

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK FANTASY ROMANCE

QUEEN OF ROT & PAIN

THE PALE COURT BOOK TWO
LIV ZANDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Çürüme ve Acı Kraliçesi

SOLUK SARAY KİTAP İKİ

İçindekiler

[Yetişkin İzleyiciler İçin](#)

[Yaramaz versiyonunu görmek ister misin? Unuttuysanız diye...](#)

1. [Ada](#)
2. [Ada](#)
3. [Ada](#)
4. [Ada](#)
5. [Enosh](#)
6. [Ada](#)
7. [Ada](#)
8. [Ada](#)
9. [Ada](#)
10. [Enosh](#)
11. [Ada](#)
12. [Ada](#)
13. [Ada](#)
14. [Enosh](#)
15. [Ada](#)
16. [Ada](#)
17. [Enosh](#)
18. [Ada](#)
19. [Ada](#)
20. [Ada](#)
21. [Ada](#)
22. [Ada](#)
23. [Enosh](#)
24. [Ada](#)
25. [Ada](#)
26. [Ada](#)
27. [Enosh](#)
28. [Ada](#)

[Sonsöz](#)

Telif Hakkı© 2022 yazan Liv

Zander ISBN-13: 978-1-955871-

03-7

www.livzander.com

info@livzander.com

Kapak Resmi: [Darling Kapak](#)

[Tasarımı](#) Düzenleme: [Silvia's](#)

[Reading Corner](#) Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uyarı: Bu kitap yetişkinlere yöneliktir.

Yetişkin İzleyiciler İçin

Ayrıntılar için www.livzander.com adresini ziyaret edin.

Yaramaz versiyonunu görmek ister misiniz?

[VIP Salonuma erişim için buradan bültenime katılın.](#)

Unuttuysan diye söylüyorum.

KOFAB İÇİN BİR TAZELEME

[ÖZETE GEÇMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN.](#)

Iirinci kitapta, bir zamanlar yaşamış olan her şeyin bedensel kalıntılarından sorumlu tanrı Enoş, ölümlülerin ihaneti yüzünden ilahi görevini terk etmişti. Bir zamanlar sevdiği kadının ve henüz doğmamış kızlarının kaybına öfkelenerek artık çürüme yaymıyor, ölüleri reddediyordu. krallığına girdi ve kendisini Pale Sarayı'nda tecrit etti.

Tanrının yokluğunda iki yüzyıl boyunca dünya kaosa sürüklenmişti. Ölüler kaçıp dolaşmasın diye mezarları ağırlaştırmak zorunda kalan Æfen topraklarındaki insanlar kendi tanrıları Helfa'yı yarattılar ve Enosh'un unutulmasına, sadece kötü durumlarından sorumlu asi bir yaratık olarak anılmasına izin verdiler.

Krallığını ayakta tutacak yeterli kemiği olmayan Soluk Saray, perişan haldeki efendisi ve ruhuna bağlı hizmetkârı Orlaigh'in etrafında yavaş yavaş parçalanıyordu. Ta ki bir kadın tesadüfen krallığına girip Enosh'un soğuk ve ölü sarayına yeni bir hayat getirene kadar.

Enosh'un tanrısallığının farkında olmayan ve dünyaya yaşattığı zulümden tiksinen Ada'nın tek amacı ondan kaçmaktı, böylece ölen kocasının mezarını . Ne de olsa, kısır haliyle onu hayal kırıklığına uğratmış, bir kadının gerektiği gibi ona asla bir çocuk vermemişti.

Ancak Enoş, Ada'yı tutmaya karar verdi, etini uyandırdı, kemiğini titretti ve hırıltılarını davetsiz bir zevkle inlemelere dönüştürdü. Ada'nın küstahlığının sunduğu eğlenceden o kadar memnun kaldı ki, kendisinden asla kaçmasın diye ona kemikten bir tasma yaptı.

Tahtına zincirlenmiş olan Enoş, küçüğünün sonsuza dek yanında kalacağından emindi. Ta ki kardeşi Yarin, Enosh'un iki yüzyıl sonra ilk kez krallığını terk etmesini gerektiren asırlık bir borcun yerine getirilmesini talep ederek davetsiz bir ortaya çıkana kadar.

Ada'yı Soluk Saray'da gözetimsiz bırakma konusunda tedirgindi, onu yanına almaya karar verdi -tam da Ada'nın bacaklarını büktükten sonra.

Enosh, Ada'nın ölen kocasının ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu öğrendiğinde, onun bir kez ettiği evlilik yeminine sadık kalma istekliliğinden etkilendiği kadar kafası da karışır. ki, Ada'dan karısı olmasını istedi, böylece aynı yemini edebilir ve sonsuza dek arkasında durabilirdi.

Çözüm. Karşılığında Enoş çocuklara çürük saçmayı ve ölen kocasına huzur getirmeyi kabul etti.

Sonsuz yalnızlığın ortadan kalkmasıyla, küçük çocuğunun sonsuza dek döneceğinden emin olan Enoş, Ada'ya daha nazik, daha sevgi dolu bir yanını gösterdi. asla kısır olmadığını ve zamanla karnına bir çocuk koymaya niyetli olduğunu söyledi.

Sonunda kendi çocuğuna sahip olma fikrinden garip bir şekilde etkilenen ve Enoşta yarattığı değişimden cesaret Ada, zalim tanrı maskesinin ötesini görmeye başladı ve altındaki nazik adamın ipuçlarını buldu. Enosh'u görevine geri döndürebilir ve dünyayı kurtarabilir miydi?

Enosh'un verdiği sözün arkasında durmak için yola çıkmaya karar verdiği gün Ada, Orlaigh' tanrının tahtında hapsedtiği ruhu bağlı cesetlerden şüpheli davrandığını gördü. Asırlık hizmetkâr ile Enosh'un bir zamanlar sevdiği kadının babası arasında sessiz fısıltılar, sırlar, hatta belki de yalanlar gidip geliyordu.

Ada bu konuda Orlaigh ile yüzleştğinde, yaşlı kadın sadece omuz yetindi. Ve böylece Ada, babasını görebilmesi için onu yanına almayı teklif eden Enosh ile birlikte Soluk Saray'dan ayrıldı.

Ancak, ormanda üzerlerine gelen büyük bir asker kuvveti onları ayırdı. Enoş yakalanıp Baş Rahip Dekalon tarafından işkence için alıkonulurken, Ada kaçmıştı.

Yaralanan ve sarsılan Ada, söz verdiği gibi Soluk Saray'a sağ salim dönmenin yolunu bulana kadar babasıyla birlikte küçük bir balıkçı köyünde karar verdi. Babası hastayken ve parası azken Ada kendini zor durumda buldu. Kanamasına geç kaldığında daha da çok. Enosh'un çocuğunu taşıdığına ikna olan ve bundan büyük mutluluk duyan Ada, Soluk Saray'a dönmek için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Bu arada Enoş esaretten ve işkenceden kurtulmuş, ancak Soluk Saray'ı boş bulmuştu. Ada söz verdiği gibi dönmemişti. Daha da kötüsü, tam tersi yöne gitmişti; eti ve kemiği hiçbir bulamadığı bir sevinçle dolmuş, Enoş'ta dünyayı sarsan bir öfke ve kıskançlığa yol açmıştı.

Rahipler, dünyanın sefaletinden sorumlu şeytanla evlenip zina yaptığı söylenen kadını aramak için balıkçı köyünü ziyaret ettiğinde, Ada kaçmaya karar verdi. Bu girişimi, bir köylünün Ada'nın karnına sapladığı bıçakla son .

Ada

"Little one." Karanlık ve iç gıcıklayıcı ses kulak mememe çarptı, uğursuz alt tonu binlerce acı vaat ediyordu. "Benden kaçmana izin vereceğimi sanma." Gıcırdayan bir alay, ardından tuhaf bir Hava hırıltısı. "Sonsuza dek bana zincirlisin ve ölüm senin tasman olacak."

Bedenim uyuşmuş, felç olmuştu, sadece zihnim tehditkâr sözlerle çalkalanıyor, gözümü kırpmadan çıkan şeye bakıyordum. Yumuşak ışık etrafımı turuncu parıltılarla yıkıyordu. Bu parıltılar, önümde yığın halinde duran, hepsi de koyu kırmızı ve orman yeşili şam kumaşıyla kaplı yüzlerce yastığın üzerine işlenmiş altın ipliklere takılıyordu. dolanmış uzuvlar ve sırttan yüzler, çıplak insanların uzanıp kıkırdayarak bana baktıkları yastıkların arasından dışarı fırlıyordu.

Biri hariç hepsi.

Çıplak bir kadın bir kırıştan ilmikle sarkıyordu. Uzun, kemerli bir pencerenin taş çerçevesi arasındaki bir ipin ucunda seğiriyor ve . Bir dizi pencere, kuzgun kadar büyük kırmızı ve sarı kuşların garip şekilli ağaçlarda ciyaklayıp ıslık çaldığı bir tür geniş bahçeye bakıyordu. Tanrım, burası bir yerdi? Bir tımarhane mi?

"Aynen öyle," diye fısıldadı bir adam düşüncelerime, sesindeki nazik tını kurtuluş vaat eden bir cazibe gibiydi. *"Delilik sarayımın sütunlarını, delilik ise duvarlarını şekillendirir. Leandra'yı ve kötü davranışlarını mazur görün... Size selam bile vermeden ziyaretçilerimin önünde kendini asıyor. Bu kadının dramatikliğe olan düşkünlüğü çok yorucu, sanki bileklerini sessizce kesemezmiş gibi. Ama asıldığı için minnettar olmalıyım. O kadar dağınık değil, halılarım için daha kolay olduğu kesin."*

Mahkeme mi? Ne mahkemesi?

"Düşünceler Arasındaki Mahkeme."

Hayır, bu .

Hatırladığım son şey... koyu renk keçe bir şapkaydı. Babam kulübemizin çerçevesinde duruyordu. Işık bir şeyin üzerine yansıyor. Metal mi? Ve sonra... hiçbir şey.

Ne olmuştu?

Yer değiştirdim ve gözlerim sarı taşı kaplayan yemyeşil halılara takıldı; zengin taba rengi kumaş, şurada burada büyük su birikintileriyle kırmızıya boyanmış ve etrafında daha küçük lekeler vardı. Kan mı?

Buraya nasıl geldim?

Etrafıma bakmaya çalıştım ama soğuk ilgisizlik tüm bedenimi hareketsizliğe sürükledi. Neden hareket edemiyordum? "Korkunç, değil mi ?" Tehditkâr bir fısıltı şakağımı gıdıkladı, tanıdıklığı gürültülü bir kabarışla bozuldu, tıpkı kırık bir böğürtünün içine emilen hava gibi. "Bu yarı-varoluşun alacakaranlık hali, ruhunun acı çekmesi için yeterince farkında ama... Ah! kaç."

Sesin yumuşak temposunu ve kıpırdamayan bedenimde dehşet dalgaları dolaşırken soğukkanlılığını nasıl koruduğunu pek fark etmemiştim. Kükremesiyle sizi korkutan bir adama aitti, ama asıl dehşet onun sersemletmeyen sessizliğinde yatıyordu.

Enosh.

Tanrım.

Kocam.

Benim...

efendim?

Soğukluk pençelerini etime daha derinden geçirdi. Bu kelime neden ısrarlı bir duanın gibi içimde ? Bunun bir önemi var mıydı? Sarsılmış ve kafası karışmış bir halde, tek istediğim beni postlardan ve tüylerden oluşan bir yuvaya koyması, zırh gibi etrafımda kıvrılması ve kulağımın kabuğunu okşamasıydı.

Onun adını söylemek

istedim. Dudaklarım

kaskatı kesildi.

Onun yerine içimin derinliklerinden, benimkine hiç benzemeyen tuhaf bir ses yankılandı.

Usta!

"Evet, ben senin efendinim." Enoş çenemi kavradı ve sert, kuru bakışlarımı, yarısı açık yaralarla parçalanmış korkunç bir yüze çarpıcı gözlerinin soğuk gümüşüyle buluşturdu. "Beni , bana itaat edecek ve sonsuza dek bana hizmet edeceksin. Ve bana tapacaksın, çünkü ben tanrınım, etinin ve kemiğinin koruyucusuyum."

Mide bulantısı boğazımın arkasına yapışırken sesi zar zor kaydedildi. Ona ne olmuştu?

Sol burun deliğinin kanadının olması gereken yerde beyaz bir kemikten başka bir şey kalmamıştı; kıkırdak da bir et parçasına yapışmıştı. Yüzünün bu yarısının büyük bir kısmını kaplayan is, altındaki zararlı, kabarmış deriyi gizliyordu. Bir şey çenesini kemiğe ve bir eklem en arkasındaki dişlere kadar soymuş, her nefes alışında nefesinin hırıldayarak geçmesi delik bırakmıştı.

"İnançsız karımla ne yapmalıyım, hmm? Seni tahtıma her seferinde bir eklem olarak mı dokumalıyım?" Ağır elimi tuttu ve insanlığından geriye kalan tek ize, sıcak yanağına ve bir şeyin yüzünün lekesez isi yıkamış olması gereken temiz izlere yerleştirdi. Gözyaşları mı? "Kemiklerini benimkilere yaptığım gibi yüzlerce parçaya ayırayım mı, böylece hain güzelliğin korkunç ihanetinle birlikte onu da süslesin?"

İhanet mi?

Soğuk bir dehşet kaburgalarımın arasına çöktü ve siyah sis düşüncelerimi boğarak tam bir vahşet anısı yarattı. Pamuğun yırtılma sesi, metalin ete batma sesi, pas lekeli sap

bir bıçağın. Dumanlı dallar her türlü tutarlı düşüncüyü gölgede bıraktı. Bunların hiçbirini anlamamıştım. Burada neler oluyordu?

"Karıcığım, sen *yahniyi* düşünürken esaret altında bana uyguladıkları birçok zulmü sana anlatayım mı? Sadakatsizliğinin beni seni cezalandırma dürtüsüyle yıprattığını bilmek vicdanını suçluluk yükleyecek mi?" Canavar yüzünü benimkine indirdi ve burnunun sert, kabuklu elmacık kemiğimi . "Neredeyse iki hafta boyunca durmak bilmeyen alevlerin arasında kaldım, yüzüm rahipler tarafından bitmek bilmeyen bir ısırap içinde yakıldı, üç kez başımı kestiler. Bir kez kafamın nasıl geri döneceğini not etmek için; iki kez de sırf eğlenmek için. Peki sen neredeydin, sevgili karıcığım? *Neredeydim. Neredeydin? Neredeydin?*"

Esaret. Alevler. Rahipler.

Korku kafa derimden süzülerek kafamın içinde birikti, ta ki düşüncelerim başka bir anı bulanıklığında boğulana kadar, sadece acı verici bir şekilde netleşmek için - ormandaki saldırı, Enosh'un yakalanması, Elderfalls'a nasıl kaçtığım, babamın hastalığı ve... ve benim gecikmem. Haftalar süren tutsaklıktan sonra - tanrı şüphesiz ateşle zaptedilirken- baş rahipten kaçmış olmalıydı.

Sadece beni gitmiş bulmak için.

Enoş bana baktı, hainlik suçlaması soğuk, acı ve küçümseme dolu maskesine sinmişti. Yeminimi bozduğumu düşünüyordu ama ben ona dönmeye çalışmamış mıydım?

Şimdi bazı anılar geliyordu ama daha fazlası karmakarışık bir halde kalmıştı. Nerede olduğumu anlıyordum ama Enosh'un kollarına nasıl hatırlayamıyordum. Benim için mi gelmişti? Eğer öyleyse, neden beni onca yer varken buraya getirmişti?

"*Çünkü senin gitmene izin veremiyor,*" diye fısıldadı Yarın düşüncelerime, gerçek sesini yankılamadan önce. "Zihni öylesine karışık ki, ruhu sesime yapışıp krallığıma geçerken bir düşüncüyü diğerinden zar zor ayırt edebiliyorum."

Ve ne kadar güzel bir sesi vardı.

Yatıştırıcı tonlaması ve sakin alt tonuyla beni çağırdı. "*Bırak,*" diye seslenerek zihnimi huzurlu bir hale soktu. Ben de öyle yaptım, gitmeme izin verdim.

, hırpalanmış ve dövülmüş bir kadın bedeni belirdi. Titreyen kollarının üzerinde duruyordu ve kendini göklere sunuyormuş gibi kaldırıyordu. Ben... Ben bu kadını tanıyordum.

Evet, bendim.

Ne kadar tuhaf

görünüyordum. Ne

kadar az

umursuyordum.

Çamur yüzümü çizdi ve ıslak, kahverengi bir yaprak siyah saç tellerime . Yanağımı pembe bir yara zar zor iyileşmişti. Yukarıdaki avizelerde mumların sıcak ışığına rağmen, solgun yüz hatlarımda derin gölgeler oluşmuştu. Mavi elbisemin pamuğu göbeğimin etrafında kırmızıya boyanmış, kumaş parçalanmıştı. Hareket etmedim. Göğsüm bile kalkmadı sanki... sanki- "*Cık, cık, cık. Nereye gittiğini sanıyorsun? Ne yazık ki ruhunu takas ettim,*" diye fısıldadı Yarın, sonra da havadar sesiyle odayı . "On ceset karşılığında bir ruh.

söz verdim. Ve birdenbire ne kadar kötü bir anlaşma olduğu ortaya çıktı, çünkü ikimiz de biliyoruz ki bunun için çağlar boyunca binlerce talep edebilirdim."

Acımasız bir güç düşüncelerimi bir mengene gibi kavradı, kazıyor, tırmalıyor, kazıyordu. Keskin bir çekişle bedenime doğru serbest düşüşe geçtim ve ona çarptım. Bir şey beni göğsümde bir ölüm ağırlığı gibi sıkıştırdı, görünmeyen zincirlerin altında zincirledi.

Ani bir soğukluk sardı, etime sızdı ve kemiklerimin iliklerine buz gibi mürekkep yerleştirdi. Elbisemde gördüğüm kan, solgun yüz hatlarım, ciğerlerimin nasıl genişlemediği. Ben...?

Hayır. Ölmemiştim.

"Garip." Yarin'in yeşil gözleri ortaya çıktı ve dudaklarını büzdü. "Sanki ruhunun bir parçası benden kaçıyor, özündeki kör bir hiçlik boşluğuna sığınmıyor gibi görünüyor. Ölümü ani oldu sanırım?"

Kaburgalarımın arkasındaki basınç ağrıyana kadar arttı ve panik içimi sızlattı. Hayır, ölmemiştim. Eğer buradaysam nasıl ölebilirdim ki? Başım dönüyordu. Hezeyan çöktü. Geri çekildi. *Ölmedim, diye* bağırды zihnim, *ölmedim, ölmedim, öl-*

"Şşşt, şakaklarımı zonklatıyorsun." Yarin'in suskunluğu işkence gören ruhuma bir sükûnet okşayışı gönderdi. "Enosh, Lord Tarnem seni yakaladıktan sonra ateşin yanmasını sağlayan ölümlüyü hatırlıyor musun? Gömdüğün kişiyi? Karının zihninin parçalandığını görünce, onu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ruhunun bedenine olması ve sonsuza dek toprak altında, kendi zihninden başka bir arkadaşın olmadan yaşamak korkunç olmalı."

"Mm-hmm, hatırlıyorum." Enoş'un dudaklarının kalkık köşelerinde şaşkınlık belirdi ve mürekkep rengi saçlarından bir tutam alnına doğru yavaşça uzadı. "Ah, benim kötü, vefasız karım, seni bir mezara indirip üzerini toprakla mı örtsem? Senin uğruna acılar kadar günlerce seni orada çaresiz bırakayım mı?"

Korku damarlarımda dolaşıyor, kanımı donduruyordu. Çocukları çürüten, içimde gerçek bir sevgi titreşimi uyandıran adam gerçekten bu muydu? Gözlerinin grisi daraldıkça azaldı, sanki beni ıslak toprakta hapsedilmiş hayal ediyormuş gibi üzerlerine korkunç gölgeler düşürdü...

...ve bundan keyif aldım.

Ben ölmedim!

"Oh, bunu çok net duydum." Yarin kıkırdadı. "Ölmediğini sanıyor. Hepsi öyle değil mi?"

Bu nasıl oldu?"

"Ölümlüler onu karnından bıçaklamış," dedi Enosh ve zihnimi mide bulandırıcı bir döngü içine soktu. "Onlar... onun benim çocuğumu taşıdığını düşünmüş olabilirler. Başrahip Dekalon'un bana karşı koz elde etmek için onu canlı tercih edeceğine şüphe yok."

Ölümlüler onu karnından bıçakladı.

Çocuğumu taşıdığını düşündü.

Karanlık, taşlaşmış zihnimin üzerine çöktü ve siyah gölgeleri çarpık anılara dönüştürdü. Nasıl da

Sayısız öğün kusmuş. Filizlenmiş tahıl kasesi. Rose, o sefil kaltak. Ve bir adamın sesinin yankısıyla etime batan bıçak, *"Karnında şeytanın bebeği varken kim şansını denemek ister?"*

Şok beni ele geçirdi.

Ciğerlerim yandı.

Görüşüm

lekelenmişti.

Ölmüştüm.

ıstırapla doldu ve kayıp göğsümün içinde kendine bir yuva oydu, beni kederle boğdu. Tanrım, ben ölmüştüm, doğmamış bebeğim de öyle. Beni öldürdüler. Bebeğimi benden almışlardı, sahip olduğum tek şeyi... tek şeyi-

Nefes alamıyordum! Boğuluyordum, çok fazla acıdan boğuluyordum ve yeterli hava yoktu.

Nefes al!

Bedenim komutu görmezden geldi.

Kaslar gerilmeyi ve genişlemeyi reddederek göğsümü bir dehşet topunun etrafında çökmüş halde bıraktı. Göğüs kemiğim boyunca yanıyor, içimi kavuruyor ve omurgama doğru ilerliyordu.

Beni boğuyor.

Beni boğuyor.

"Karının zihni şu anda o kadar gürültülü ve tutarsız bir yer ki, beni deli ediyor," diye Yarın. "Onu böyle tutarsan kardeşim, ruhu öyle bir umutsuzluğa düşecek ki ben bile düzeltemeyeceğim."

Enosh'un gözleri kapandı ve "Kalk!" diye homurdanmadan önce yanağındaki delikten üç hırıltı .

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum, "Ba-" diye feryat ederken yanmış etin ve yanmış saçların mide bulandırıcı kokusu boğazımı tıkadığında hemen pişman oldum.

Enosh beni sallanan bacaklarımın üzerine kabaca indirirken boğazımı sıktı. "Sana inandım. Sana güvendim. Sen kaçabilesin diye kendimi feda ettim, ama sen beni terk ettin. Yeminini iğrenç türünden herhangi biri kadar çabuk ve kolayca bozman için." Eli yüzümden kaydı, aramızdaki acı verici mesafeyi bir adım daha açarken sıcaklığını kaybetmesi üzücüydü. "Benim kötü, vefasız karım... Sana başka hiç kimseye olmadığı kadar hayrandım."

Titredim, aramızdaki boşluk buzdan bir duvar gibiydi ve ölüm sessizliğindeki kalbimdeki kanı donduruyordu. Öfkeden deliye dönmüştü. Yoksa neden bebeğimin adını bile anmadan ihanetten bahsetsin ki?

Bebeğimiz!

Çaresizlikle ona doğru sürüklendim ve vücut ısısı beni ona yaklaştırdı, elimi göğsüne uzattım. "Her şeyi açıklayabilirim, ama bilmem gerek-"

"Şşş..." Elini ağzıma bastırdı ve dudaklarımda karıncalanan değerli bir parıltı sundu. "Artık yalanlarını , . Etin ve kemiğin endişeli bir şekilde büyüyor.

Pale Court. Ne de olsa ait olduğun yer orası, ölülerden geriye kalanlar arasında, benim soğuk, soğuk karım." "Mm-hmm-"

Elimi ağzıma doğru götürürken göğsümü korku kapladı. Parmak uçlarımla onunkinin altına girmesine izin verdim, dudaklarıma yapıştırılmış kösele parşömen gibi bölgeyi kaplayan pürüzlü deri parçasının üzerinde gezindim. İki büklüm oldum ve Yarin'in cesetlerinin havlamaları ve kıs kıs gülüşleriyle çevrili yere çöktüm.

Kollarımı Enosh'a uzatıp rahatlamak için yalvarırken ruhum binlerce kez öldü ve zihnim "*Usta, usta*" diye sayıkladı.

"Evet, ben senin efendim ve ölüm senin gerçek ebedi hapishane." Parmaklarını çeneme dolayarak bakışlarımı orantısız sırtışıyla buluşturmada önce, elinin küçümseyici darbesi beni titreyen bacaklarımla çekti. "Senin gardiyanın, yargıcın, cezan olacağım ama- Ah... *asla* affın olmayacağım."

Ada

W Acı omurgamı kıvrandırdı ve kaburgalarım çöktü. Enosh'un ısırın kötülüğü beni derinden sarstı, titreyen, harap olmuş bir karmaşaya dönüştürdü. Çocuğu hissetmiyor muydu? Yoksa tüm öfkesine rağmen umursamıyor muydu? Ölmüş müydü? Hâlâ karnımda mıydı? Rahmim onu dışarı mı atmıştı?

Acılarımı getirmek için dudaklarımı her araladığımda, derimin gerginliği ağzımla birleşerek burun deliklerime kadar sızladı.

Bilmem gerekiyordu!

Deri parçasını kaşıdım ama parmaklarım çok fazla titriyordu, bedenim bu uğursuz soğuk tarafından harap edilmişti. Neden bu kadar soğuktu?

"Biraz daha kalmayacak mısın kardeşim?" Yarin, yüzlerce pırıltılı taşla süslü kadehin sapının parmaklarının arasında şekillenmesine izin verdi, ardından kumral saçlarını geriye doğru taramadan önce çıplak bedenini yastık okyanusuna gömdü. "Evlilik sorunlarınıza tanıklık etmek öyle sürükleyici bir zevk ki, evlenmek için bir kadın aklımın ucundan geçmiyor."

Enosh alay etti, "Bizi Soluk Saray'a ya da atıma gönder, hangi ölümlü düşünce daha yakınsa."

"Nasıl ," dedi Yarin, tam da avlusu kırağı tutmuş kahverengi otların üzerinde gri bir sisin kaybolurken, sesi uzaklarda . "Çizmelerine dikkat et."

Nemli hava yanaklarıma yerleşti, ahşap çürümesi ve küf izleriyle örüldü. Neredeydik biz?

Bakışlarım su damlasına takılmadan önce puslu çayırdı dolaştı. Zincir zırlı bir asker bir ağacın önünde duruyordu, duruşu genişti, bir elini ağacın gövdesine bastırırken diğer eliyle aletini tutuyordu.

"Ölü atını Lanetli Tarlalara doğru dolaşırken bulduk!"

Asker dikkatini bağırıya verdiğinde, çok geç de olsa yanında duran Enosh'u fark etti. "Helfa adına-"

Enosh askerin miğferinin arkasını kavradı. Bir kez itti ve adamın yüzü bir *şangırtıyla* çukurlu gövdeye çarptı. Gürültülü bir *çatırtı* duyuldu ve sidik damlası önce hızlandı, sonra aniden durdu. Asker boğuk bir *gümbürtüyle* hayalet yosun parçalarının üzerine yığıldı, yüzü kan ve boğulmuş kıkırdaktan oluşan biçimsiz bir karmaşaydı.

Bağırdım ama sesim boğuldu.

Kocam elbisemin yırtık kolunu kavradı ve beni arkasından açık alana doğru çekti, adımlarım düşüncelerim kadar dağınıktı. Kemiklerin düzinelerce keskin dikene dönüşmesine izin verdi ve onları küçük asker grubuna doğru yayılım ateşine tuttu.

Enosh belimden kavradı ve askerler etrafımızda *gümbür gümbür* yere düşerken beni kestane rengi bir atın eyerine oturttu. Sözsüz bir şekilde arkamdan ata bindi ve atı dörtnala koşturdu, askerleri kırılğan çimenler üzerinde kan kaybından ölürken boğazlarındaki delikleri sıkmaları için geride bıraktı.

Parmaklarımı eyerin inleyen derisi üzerinde kulp ile omuz arasındaki çukura soktum, dengeyi ve mantıklı düşüncenin en gevşek ipliğini yakalamak için kenetlendim. Dayanabileceğim çok fazla şey vardı ve ölümümünden önce bile sınıırıma ulaşmışım. Babam muhtemelen öldüğüne göre, bu çarpık dünyada tek başımaydım ve kederimi üzücü bir sessizlik içinde taşıyordum.

Her türlü teselliği reddeden Enosh'un benim için tehdit ve küçümsemeden başka bir şeyi yoktu. Onun kayıtsızlığının ağırlığı hislerimi karıştırdı ama düşüncelerimi yeniden toparlamam gerekiyordu. Aklımın bir köşesinde Enosh'un ihanet duygusunun nereden anlamışım. Ağzımdaki baklayı çıkarmanın bir yolunu bulduğumda, kederimi bir kenara bırakıp açıklama yapmalıydım.

Soluk Saray'a olan yolculuğum tüyler ürpertici bir sonsuzlukta sürdü, ölümümü anılarımda yeniden yaşamaya zorladı ve hatalarımla yüz yüze getirdi. Rosea acısında nasıl yardım ettiğimi, şüphelerini nasıl beslediğimi. Cebimde ağırlığını hissetmediğim için şimdi muhtemelen çamurun içinde bir yerlerde yatan o lanet taş. Babamın hayatını uzatmak istemişim sonunda ikimiz de ölecektik. Muhtemelen.

Afen Kapısı'na vardığımızda, öğleden sonra soğuşundan dişlerim takırdıyordu. Yine de aşağı indiğimizde hissettiğim ısıricı soğuşun yanında bunun *hiçbir* önemi yoktu. Kemiklerimi çatırdatıyor, göğsümdeki susturulmuş organa kadar nüfuz ediyordu, ta ki ben Enosh'a yaslanana kadar.

Uzaklaştı.

Ruhuma bir çatlak daha.

Yoksa kalbime mi?

Soluk Avlu'ya girdiğimizde çürümenin pis kokusu burun deliklerime doldu. Farklı türlerden yüzlerce, hatta binlerce hayvan -bazılarıyla daha önce hiç karşılaşmamışım- köprülerin üzerinde dağınık bir şekilde yatıyor, tırabzanlardan sarkıyor ve kürsünün etrafına farklı çürüme durumlarında yığılmıştı.

Enosh tek kelime etmeden atından indi ve küflenmiş patates çuvalı gibi tahtına yığılmış bir yaratığa doğru ilerlerken bana tek bir bakış bile atmadı. "ol! Şu anda ihtiyacım olan son şey kafamın içinde yankılanan sürekli feryadın."

Attan indim ve dikkatlice parmak uçlarıma basarak tahta doğru yürüdüm. İçindeki yüzler küflenmiş ve çatlamıştı, parçalar halinde ufalanıyor ve siyahımsı katmanlar halinde soyuluyordu. Kürsüye doğru her adım atışımda, ölü hayvanların etrafından dolanırken, kollarımdaki ince tüyler daha da dikleşiyordu. Tanrı'nın kemikleri! Hayır! Hayır!

Orlaigh Enosh'un tahtında kıvrılmış yatıyordu, yüzü grimsi mavi ve , gri örgüleri inceydi

ve kırılğan. Çürümesinin salgıları altında birikmiş, tahtın beyaz kemiğini yeşil ve siyaha boyamıştı. Burun deliklerinden kurtçuklar sızıyor, süt yeşili gözlerinin kenarlarında çalkalanıyor ve gerekenden daha geniş bir ağzın dişlerine yapışıyordu.

Nefeslerim hızlandı, çürümenin zehirli havasını boğazımdan aşağı ve sertleşen mideme çekti. Beni bekleyen şey bu muydu? Kuruyan deri ve solan et mi? Kurtçuklar beni içten içe mi yiyordu? Enosh bir mezarla tehdit etmemiş miydi?

Boğazımda sert bir nefes düğümlendi.

Hayatım boyunca insanlar için çürümek istemiştım. Şimdi , korkum o kadar baskındı ki, mesanemin beni yarı yolda bırakmasını bekliyordum - eğer henüz bırakmadıysa. Bacaklarımın arasında nem olmadığını fark ettim. Bu bebeğimin hâlâ karnımda olduğu anlamına mı geliyordu?

Enosh, Orlaigh'in çürümüşlüklerinin kaybolmasına izin vererek kadını hızla eski haline döndürdü ve yeşil kareli elbisesindeki koyu renk lekeler bile kayboldu. "Şimdi sessiz olun."

"Usta, ah benim . Ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin. Bunca zaman bekledim, çıldırdım -" İki titrek parmağını dudaklarına doğruldu ve parmaklarını Enoş'un yüzüne uzattı. "*Malaichte bas!* Sana ne yaptılar böyle?"

"Yorgun ve bitkinim. Çok yorgunum. Ben iyileşirken beni rahatsız etmeye cüret etmeyin, tabii ruhlarınızın tutunacak eti kalmadıysa."

Enosh doğruldu ve uzaklaştığında, kürsüden aşağıya ve koridora doğru peşinden gittim. Odama dönmeyi başaramadan deri kaplı kolunu yakaladım ve çekiştirdim. Konuşamayınca ağzımı kapatan deriyi pençeledim ve için yalvardım.

Görünmez bir güç beni onu bırakmaya zorladı ve onun yatağa doğru gidişini izlerken boğazımın arkasında bir hıçkırık birikti. Böyle kalamazdım, söylenmesi gereken milyonlarca şey ve karnıma dikilmiş kayıp resmiyle histerinin sınırına sürüklendim. Açıklamam gerekiyordu ama nasıl?

Enosh'un odayı geçmesini izlerken endişeyle bir ayağımdan diğerine geçtim. Etrafımda bir bıçak, bir diş, kesip atabileceğim herhangi bir şey aradım- İşte!

Tanımlayamadığım iskelet kalıntılarından bir pençe kopardım ve ağzıma götürdüm. Islak bir mezarın ya da kıpırdayan kurtçukların yaklaşan tehdidinde bile, olası cezalar hıçkırıklarımla birlikte üzüntülerime ses vermenin yanında soluk kalıyordu. Enoş bana karnımda bebeğimle ölmekten daha kötü ne yapabilirdi?

Hiçbir şey.

Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra kalın yamayı deldim ve her bir santimlik ilerleyişimde acı iniltilerime daha fazla yankı kazandırdım. Dudaklarımın arasındaki boşluğu yırttım, yanlılıkla dudaklarımı ısırduğımda demirin tadını aldım.

"Ne yaptın, genç kız? Kendimi hiç bu kadar usta görmemiştım- Ah, dia..." Orlaigh koridorda durduğu yerden beni izledi, avuçlarını ağzına bastırarak başını salladı ve bunu yapmamam için beni uyardı. "Hayır, genç kız, bırak öyle kalsın."

Enosh beni dinleyene kadar olmazBeni ihanetle suçladı. Tamamen masum olmasam da, onun iddia ettiği suçlu değildim.

Derinin son parçası da yırtıldığında, pençenin yere düşmesine izin verdim. "Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum ama gecikmemin sebepleri vardı."

Enosh aniden durdu ve bir anlık sessizliğin ardından başını yavaşça bir derece benim doğru kaydırarak boynundaki bir kemiğin izin verdi. "Sebepler..."

Uyuşmuş ayaklarımın üzerinde ona doğru ilerledim, sinirlerimi kontrol altında tutmak için avuçlarımı kalçalarımındaki pamuğun üzerinde gezdirdim. "Beni ata bindirip gönderdikten sonra düştüm. Hayvan bensiz yoluna devam etti. Ne yapmam gerekiyordu, Enosh? Korkmuştum, yaralanmıştım. Yanağımdaki yaraya bak. Ne yapacağımı, Pale Court'a nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Hemdale'e gittim ama orada güvende olmadığımı biliyordum, bu yüzden babamla birlikte daha kuzeye gittik."

Sıkılmış gibi iç çekti. "Daha kuzeyde..."

Kısaltılmış cevapları ve kayıtsız tavrı beni herhangi bir kükremeden daha fazla korkuttu, çünkü Enosh'un duygularını siperinin arkasına sakladığında en kötü hali olduğunu biliyordum. Ve şimdi yüzünü bana dönerse, kimi görecektim?

Yaralı adam mı?

Yoksa kibirli tanrı mı?

"Babam... çok hastaydı." Boğazımın arkasında kalın bir korku yumağı oluştu. "Atım yoktu. Param yoktu. Sonunda Soluk Saray'a gitmek için bir katır almaya gittiğimde, köye rahipler geldi ve yakalanmam için bir servet teklif ettiler. İnsanlar beni tanıdı."

"At yok. Para yok. Hasta bir baba. Rahipler tarafından kovalanmak. O kadar korkunç koşullar ki neredeyse sözlerine gerçeklik havası katıyorlar ama ah... içinde bulunduğun durumun bir yerinde saf mutluluğu bulmuşsun." Sonunda döndü, soğuk maskesi bir buzul kadar zarif ve sert bir şekilde yerine kilitlendi. "Hissettim küçüğüm. hafifliği, midendeki çırpınışı, derinin altındaki sinir uçlarını karıncalandıran neşeyi hissettim."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ben... Ben anlamıyorum."

İki adım ve soğuk mesafenin duvarını yıkarak, onu içinde erimek istediğim bir sıcaklıkla doldurdu. Elimi onun deri zırhının üzerine koyduğumda bu sıcaklık beni tüketti ve ölümün soğukluğunu kovdu. Başım geriye eğildi ve parçalanmış yüzüne baktım. Dudakları o kadar mükemmel kıvrılmıştı ki. Bu manzara karşısında kendi dudaklarımı yaladım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip düğümleri nazikçe çözerken yüzü benimkine doğru alçaldı ve beni daha da çekti. Parmağı çenemin altından geçerek dudaklarımı onunkinden birkaç santim öteye götürdü ve boğazımın arkasının beklentiyle mırıldanmasına izin verdi.

Bir zamanlar kendime onun sevgisini önemsemediğimi söylemişim ama . Şu anda bana sarılmasına ve nemli yanaklarımdaki saçları okşamasına ihtiyacım vardı, ben de tüm bu adaletsizliğe, bize karşı işlenen suçlara ağılıyordum.

Şu anda onun sevgisine ihtiyacım vardı.

"Mmm, bu ne kadar çarpık bir hal aldı, küçüğüm. Benim sıcaklığımı, dokunuşumu, sıcak tenimi ne kadar çok istediğini hissediyorum. Yine de benim seni ne kadar istediğimin bir ölçüsü yok. Sana tüm dikkatimi vermedim mi? İyi niyetimi? Bağlılığımı?" Parmağı çenemin altında daha derine takıldı ve boynumdaki omurlar çatırdayana kadar kaldırdı. "Elric... kim?"

Yutkunmam boğazımın kuruması ve boynumu hapsettiği ısırma açısı arasında sıkışıp kaldı. Hamileliğimden duyduğum sevinci nasıl hissetmiş olabileceğinden, kardeşinin bir kez daha düşüncelerime nasıl yardım ettiğine kadar her şey şimdi çok anlamlıydı.

Ağzımdaki kederin acı tadını bastırmak için sesimi zorladım. "Bebeğimiz... eğer erkek olsaydı. Hissettiğin heyecanım, karnımda senin çocuğunu taşıdığımı öğrendiğim içindi. Hâlâ da öyle."

Bir anlık durgunluk.

Askıya alınmış zamanın bir ritmi.

Geri adım atarak bir kez daha sıcaklığını benden esirgedi, çenemdeki parmağının değerli acısını bile yok etti. "Şimdi bir yalancı olduğuna dair içimdeki tüm şüpheleri yok ettin."

Midemdeki batma hissini ve kanlı nemli pamuğun altındaki yaralarımın kaşınmasına neden olmasını görmezden geldim. "Neden böyle bir şey söyledin? Hissetmiyor musun?"

"Çocuk... yok..." Sesi kış mevsiminde akan bir derenin dondurucu şırıltısı gibi geliyordu, sakın temposuyla haince güzeldi. "Hiç olmadı. Asla... olmayacak..."

Avucumu karnımın üzerine koydum ve göğsümdeki ıstıraba bir parça şüphe karıştı. Bu ne anlama geliyordu, hiç olmamış mıydı? Bir kez daha kalçalarımı oynattım ama sütyenlerimde ıslaklık hissetmedim, dışarı attığımı gösterecek hiçbir şey yoktu... ama bu nasıl olabilirdi?

"Yanılıyorsun." Tendonlarım sertleşti. "Ben... Sabah bulantısı yaşadım ve-"

"Çocuk... yok..." Bana kasvetli bir sertlikle baktı, sarsılmaz çenesinin sert kenarlarında yontulmuştu. "İhanetlerini unutturmak için bana bu yalanı söylemeye nasıl cüret "

Boğazımın arkasında öfke alevlendi. "Beni üç kez bıçakladılar ama iki kez öldürdüler!"

Çenesinde bir kas . "Öyle olmadığı halde, bir çocuk için duyduğun umutsuz arzu yüzünden zihninin bunu inanabilirdim. Ama sana ormanda, verimli olduğun dönemden sonra hamile kalmayacağını söylemiştim. Hatta ormandaki çiftleşmemizin bir çocukla sonuçlanmayacağını da söyledim, bu da bunu bir saçmalık haline getiriyor." Yutkundu. "Çok iğrenç bir şey."

"Belki... belki de henüz hissedemeyeceğin kadar küçüktür."

"Saç köklerinin yeni büyümeyle açılmasından, anne karnına yerleşen bir çocuğun ne kadar şeyi hissediyorum."

Oda etrafımda döndü ve vücudumun üst kısmı sallandı. "Yalan söylüyorsun."

"İkimiz de aptal olmadığımızı bildiğimiz halde kendini aptal gibi göstermeye çalışarak yaptığın tiyatroyu bana bırak." Üst dudağı seğirdi, mesafeli tavrında kılcal bir çatlak oluştu. "Sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım, şimdi çok pişmanım. İhanetini gizlemek için kendini hamile sandığın yalanını bana servis etmeye nasıl cüret edersin? Sana kızımı kaybettiğim için ne kadar üzülüğümü söyledikten sonra mı?"

İrkildim. "Hayır... Ben... Tahıllar, onlar... orada-"

"Çocuk falan yok!" Soluk Saray Enosh'un haykırışının öfkesiyle sarsıldı, tanrı gözlerini kapatmadan önce duvarlardan kemik tozları döküldü. Gözlerini tekrar açtığında, maskesindeki hasar onarılmıştı, bana doğru eğildi ve yanağımı avucunun ısırın tuzağıyla yakaladı. "Asla geri dönmeyi düşünmedin, çünkü sana asla ilham vermeyi başaramadığım bu lanet mutluluğu buldun. Ya da herhangi birine, bu konuda. Elric kim? Onu mıyım? Benim olana dokunduğu için onu cesedini tahtıma koyarak cezalandırın... *Joah*'a yaptığım gibi mi? Onu bulacağım ve..."

Akıl sağlığımın yıpranan son ipi de zihnimin uzak bir köşesinde bir *patlamayla* yırtılırken, sesi çalkantılı zihnimin telaşında kayboldu. Sarsıntılar beni içten içe sarstı ve ölümün ısırın soğuşuna doğru tökezledim. Enosh, Düşünceler Arasındaki Saray'da Yarin'e ne söylemişti?

Çocuğumu taşıdığını düşündüm.

Düşündüm.

Bu kelime .

Hepsini hayal mi etmiştim? Enosh'un vaadinin gerçekleşmesini kendimi ikna edecek kadar çaresizce istemiş miydim? Zihnim gerçekten de her sabah midemdeki yemeği söküp kadar çaresizlikle bir çocuk umuduna sarılabilir miydi?

Belki de .

Enosh çevremde kıpırdanıp bir kez daha yatağa yöneldiğinde, kolunu tuttum ve elimin yaralarımın üzerinde gezinmesine izin verdim. "Lütfen onları yok et."

Enosh bana baktı, gözleri yaralara kayarken yüzü hareketsiz bir ıssızlık manzarasıydı. "Onlara oldukça hoş buluyorum. Onları saklayacaksın küçüğüm, bize sadakatsizliğinin ebedi bir hatırlatıcısı olarak."

Dokunuşumdan uzaklaşıp yatağa doğru adım atarken deri zırhı geri çekildi ve kürklerin üzerine yığıldı, beni bir dakika ya da bir saat boyunca durup bakmam için geride bıraktı.

Yıllarca bir çocuktan başka bir şey istemedim. Bir gün içinde onu iki kez kaybettim. Birincisi bıçakla, ikincisi Enosh'un bağırmasıyla.

Eşit derecede acıtıyorlar.

Orlaigh tartışmadan kaçtıktan çok sonra oda uyuyan tanrının etrafında sessizliğe , var olan tek şey ıstıraptı. Bu ve ölümün delici soğuşu, beni bu soğuk krallıktaki tek sıcaklık kaynağına doğru sürüklüyordu.

Enosh.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde yatağa girdim ama üzerime ne kadar kürk örtsem de dişlerim takırdıyordu. Bu ne kadar garipti. Soluk Saray'a ilk geldiğimde, Enosh benim sıcaklığımdan etkilenmişti. Şimdi burada, uyuduğu yere yaklaşıyor, parçalanmış bedeninden yayılan sıcaklığı kucaklıyordum.

Elimi hareketsiz yüzünde gezdirirken, parmak uçlarımda biriken kalın, yapışkan isi hissederek dişlerimi birbirine . Karnı boyunca aşağıya doğru okşadım, çıkıntı yapan bir kaburga ucunun üzerinden

ve karnındaki deliğe benzeyen bir şeyin etrafında.

Çok acı çekmiş olmalıydı ve tüm bunlar için kimi suçlamam gerektiğinden emin değildim. Görevini terk edip insanları öfkелendirdiğı için tanrıyı mı? Bana kederden başka bir şey getirmeyen rahmetli kocamı çürütmekte ısrar ettiğim için kendimi mi? Ya da sadece yardım etmeye çalıştığım halde beni öldüren kendi türümü mü?

Belki de hepimizin affedilmeye çok ihtiyacı vardı.

Enosh'un ondan asla alamayacağımı söyleyerek beni tehdit ettiği bir şey, bir kâbustan çıkıp doğrudan cehenneme girmeme izin verdi. Yanına kıvrıldım ve soğuşun beni onu yöneten şeytanın kollarına sürüklemesine izin verdim.

Ada

sadece açlık.

Sadece açlık.

Kaynayan pınarda ıslandığım yerde zihnim bir dua gibi kelimeleri ezberden okuyordu.

Cildim kurumuş bir eriğe benzeyecek kadar uzun. Durgun havaya tuz ve kükürt karışıyordu ve su, midemde kaynayan her titreşimli çağılıya uygun olarak taşlı kenarlara hafifçe vuruyordu.

Bağırsaklarımdaki o tuhaf his -havanın ince ama sürekli yer gibi- ne iç organlarımda çürümesi ne de kurtçukların kıpırdanmalarıydı. Bu...

"Sadece açlık."

Orlaigh'nin aceleci adımlarının tanıdık *tık tık tık* sesleri koridorda yankılandı ama onun iç çekişiyle sustular. "Lass, bir Pazar sabahı domuz omzu gibi saatlerce suda salamura yapamazsın."

Soğuk alnıma yerleşen buharı sildim ve tırnak diplerimdeki siyahımsı yarım aylara kaşlarımı çatarak baktım. "Titrememi engelleyen tek yer orası."

Enosh dışında.

Günlerce, o uyurken ve uyurken kendimi ona doğru bastırdım. İyi ki de öyle yapmıştı, çünkü başka türlü yanına yaklaşmama tahammül biliyordum.

Göğüs kafesim organlarımda etrafında büzüştü. "Bunu tamamen mahvettim."

"Şimdi gel." Orlaigh saçlarımda ucundaki koyu renkli suyu sıktı ve ceviz boyasının kalıntılarının kayanın üzerine dökülmesine izin verdi. "Sıcak bir yerde çok uzun süre bırakıldığında et parçalarına ne olduğunu hiç gördün mü?"

"Hayır."

Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Çürüdükçe grileşecek ve kayganlaşacak."

Parmaklarımı avucumun içine kıvrıp tenimde kaygan bir tabaka hissettiğimde midem sıkıştı -Açlıktan. İç çekerek pınardan çıktım ve bana uzattığı kürkün içine girdim. "Soğuğa nasıl dayanabiliyorsun?"

"Zamanla, soğuk senin için hiçbir şey ifade etmeyecek ya da sıcak bir şeyi nasıl ..." O şey Enosh.

Her şeye gücü yetmesi beni ona doğru çeken içgüdüsel bir güce dönüşmüştü, o kadar güçlüydü ki içimde neredeyse sıcaklığı taklit eden bir özlem dalgası yaratıyordu. Bu, onun içinde erimekten başka bir şey istemediğimi açıklıyordu.

Aramızdaki bu duygusal enkazın sessiz kalbimde kalan kanı nasıl süzdüğünden çok değil...

Orlaigh beni kuruladıktan sonra omzumu okşadı ve bir kayanın üzerinde duran geniş kumaş parçasına uzandı. "Bu kadar üzüntü içinde debelenmek yeter. İhtiyacın olan şey güneş, genç kız. Evet, temiz hava ve güneşin zihninde düzeltebileceği pek bir şey yok."

Kollarımı kaldırdım, bezi karnımın etrafına nasıl sardığına baktım, yaralarımın pamuğun arkasında kaybolmasına izin verdim. "Dışarıda mı?"

Başını salladı. "Burası ölüm kokuyor ve henüz kendi nefesim bile değil."

"Gitmek istemiyorum." Bu ifade karşısında neredeyse inliyordum. Bir aydır buradan kaçmaya çalışıyordum ama şimdi sadece bu düşünce bile içimde bir şeyleri isyan ettiriyordu. "Dışarı adım attığımız anda dördüncü kez bıçaklanmak da istemiyorum."

"Sanırım yine bu yüzden ölemezsin, genç kız." Ceset mizahı olsa gerek, homurdandı ve elbiselerimden birini uzatarak siyah tüylerden oluşan çemberin içine girmemi bekledi. "Herkesin çoktan öldüğü bir kapının ötesinde kesinlikle olmaz. Bir tanrının gazabından kurtulan zavallı ruhlar oraya yaklaşmaya cesaret edemezler. Bazen oraya giderim. Orada doğmadım ama o topraklar hâlâ benim evim."

Soltren Kapısı'nın ötesinde.

Yeni bir ürperti omurgam boyunca ilerledi ve avuç içim, bir türlü kurtulamadığım zalim, çarpık bir içgüdüyle karnımı çevreledi. Kaderim ne garip bir şekilde Njala' yankılıyor, ısrarlı yankısıyla düşüncelerimi geri çağırıyordu.

"Hala bunların hiçbirini anlamıyorum." hiç var olmamış bir şeyin kaybından dolayı bu yastan kurtulmamı imkânsız hale getiriyordu. "Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Bir ebe olarak...? Her kahvaltıda kusuyordum."

"Kahvaltıda balık kafası yeseydim, ben de kusardım."

"Şey..." Buna itiraz bile edemezdim. "Peki ya tahıllar?"

"Evet, yaralıydın genç kız, korkmuştun ve zorluklarla baş başa kalmıştın. Elbette endişeden miden bulanacaktı."

"Ama-"

"Sus artık." Kürkünü saç tellerimin üzerinde onları gelişigüzel kuruttu. "Bırak , genç kız. Tüm bu konuşmalar, sahte keder... Neyi değiştirir ki?"

Göğsüm söndü.

Hiçbir şey.

İçten içe, bu açıklama karşısında rahatlamam gerektiğini biliyordum. Asla bir anne olamayacaktım ama yine de anneliğin gereğini yapmalı ve çocuğumun güvende ve iyi gerçeğiyle huzur bulmalıydım.

Hayal de ettim.

Midemdeki bir başka kayma parmak eklemelerimi titrettiğinde elimi hızla bıraktım. "Belki de Enosh'un uyanmasını beklemeliyim, böylece çürümeyi ortadan kaldırabilir." Kaşlarının arasında oluşan kırışıklıklar kendime olan güvenimi sarsıyordu. "O... bunu ortadan , değil mi?"

"Lass, hiç uykudan somurtkan ve sinirli dışında bir ruh haliyle uyanan bir adamla karşılaştın mı? Çürümeyi gidermek beni alır Usta-"

"Büyük çaba." Kendi çürümemin kokuşmuş başlangıcıyla hafifçe lekelenmiş havadan başka bir şey yutmadım. "Evet, hatırlıyorum. Sadece onun bu kadar zalim olabileceğini hayal edemiyorum."

Terliklerimi giymemi işaret ettikten sonra beni koridora yönlendirirken göğsünden mizahsız bir kıkırdama yayıldı. "Hayır mı? O zaman kalbinin atışıyla birlikte aklını da kaybetmişsin."

Belki de .

Şahsen ben düşünü suçladım.

Yeminimi ettikten sonra, Enosh acı tanrı maskesini her seferinde bir santim kaldırmış ve altındaki sevgi dolu adamı görmeme izin vermişti. Beni en tatlı sözlerle ve en şefkatli dokunuşlarla şımartmıştı. Nefretle örülmüş son savunmamı da yıkmış, soğuk ve susturulmuş kalbimi çaresiz ve savunmasız bırakmıştı.

Maskesi yerine oturmuş ve görünüşe göre demirden dökülmüşken, uyandığında beni nasıl bir kader bekleyecekti?

Parmaklarım kez daha karnıma gitti ve altındaki pamuğun yaralarımaya yaktığı tüyleri itti. "Bunların gitmesini istiyorum. Hâlâ bana acı çektirmelerine dayanamıyorum. onları sonsuza dek saklamama gerçekten izin verir mi?"

"Ah, genç kız, her şey yoluna girecek." Sözleri göğsümdeki korku baskısını yumuşattı, ama sadece durup kollarını uzatana ve kareli elbisesinin kollarını bileklerinden geçirene kadar. "Kendini en kötüsüne hazırladığın sürece."

Orlaigh' kollarında, bileklerini geçen çiğ etten halkalar gibi duran koyu kırmızı yaralara boğazımda ekşi bir safra . "Bana bunları daha önce hiç göstermemiştin..."

"Çünkü nasıl öldüğümü hiç sormadın," dedi kumaşı yaraların üzerinden düzgünce çekiştirip köprüye doğru ilerlerken. "Ah, Efendimiz küçük hanımın götürülmesine izin verdiği için ne kadar kızgındı, karnı bebeğiyle doluydu. Evet, onu uyarmıştım ama yaşlı Orlaigh'i kim dinler ki? Ona refakat etmek bir grup pireli kediyi gütmek gibiydi."

"Enosh ne yaptı?"

Omuz silkerek taht odasını geçti. "Eilam nefes almam için gelene kadar beni atının arkasında sürükledi."

Bu ismi duyunca kaslarım gerildi, ta ki ayaklarım Soltren Kapısı'na giden köprüdeki ilk delikte durana kadar. "Dışarı çıkarsam ve Enosh uyanırsa, kaçmaya çalıştığımı düşünür."

Orlaigh'in şehvetli vücudu bir kıkırdamayla sarsıldı. "Hangi yöne kaçarsan kaç, genç kız, her zaman onun kollarında olacaksın. Eğer efendimin senin kaçmandan korkusu olsaydı, sanırım

zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaksın."

Omuzlarım çökerken başımı salladım ve onun arkasından, köhne köprünün deliklerinin etrafından dolandım. Ölüm benim tasmamdı. Soluk Saray benim kafesimdi. Peki ya zincirim...? Göğsümün içinde bir baskı vardı, sanki görünmez bir güç beni dönmeye zorluyordu.

Cıvıldaayan kuşlara doğru kıvrılan keskin kaya duvarları boyunca ilerledikçe güçlendi. Afen Kapısı'nda eğitim varken, bu tünel önümüze serilmiş parlak yeşil otları çeken kesici bir açılıyordu.

Kapıya doğru döndüğümde ağzım bir karış açık kaldı ve ani aydınlığa alışmak için hızla gözlerimi kıptım. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, sarı tellerin yüzümde dalgalanmasına izin veriyordu ki rüzgâr kayaya çarpıp bir düzine ılık sesine dönüşerek dağıldı.

Bir dağın taşına yerleştirilmiş, her iki tarafa doğru kaya çıkıntıları halinde uzanan kemerli geçidi değerlendirdim. Oradan, gözün ulaşabildiği her yere yayılıyor, yemyeşil çayırlar arasında yükselip alçalan gri zincirler halinde bir araya geliyorlardı.

Elimi bulutsuz gökyüzüne doğru uzattım, güneşin kolumdaki koyu damarların kontrastını nasıl yoğunlaştırdığını görmezden geldim. "Neredeyse dokunabilecekmişim gibi görünüyor."

Orlaigh gülümsedi, bir kayanın üzerine çıktı ve yanındaki güneşli yeri . "Yaşayanlar eskiden bu dağa Brockenberg derdi."

Yanına gidip oturduğumda altındaki çakıllar çıtırdadı, kayanın avuçlarıma ani sıcaklık karşısında inledim. "Burada farklı bir dil mi konuşuyorlar?"

" fazla." Bakışları, bizden çok uzakta olmayan kayaların arasında filizlenen bitkileri kemiren küçük bir grup boynuzlu koyun dışında, terk edilmiş gibi görünen bir manzaraya daldı. "Evet, küçük hanım dört farklı şiir okuyabilir."

"Bu topraklara nasıl geldiniz?"

"Annem ve babam bu topraklara gemiyle geldiler, iyi bir hizmet ettiler."

Gözlerini kıstığında, benimkilerin de onun görüş alanını takip etmesine izin verdim ama gri ve yeşil lekelerden başka bir şey seçemedim. "Bu kadar tek bir köy bile göremiyorum. Kasaba yok. Yol yok."

"Ah, nereye bakacağını bilersen oradalar." Bir sineğe vurmadan önce dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı. "Hergenheim Kalesi, Steinau kasabası, aralarından geçen Dük Yolu... işte orada, ve dikenlerden oluşan bir örtünün altında uyuyor."

Enosh, Afen Kapısı'nın ötesindeki topraklar için de benzer bir kadere mi karar verecekti? Yoksa Elric adını taşıyan her zavallı adamı öldürüp... Tam olarak ne ? Sözleri üzerinde ne kadar düşünürsem düşüneyim, karmaşık bir karmaşa olarak kaldılar.

"Bu topraklarda neredeyse yaz gelmiş gibi görünüyor." Kayadaki bir kopardığım mor çiçekle birlikte bir başka tuhaflık daha, daha fazlası topraksız büyüdü. "Joah kimdi?"

Orlaigh başını hafifçe bana doğru eğdi ve bir an için yan gözle beni süzdü. "Hatırlamıyor musun, genç kız? Sana bir keresinde kürsüde söylemiştim. Komutan Mertok."

İrkildim.

Komutan *Joah* Mertok.

"Doğru." Sinir bozucu bir sızı kaburgalarımı sızlattı. "Sadece bir kez bahsettin ve Enosh nadiren birine kendi ismiyle hitap etme şerefini bahşeder, bu yüzden unuttum."

Enosh kendimi nasıl hamile sandığıma inanmadığında onun adından söz etmişti. Sadece bu da değil, *Elric*'i yakalayıp tahtına oturtmakla tehdit etmişti.

Komutana yaptığı gibi.

... onun olana kim dokundu.

Kafamın içinde dönüp duran sorular şakaklarımı ağrıttı. Bu ne anlama geliyordu? Joah ve Njala onu götürdükten sonra sevgili mi olmuşlardı? Ve bu onun tehditlerini anlamlandırmaz mıydı? Hayal kırıklığının derinliğini? Akut güvensizliği?

Enosh'un bağırışıyla ve hamileliğimle ilgili yıkıcı gerçekle sarsılan zihnim, onun sözlerini öfke dolu bir saçmalıktan başka bir şey olarak algılamamıştı. Ama sadece öfke değildi, değil mi?

Tanrı *kıskançtı*.

Ancak bir gerçek bu sonuca meydan okuyordu. Eğer Njala ve Joah gerçekten de birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlarsa, Enosh onlara yaklaştığında Joah neden onun boğazını kesmişti? Lord Tarnem'e olan görev duygusu ona olan sevgisinden daha mı ağır basıyordu?

"*Komutan Mertok onun boğazını... bir intikam eylemi olarak kesti,*" diyen Enosh'un sesi ve Airensty'ye giderken bana söylediği zamanki tereddüt zihnimde yankılandı. "*Ruhu, benim harekete geçmemden daha çabuk ayrıldı.*"

Nefesim düzleşti. Onun hareket edebileceğinden daha hızlı.

Enosh bir keresinde bana ölüm aniden geldiğinde ruhların nasıl daha yavaş ayrıldığını anlatmıştı. Bu, Njala'nın kendisinininkinin geldiğini gördüğü anlamına mı geliyordu? Çünkü onun ölümü... neydi? Beklenen mi?

Hatta belki de planlı?

Enosh'a dönmektense ölümü seçecek kadar umutsuz bir şekilde komutana mı aşık olmuştu? Sadece bu fikir bile tüylerimi ürpertti ve acı bir kez daha işlerken elim karnıma doğru kalktı. Yasak aşk yüzünden bebeğimi asla ölüme mahkûm edemezdim, ya da-

Çocuk yok.

Elimi tekrar kucağıma bıraktım. Bir çocuğun yasını tutmak için ne sebebim vardı? Karnımda bir çocukla ölüme göz kırpmayı anladığımı varsaymaya ne hakkım vardı?

Yok.

Orlaigh ile yüzleşene kadar kayanın üzerinde kaydım. "Lord Tarnem kızını komutanla gönderdiğinde, ikisi birbirlerine aşık oldular mı?"

Yaşlı kadının içindeki şey, rüzgârın örgüsünden beyaz saç tutamlarını çekmesi, kulaklarının etrafında çürümenin ilk belirtileriyle beneklenmiş soluk teni dışında . Bunu *evet* olarak kabul ettim. Demek haklıydım.

"Eğer neyin iyi olduğunu biliyorsan, genç kız, Soluk Saray'da böyle bir konuyu açmasan iyi edersin."

Kimin için iyi?

Enosh onun duygusal ihanetini ve onu asla sevmediğini biliyordu, bunu sadece bir başkasıyla yapmak için. Yoksa neden Elric ve Joah'dan aynı cümlede , birini diğeriyle yaptığı gibi yapmakla tehdit ki?

Şeytana lanet olsun, kendimi bir pislik yığınının içindeki bir deliğe atmıştım. Enosh beni ihanetle suçladı -belki de diğer tüm suçlardan daha sert yargıladığı tek şey- ve üstüne üstlük beni sadakatsizlikle suçladı.

Onu suçlayabilir miyim?

Bir kere ısırılan iki kere utanır sözü ölümlüler için söylenmiş olabilir ama muhtemelen tanrı kocam için de daha az doğru değildi. Karnımda bir çocuk yokken, ikimiz için de böylesine korkunç zorlukların yaşandığı bir dönemde içimde hissettiği sevinç için hiçbir açıklamam yoktu. Elimde kalan tek şey gecikmemle açıklamalardı ve onlar bile bahanelerin yankısını almaya başlamıştı.

Çünkü şüphelerim vardı.

Bana her şeye mal oldular.

Hedefime.

Benim hayatım.

Kocamın güveni.

Güvensiz zihinlerde sık sık olduğu gibi, Enosh da tüm için kendi açıklamasını uydurmuştu. Aynısını daha önce bir kez daha yaşamıştı, bu da onu bir adamın kafasında makul bir seçim haline getiriyordu... başka bir adamın.

İçimden güldüm.

Tanrım, sanki kendime bunlardan bir tane daha bulmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi. Tanrı ya da ölümlü, her iki durumda da beladan başka bir şey değillerdi ve beni yavaş ama emin adımlarla hiçbir güneşin ulaşamadığı yerlerden öpebilirlerdi.

İçimi çektim. "Joah neden onun boğazını kesti?"

Orlaigh elini şimdi küçük bir sinek dönüşmüş olan sineklere doğru savururken başını hafifçe salladı. "Lass, bırak eski hikayeler dinlensin."

Dizlerimi göğsüme çekerek rüzgârın güneşin sıcaklığını benden izin vermedim. "Enosh'a dönmek istemedi, yüzden Joah'dan onu öldürmesini istedi, değil mi?"

Belki de Njala başta bebeği hiç istememişti? Kadının hikâyesi bir kez daha beni şaşkına çevirdi ve ne çevirirsem çevireyim birbirine uymayı reddeden yapboz parçaları fırlattı.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, Orlaigh cevap vermedi. Enosh'a soracak kadar aptal da değildim. Bu konudan bahsedildiği anda ve bu olayı asla çözemeyeceğim akıl almaz bir gizeme dönüştürebilirdi.

Joah'a sormadığım sürece.

Bir an için damarlarım derimin altında vızıldarken nabız atıyor gibiydi. Sadece kayanın sıcaklığı. Sonsuz çürüme halimden sıkılırsam, tüm bunların gerçeğine ulaşabilirdim, ama değil

bir şekilde öfkeli kocamı yatıştırmadan önce. Ama nasıl? Onu hatalı ama samimi gerekçelerime nasıl ikna edebilirdim?

Orlaigh sonunda oflayıp pufplayarak ayağa kalktı. "Sinekler bizi yemeye başlamadan önce geri dönsek iyi . Sinir bozucu yaratıklar."

Arkasından aceleyle Soluk Avlu'ya girdim, sineklerin dudaklarıma konmasını engellemek için elimi yüzümün önünde yelpazeledim. "Yakında bizi ölü hayvanlar için terk , ya da-"

Köprünün kenarında tökezleyerek durdum, tüm eski delikler titizlikle en beyaz kemikle doldurulmuştu. Hiçbir yerde tek bir ölü hayvan kalmamıştı; bu manzara içimde bir hava değişimine daha neden oldu.

Kocam uyanıktı.

Ada

Pralize olmuş halde köprüde durdum, gözlerim tereddütle beyaz kemik parçalarından kürsüye ve oradan da yukarıya doğru kayıyordu. Enosh tahtından odayı denetliyor, soğuk varlığının aurasıyla Soluk Saray'ı ürpertiordu.

Kalbimin hayali kulaklarımda çınlayarak kaçma dürtüsünü tetikledi. Daha güçlü olan ise ona gitme içgüdüsüydü; özümde kök salmış, doğuştan bir dürtü, zihnim ne kadar uyarıda bulunursa bulunsun beni ona doğru itiyordu.

Efendine gel.

Emri içimde yankılandı, köprüyü geçerken adımlarımı hızlandırdı, parmak uçlarım avucumun içine kıvrılırken bile. Dizlerimin üstüne çöküp ağzımı yağmalamamı mı isteyecekti? Beni çevirip kıcımlı yırtılana kadar sikecek, sonra çekip tohumlarını yüzüme mi saçacaktı? Göbeğimin altındaki yaralara mı? Tüm bunları ve daha kötüsünü yapacağından korkuyordum...

Hiçbir şey yapmamasından daha çok korktum.

Kürsüye çıkmak, iç gıcıklayıcı bir korku ve dayanılmaz bir özlem den, bilerek belaya doğru yürümekten ve vücut ısısı uğruna kucaklamaktan başka bir şey değildi.

"Bu yeterince yakın, ufaklık." Çok iyi tanıdığım zalim kaşlarını çatmış gümüş gözlerinin kayıtsızlığı yüzünden acı verici bir şekilde durduğumu gördü. Korkmuştum! "Tanrının önünde diz çök."

Beni zorlamadan önce kendi isteğimle dizlerimin üzerine çöktüm ve bu seçim görüntüsünde bile parça saygınlık buldum. "Bana hâlâ kızgınsın."

Ağzında bir sırıtış belirdi ama üst dudağındaki kesik seğirmeyle kayboldu. Siyah saç telleri başından nemli bir şekilde sarkıyordu ve bana banyo yaptığını söylüyordu. Beyaz gömleği kaslı göğsünün üzerinde bağlıydı, ama bağların arkasından hala ağlayan alevli kırmızı kesikleri gizlemiyordu. Tanrım, sadece tenindeki pis kokuyu temizlememişti, değil mi?

Soyup çıkarmış.

"Hayır, ufaklık." Sakin sesi, çakıllı ve tedirgin edici karanlık alt tonunu azaltmadı. "Öfke ne kadar değişken bir duygu. Bir anda ortaya çıkar, ancak bir an sonra kaybolur. Hayal kırıklığı ise sonsuza kadar yankılanır. Orlaigh, beni karımla yalnız bırak."

Onun koridorda kayboluşunu izledim, sonra tekrar sert kocama baktım, yüzü tüm dayanılmaz güzelliğine kavuşmuştu. İsteddiği kadar öfkesini inkâr etsin, ben onu görüyordum... sert maskesinin üzerinde ince çizgiler çizen kaynayan öfkeyi, keskin kenarlarını eriten kaynayan öfkeyi.

Keşke ben de onun derisi gibi koparabilseydim.

Zalim, kibirli tanrıyı atlayıp doğrudan altındaki adama . Bana başlayan, bu zehirli acıyla birlikte ihtiyatını bir kenara bırakmaya istekli olan adama.

Ona ihtiyacım vardı. Çaresizce.

Ve onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyordum!

Gözlerimin, bir zamanlar bana olan inancı için merhamet izin verdim. "Sana geri dönecektim."

"Ve sen de öyle yaptın, ölümle teslim oldun." dirseklerini kalçalarına ve ellerini dizlerinin arasına koydu. "Bana doğru sürün."

Varlığımdaki her gururlu lif kıllandı. "bir şey için beni cezalandırıyorsun-" "Sürün!"

Elim kendi ileri uzandı, aşağılanmanın içime dolmasına izin veren bir manzara. Onun evcil hayvanı gibi kürsüye tırmanırken siyah tüyler gözenekli kemiğe takıldı ve aşağılanma duygusu yavaş yavaş kayboldu. Kocamın taştan kalbi olan buz gibi çekirdeğine rağmen tek sıcaklık kaynağına doğru sürünürken derimin altında heyecanlı bir karıncalanmaya dönüştü.

Yüzüme ulaştığında çenemi alt dudacağımı dişlerimden ayıracak kadar sert bir şekilde kavradı ama aramızda kalan mesafe beni en çok acıtan şeydi. Farklı kokuyordu. Yanlış kokuyordu. Karanlık. Ruh hali acı ve ısırtıcıydı.

Gri bakışları dudaklarıma battı, ancak benimkilerle buluşmak için hızla geri çağırdığı için oraya asla tam olarak ulaşamadı. "Mmm, bak saçların nasıl da parlaklığını yitirmiş, tenin çürümeye yenik düşerken yumuşaklığını kaybetmiş."

Ba-boom-boom.

Kulaklarımda çınlayan ani bir vuruş beni irkiltti, derimin altında yanan kan hücumuyla güçlendi.

Kalbim mi?

Elimin arkasındaki damarların midemdeki çalkantıyla birlikte solmasına izin vererek bir tane daha izledi. çürüğü çıkarmış mıydı?

Gereksiz bir nefes aldım, sadece mırıldanarak "Teşekkür " dedim.

"Teşekkür mü?" Bir alay. "Bunu kendi iyiliğim için yaptım, senin için değil. Neden kendimi senin pis kokuna teslim edeyim ki?"

Öfke kaburgalarımın arasında iğneleniyor ve beynim onu görmezden gelmemi istiyordu. O böyleyken tanrısal kaprislerine isyan etmenin hiçbir yararı olmamıştı.

"Sen de yeni koparılmış çiçekler gibi kokmuyorsun," diye hırladım, bu da çenesinde bir titreme belirtisi yarattı.

"İnançsız karımın nezaketi."

"Küçümseme ve hakaretle dolusun."

Gözleri tekrar ağzıma kayd ve bir on dakika boyunca ağzımı süzdükten sonra, "Dedi yalanlarla dolu, dudakları en iğrenç yalanları fısıldayan kadın."

Yüzümü ona doğru kaldırdım ve ağzından yayılan sıcaklığın içime sızmasına izin verdim. "bu kadar dehşete düşüren bir şey için gözlerin ona büyük bir ilgi gösteriyor."

Gözlerini kırptırdı ve geri çekildi.

Aynı hızla, yüz hatları daha da sertleşti - eğer böyle bir şey mümkünse. Bu pisliğe lanet olsun, her zamankinden daha soğuktu. Çeneme doğru yaptığı bir hamleyle beni buz gibi bir santim geriye itti ve diken diken oldu.

"Mmm, karım çok üşüyor, ölümün hiç bitmeyen kucağında acı çekiyor," diye mırıldanırken kollarımdaki şişliklere olumlu bir sırtışıla baktı. "Onu ısıtmalı mıyım?"

Günlerce süren ısıracı soğukla yıpranan asaletim, rızam olmadan bir miyavlamaya dönüştü. "Lütfen! Lütfen... Sana yalvarıyorum, soğuğu et."

"Sonunda karım nasıl dileneceğini öğrendi ve bunu ona öğretmek için sadece bir bıçak gerekti. Söyle bana küçüğüm, dokunuşumu hak ediyor musun? Kucaklamamın sıcaklığını?" Uzun hiçbir şey söylemediğimde, beni muhtaç ya da zavallı -muhtemelen her ikisi de- göstermeyecek bir cevap olmadığını bildiğim için kıkırdadı. "Şimdi, şimdi... sevgili karımı onun bana yaptığı gibi nasıl terk edebilirim?" Bir eli siyah pantolonunun bağlarına gitti ve deriyi aşağı iterken onları açtı. Diğer şaftının dış hatlarını okşadı, içeri uzandı ve çıkık sikini . "Ellerini bunun üzerinde ısıtabilirsin."

Isı, öfke ve coşkunun eşit ölçülerinde karnıma aktı. O nefret dolu piç kurusuna gidip kendini becermesini söylemeliydim. Bunun yerine, elimi hevesle kalın uzunluğunun etrafına sardım ve parmak eklemlerime karşı muhteşem sıcaklığını hissederek inledim.

Tısladı ve ağzı orantısız bir sırtışa dönüşmeden önce güçlü kalçalarındaki kaslar ve kasıldı. "Mmm, genelde *bu kadar* hevesli olmazdın."

"Ben de genelde bu kadar ölü değildim."

Çenesinde bir kas sıçradı. "Görünüşe göre ölüm bile seni bu küstahlığından kurtaramayacak."

Çenemi kaldırdım, elim boyunu okşarken en azından bir parça meydan okuma gösterdim. "Denedi. Başarısız oldu."

"Gerçekten-mmm..." Avucumun sıkıca kavradığı elimi şişmiş boyunda gezdirirken dudaklarından inilti dökülüyordu. "Evet, okşa beni. Daha sert, küçüğüm. Çok daha sert. Elin çok soğuk."

Tahtının ayakucunda, bacaklarının arasında diz çöktüğüm yere yaklaşarak, avucumu tepesindeki koyu pembe ağlayan yarığa sürdüm. Tutuşumu sıkılaştırarak, parmaklarımın hızlı titreşimlerle parıltıyı yukarı ve aşağı hareket ettirmesine izin verdim, uçlarımın etrafında bıraktığı sıcaklığı emdim.

Lanet olsun, bu beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı. Aletin tanındık şekli ve yerçekimine karşı koyan etinin ağırlığıyla bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti. Oh, ne kadar lezzetli bir sıcaklık

Öyleydi!

Enosh yumruğumun içine , elimi şaftı boyunca gezdirdim. Sikini tuttuğumda tamamen sertleşti ve kökünde kaybolan büyük bir damarda ısınan kanının hızla aktığını hissettim. Dibine kesesini okşadım ve ortasındaki, nefesinin kesilmesine neden olan sarımtırak dikişin izini sürdürdüm.

Benimkini de.

Diğer elimi yukarı kaldırdım ve horoz kafasını onunla çevreledim, bol miktarda ağladığı yarı saydam tohumdan daha fazlasını topladım. Yağlandıktan sonra, iki elimle uzunluğunu pompaladım, tıkanmış eti sert sarsıntılarla şapırdayınca ve ezilene kadar çalıştırdım.

"Ah, , senin cezanı nasıl da düşündüm." Enosh tahtına daha da gömüldü. "Benim sadakatsiz karımla ne yapacağım? Keskin dilini taşaklarıma koy."

Bacaklarını dizlerinin altındaki büzgülü pantolonun izin verdiği kadar açtığında, yüzümü ağır kesesine gömdüm. Dilimi bir testisin alt tarafına yerleştirdim ve onu kaldırdım, ağırlığını ve onu saran kadifemsi deriyi hissettim. Onu ağzıma aldığımda erkeksi iniltileri havada titreşti, ancak onu bırakıp diğerine de aynısını yaptım.

Burnuma bastırıldığı kesesinin inlediğimde kıs kıs gülererek yüzüme vurdu. "Eğer hafızan yanıltmıyorsa, ağzın bundan daha iyisini yapabilir..."

". "

Pürüzsüz, parıldayan tepesini kavradım, avucumun sıkı kavrayışından çıkmak isteyen kadar alevini sıktım. Ama buna izin vermedim, Enosh'un kalçaları sıkılaşıp kadar sikinin başını sağdım. Kalçaları bana doğru kalktı ve dilimin sert ucunu sikinin dibine yerleştirdim. Tek, yavaş, durgun bir hareketle, onun sevdiği şekilde uzunluğu boyunca gezdirdim, mırıltılarının onun düzensiz nefeslerine katılmasına izin verdim.

Dudaklarımı başının etrafına doladığımda saçlarımı avuçladı, dokunuşu sert ve talepkârdı. Kafa derime harika bir karıncalanma gönderdi. Eli başımı bir, iki, üç sallamak için ritmimi takip etti. Dördüncüsünde, siki boğazımın arkasına gelene kadar aşağı doğru itti.

"Daha derine!" Diğer eli yüzüme geldiğinde, parmakları burun deliklerimi sıkıp kapatırken, komutu acınası öğürme seslerime karşı baskınlık için savaştı. "Benim için aç, küçük- Ah, ah, ah, geri çekilmekle ilgili hiçbir şey söylemedim! Bana geri döneceğini iddia etmedin mi? Buna mı? Benim için açılacaksın. Bu siki bir kez daha ağzına aldığın için ne kadar mutlu olduğunu göstereceksin bana." Panik, nefesim kesilene kadar mideme sızdı ve boğazımı, uzunluğunun öğürme dürtüsünü aşması için yeterince genişletti. Ancak o zaman burun deliklerimin üzerindeki kısılcacını bıraktı. "Sizin türünüz arasında çok ilginç bir gözlem. cesetlerde. Sizin havaya ihtiyacınız yok ama ruhu bağlı olup da doğuştan gelen bu refleksi bastırabilen birine henüz rastlamadım."

Ona cehenneme gitmesini söylemek istedim ama daha çok "Gh-mmh-cr-uh..." gibi geldi.

"Ah, küçüğüm, seni kucağıma alıp hakaret ettiğinden emin olduğum şey için kıcına bir şaplak atmalıydım, ama ah... sesin sikimin etrafında ne kadar güzel titreşiyordu." Gırtlaktan gelen ardından kalçalarını titreyerek itti. "Mmm, evet, beni derinlere al. Hepsini yutarsan

seni sıcak tohumumla besleyeceğim. Bunu ister miydin? Harcadıklarımın boğazında kavrulmasını ve karnına sıcak bir şekilde ?"

Başımı salladığımda klitorisimin etrafında bir karıncalanma alevlendi, çenem sıkılaştıran kesesine gömülene kadar uzunluğunu boğazımın derinliklerine kadar işledi. Ellerim kalçalarına dayanmış, sıcaklığını emiyordu. Nefes alışları hızlandı, sertleşti; ağzımın içine girerken yaptığı hamleler de öyle... Saçlarımı öyle bir kavrıyordu ki yakıyordu.

Çok iyi yandı!

Sıkı bir homurtu daha, sonra başımı aşağı iterken son bir hamle yaptı, beni boğazımdaki ağrıyan basınç ve kalçalarının hızlı titreşimleri arasında kilitli tuttu. İlk tohum boğazıma sıcak bir şekilde sıçradı, soluk borumu yakmadan önce yemek borumun etrafını kabarttı. Sonra bir tane daha, sonra bir üçüncüsü.

Harcadıkları içimi ısıtırken tüm bedenimi bir ürperti sardı ama vücudumun büyük bir kısmı soğuk ve frijit kaldı. Bu yeterli değildi ve ağzımı hâlâ sallanan sikinden çekerken Enosh'un üst bedenini kavradım, dudaklarım beni sikmesi yalvarmak üzere ayrıldı. lanet olsun, eğer ellerini koyarsa bir şaplak yemeyi bile kabul ederdim.

"Enosh, çok üşüyorum," diye inledim. "Lütfen, dokun bana."

"Mmm, çok güzel yalvarıyorsun." çekiştirerek kendini uzaklaştırdı ve bir kez daha öne eğilerek ağzını alaycı bir şekilde benimkine yaklaştırdı. "Hayır."

Ayağa kalktı ve kürsüye doğru bir adım attı.

sıcaklığı, aşağı inerken vücut ısıyla birlikte kaybolduğunda içim ve başımı bile okşamadan beni geride bıraktı.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve aceleyle kürsünün kenarına geldim. "Neredesin... Neden gidiyorsun?"

Arkasını dönmeye zahmet etmedi. "Çünkü seninle işim bitti."

Benimle işi bitmişti.

Bir çılgınlıkla boğazım düğümlendi ve dizlerim altımda titredi. Bu evlendiğim adam değildi. Bu beni ilk esir alan Tanrı bile değildi.

Bu daha kötüydü.

Çok daha kötüydü.

Yapmadığım bir şey için beni cezalandırmaya niyetli daha acımasız bir versiyon.

Kızgın öfke kaburgalarımın her birini teker teker döverek bana bir kalp atışı görüntüsü verdi. "Sen lanet olası bir piçsin!"

Durdu. "Dikkatli ol ufaklık. Ben bir piç olabilirim ama aynı zamanda bir tanrıyım... ve sana tavsiyem beni zorlama."

Dengemi ayaklarımın taşakları üzerine kaydardım. Bir kelime daha hakaret ederse misilleme yapacaktı - kibri ona nadiren başka bir seçenek bırakıyordu.

Yine de peşinde olduğum şey onun kibiriydi ve öfkesi çok fazla olduğunda bazen nasıl parçalandığıydı.

Harika. Maskesini düşürmek için ne kadar gerekiyordu? İçindeki adama ulaşmak için?

Sakin bir nefes alarak çenemi kaldırdım. "Kendini tanrı olarak görmeyen adamla henüz tanışmadım. Senin tanrı olman seni daha az piç ve zavallı bir koca yapmaz."

"Zavallı bir koca mı?" Döndü, üst dudağında umut verici bir seğirmeyle kürsüye ve hırıltısının şakağını kesmesine izin vermeden önce hemen boğazımı kavradı. "Bana yağ dolu keseler fırlatıp sonra da beni ateşe vermek için yanan oklar atarlarken bile, senin Soluk Saray'a kaçmanı sağlamak için onlarla savaştım."

"Ve başarısız oldun, çünkü o beyinsiz atın beni düşmeden önce Pale Court'un yakınına bile yaklaştırmadı," diye tersledim, boğazımı morartan tutuşuna doğru eğildim ve göğüs uçlarım onun yakınlığı karşısında sertleşene kadar göğsüne bastırdım. "Acı çeken tek kişi sen değilsin, Enosh. *Ben de öldüm!*"

"Ve ben !"

Kükremesi ve ayaklarımızın altındaki kemiklerin *çatır çatır çatırdaması* beni irkiltti.

Bu beni rahatlatmalı mı? Korkutmalı mı? ?

"Seni ne kadar incittikleri için üzgünüm." Sanki ona yaptıkları gibi bana da acı çektirmeye gibi, bunun onu nasıl acımasızlaştırdığına daha çok pişman oldum. "Her gün seni düşündüm."

"Öyle mi?" Ağır nefesi kulak mememe çarptı ama hemen ardından dudaklarının okşamasına dönüştü. Elmacık kemiğim boyunca ağzıma doğru ilerliyor, tenimi kaplayan ince şeftali tüylerinin uçlarını okşuyordu. "Bu gerçekten de çok fazla gün demek, benim sinir bozucu güzellikteki karım zehirli dudaklarıyla beni baştan çıkarıyor."

Öpücüğünün öncülüyle kıpır kıpır oldu. O da bunu benim istiyordu; bunu bana doğru kayışından, geri çekilişinden ve sonra tekrar bana doğru hissediyordum; şefkat arzusu ve ihanet korkusu arasında bölünmüştü.

Dudakları ağzımın köşesinden ayrıldığında, sıcak nefesinin bu öpücüğe olan ihtiyacımı kavurucu bir aleve dönüştürmesine izin verdiğinde boynumu büktüm. Gözlerimi kapattım ve ayak parmaklarımın üzerine yükseldim. Daha yükseğe. Daha da yükseğe.

Soğukluk.

Gözlerimi açtım.

Cılalı çenesine bakarken kalbimin üzerine soğuk bir perde yerleşti. Çenesini yüksekte tutuyordu, dudakları ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ama yine de ağzındaki sırtışı gizleyemiyordu. Kanatlarından birini kırdıktan sonra kuşla oynayan kedi gibi benimle oynamasından memnuniyeti de.

"Ölü karım o öpücüğü ne kadar istiyordu, hmm?" Bana bakarak alt dudağımı okşadı. "Yazık... Yalanların için hiç iştahım yok."

Enosh

M"Küçük olan bana bir öfke titreşimiyle baktı, ama bu öfke parlayan gözlerinin mavi derinliğinde çabucak boğuldu. "Bazen senden nefret etmemeyi o kadar zorlaştırıyorsun ki." Kaburgalarımı bir acı mengenesi sardı ama duruşumun buna ihanet etmesine izin vermedim,

uyuşmuş olmam gereken yere saplamak için yüzeyini veriyordu... ama uyuşmamıştım.

Ne kadar

beklenmedik.

Rahatsız edici.

Tamamen saçma.

Nefreti, ölümlülüğünün geçici bir kalıntısından başka neydi? O ölü değil miydi? Korkunç derecede soğuk, evet, ama bana, tanrısına ve efendisine harika bir şekilde zincirlenmiş değil miydi? Bir daha asla bizden kaçmak istemeyecekti.

En azından bunda başarılı olmuşum.

"Aynen öyle." Başparmağım kulağının kabuğunda gezinmek, saçındaki düğümleri taramak için kaşınıyordu, ama bu kadının bana nasıl aşılmaz acılara mal olduğunu hatırlayarak dürtümü engelledim. "Ne de olsa seni bana geri getiren aşk değildi, değil mi?"

Kelimelerim dilimde küle dönüştü. Acı, acı kül. Sinüs boşluklarımı tıkadı, kendi tenimin pis kokusuyla birlikte beni boğdu ve onu kat kat soyma dürtüsüyle beni çılgına çevirdi.

Hayır, bana karşı beslediğini düşündüğüm sevgi her neyse, muhtemelen karımın görevime görme hırsından başka bir şeyden ilham almayan bir . Bu kadından ve onun acı verici dürüstlüğünden o kadar etkilenmişim ki, beni sevdiği gün Pale Court'u açmaya yemin etmişim.

Onu etiyile kemiğiyle, ruhuyla ve kalbiyle tamamen benim yapma ihtiyacından doğan aptalca bir hareket. *Joah* gibi ölümlü erkeklere çok kolay gelen bir şey, hatta belki de bu... *Elric*, tanrısallığının bir şekilde beni eksik bıraktığı yer.

Ada'nın solgun alt dudağından bir titreme geçti. "Bana davranırken nasıl olabilir?

Ağzımı acımasızca siktin!"

"Ah, ama ... karşılaşmanın seni neden bu kadar kızdırdığının özü bu değil, değil mi? Küçüğüm, kafana tek bir el karşılığında boynunu ikiye ayırana kadar ağzını sıkmemeye izin ."

Ve ona dokunmak istemiştim.

Hala istiyorum.

Bu lanet olası ihtiyaça dūřerek, lekeli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına tutturdum. Midesinde şişkinlik, kaslarını kemiren kōrelme, kanını pıhtılaştıran korozyon... Sođuk karım řu anda ūrüyüp gidiyordu ve ben bir şekilde onu hālâ istiyordum.

Gitmesine izin verememişti.

Bu kadar yanlış bir şey nasıl olur da içimde hassas duygular uyandırmaya devam edebilirdi? Kendimi onlardan kurtarmam gerekiyordu. İçimde iek amasına aptalca izin verdiğim sevgiyi boğ-

Acı şakaklarıma saplandı.

Mahkemem kayboldu.

Zaman durdu ve tōkezledi.

Yakıcı sıcaklık vūcudumda alevlendi ve burun deliklerime mide bulandırıcı bir kōl kokusu gönderdi. Yaklařan hezeyanın sisi içinde gözlerimi kapattım ama bu sadece akıl sağlığım siyah yarıktan gelen yankıyı güçlendirdi. *Elric... Ah, sevgili Elric'im nerede?*

Zihnimdeki sis perdesini araladım ve gözümü karıma, ıstırabımın kaynağına diktim.

Beni sevmemez mi? O

zaman nefret etmeli.

"Zavallı karım, beni ne kadar derinden etkilediği konusunda tek bir övgü sözcüğü bile söylemeden gitti." Parmak uçlarımin elbisesinin siyah tüyleri üzerinde gezinmesine izin veriyor, altında taşıdığı yaraları ve nedenlerini kendime hatırlatıyorum. "Kulağının etrafında parmağımın tek bir okşayışı bile yoktu.

"Mırıldandım bile, *mmm, aşkım, yetenekli ağzın çok iyi hissettiriyor.*"

Ona özgürce ve cōmerte sunduğum, saatlerce üzerine titrediğim, tüm dikkatimi verdiğim ve onu asla tatminsiz bırakmadığım her şey. Nazik dokunuşlar. Övgü dolu sözler. Güzel hediyeler. Bir kez bile takdir .

Ve bir daha asla teklif etmeyeceğim.

Onu bir daha asla kendi kōtū türünün diđerlerinden üstün tutmayacaktım. Ne kadar ahlaksız olursa olsun, yönetebileceđim, dilediđim gibi kullanabileceđim et ve kemikten neydi ki?

"Artık seni tanıyamıyorum bile." Son gözyaşları olsa gerek, gözleri parlıyordu. "Sana söylediğim her řey doğru olduğunu dūřündüđüm şeylerdi."

Kaslarım gerildi.

Ve buna inanmak istemiştim.

Burada duruyordu, nikahlı karım, az yemekten kaburgaları çok ve yanağında yeni bir yara izi vardı. Tamamen ölü olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Zorluk, hırpalanmış bedenine yazılmıştı ve görmezden gelinemezdi. Attan dūřmesi de, ölen babasının hikāyesi de -daha önce de bahsetmişti- ya da parasızlığı da akla yatkındı.

Neşesi o kadar da değil.

Asla ilham veremediğim kişi.

"Yüzyıllar boyunca ölümlülerin topraklarında at sürdüm, seninki gibi korkunç koşullar olmasa bile onların birçok zorluğunu ve ağır uzuvlarını hissettim," dedim. "Ah küçüğüm, düşüncelerimde adı yankılanan ölümlüye duyduğum öfkeyi, inançsızlığımı ve bu ısırıcı kıskançlığı dizginlemek için oldukça cazip oldum."

Çocuktan bahsedene kadar.

Öfke kalıntıları damarlarımda alevlendi, kanımı o kadar ısıttı ki ceset bedeni akılsızca dengesini bana doğru kaydırıldı. Bastıramadığı sıcaklığıma bu özlem beni daha da öfkeliyor, bu özlemi daha önce olanlardan daha samimi kılmıyordu.

Ancak...

Yine de bu benim hakkımdı.

Ve soğukluk onun için kabullenilecek bir şeyden başka bir şey olmayana kadar bunu kullanacaktım. Evet, küçüğüm bir şeyi çaresizce istemenin nasıl bir his olduğunu öğrenecekti... sadece reddedilmenin.

Bir an için gözlerini yumdu, ne kadar değerli olsalar da gözyaşlarının kaçmasına izin vermedi. "Başka bir adam yoktu."

Yalancı.

Yalancı!

Kaslarım derimin altında gerildi ve zihnim bir kez daha bulanıklaştı. Daha önce bir kadının yalancı dişleri tarafından çiğnenmişim, çünkü ister ölümlü ister tanrı olsun, herhangi bir erkek üzerinde sahip olabilecekleri gücü az anlamıştım.

Yine de beni bu kadar kızdıran bedensel ihanet değildi. Et ve kemiğin hafızası, bağlılığı yoktu. Ancak zihin bunu yapıyordu - gücümün aksini yapamayacağı bir yerde bir kopukluk yaratıyordu. Neden bana bu kadar direnmişti? Onu memnun etmeye çalışmamış mıydım?

"Dinle beni Adelaide, bu zor durumdayken kendini Soluk Saray'a da atabilirdin ve ben bunu yargılamazdım. Asla." Parmaklarımı saçlarının ağırlığının altına soktum, en ona dokunmayı haklı çıkarmak için sıkıca kavradım. "Hiç kuşkun olmasın, benim olana dokunan herkesi öldürürdüm. Seni affedebilirdim, eğer yemininin ve çok takdir ettiğim bu açık arkasında duracağın anlamına gelseydi. Affedemediğim *sahtekârlık*, benim yapamadığımı bir başkasının yapmış olması ve senin bunu en *iğrenç* yalanın arkasına saklamaya çalışman."

"kesik başka erkeklere gülümsemekten başka bir şey yapmadığımı düşünüyorsanız," diye sıkılmış dişlerinin arasından itti, "o zaman delisiniz."

Gözlerim dudaklarına kaydı.

Belki de öyleydim.

Başka neden onu öpmek isteyeyim ki? Onu kollarıma almak için, bu kadar derinden değer bu kadını - belki de kendime itiraf etmek istediğimden daha fazla.

"Hiç bitmeyen alevlerin içinde iki hafta boyunca kim delirmez ki?" Onu kendime doğru çektim; ona işkence ediyordum, bana işkence ediyordum, ikimize de acı veriyordum. "Ben de senin gibi kanıyorum. Ben de senin gibi acı çekiyorum. Senin gibi

Tek fark ölemeyecek olmam. Gerçekten , bu durum zihnime hiç de iyi gelmedi."

Göğsü nafile bir nefesle daha genişledi, oksijensiz kalan kanının koyu damarları köprücük kemiğinin üzerinde hâlâ belirgindi. "Belli ki, çünkü sesin delice geliyor."

"Evet, küçüğüm, tamamen dengesiz." O kadar ki, başı geriye yatana kadar saçlarını çektim ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. Öpücüğünde ve vaat ettiği sahte rahatlıkta kendimi kaybetmeyi ne kadar da istiyordum. "Neredeyse iki hafta boyunca zihnimin yeniden paramparça olmasını engelleyen tek şey beni nasıl beklediğin düşüncesiydi. İki hafta, küçüğüm. İki hafta ve Soluk Saray'a bir fersah bile ama *bana söylemediğin* bir şey için aşırı derecede neşelisin!"

Küçük, meydan okuyan Ada, ikimizi de cezalandırırcasına dokunuşumdan uzaklaştı. "Bebek için mutluydum!"

Haklı öfke damarlarıma doldu, ta ki tüylerim diken diken olana dek. "Oh, evet, *bebek*. Bebek!"

Bağırışım, sanki fikrini sormuşum gibi tahtımdaki bir cesedin ani iniltileriyle birlikte odada yankılandı. Lord Tarnem'in boğuk homurtuları, karımın zalim yalanının yankısıyla birlikte şakaklarımı dövdü ve hezeyan bir kez düşüncelerimin üzerinde belirdi.

İyi değildim.

Yeterince iyileşmedi.

"Sessiz olun!"

Bağırdım.

Ada'nın gözleri susturulmuş tahtla benim aramda gidip geldi ama sonunda yeni bir öfke aleviyle bana yerleşti. "Sonuçta hamile olmadığının ortaya çıkması, kendimi düşünmediğim anlamına gelmez-"

Elim, kalbimin şiddetli atışıyla birlikte yükseldi ve onun aldatmacasını başka bir deri parçasının arkasına mühürlemem için beni baştan çıkardı. Kesinlikle tekrar kesip açacaktı, çünkü karım ölmüştü ama bunun için daha fazla itaatkâr değildi. Sadece benim hareketim onun sözlerini durdurdu. Ne yazık ki, göğsümde çoktan serbest bıraktıkları acıyı geri çağırmadı.

"İki yüzyıldır doğmamış kızımın yasını tutuyorum..." Kaybının acısı kalbine saplanmış bir bıçak gibi taze ve şiddetli. "İhanetini, hatta belki de sadakatsizliğini örtbas etmek için onca yalan arasından bunu mu seçtin? *Bunu mu?* Ölmeyi ne kadar çok istediğimi bildiğin halde-"

Kendimi durdurdum.

Hayır, göğüs kafesime bir bıçak daha saplamasına izin veremezdim. Az önce nasıl yaptığını görmesine kesinlikle izin vermezdim.

Kesik kesik nefesimi bastırdım.

Yüzümdeki gerginliği düzelttim.

"Bu soruya cevap vereceksin." Ona doğru eğilerek, nefesimin boynunun kenarında karıncalanmasına izin verdim, özlemle ona işkence ettim, sıcaklığımın öncülüyle onu cezalandırdım. "Geri döneceğini söylüyorsun... Söyle küçüğüm, bunca zamandır bu kadar ikna olmuş muydun?" Bir nefes daha verdi ve başını çevirerek yavaşça bana doğru kaydı. "Hiç kaçmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettin mi? Hiç... geri dönme yemininden şüphe ettin mi?"

Bir irkilme. Yavaş bir göz kırpma. Ve sonra.

...sessizlik.

Soğuk. Ölü. Sessizlik.

Yutkunması bir yana, bir an için bana sunmayı düşündüğü masalı yutmuş gibiydi. Takdir edebileceğim bir nezaketti ama bu onu daha az yalancı yapmıyordu.

Yalancı!

Kemikleri benim emrimle kırılana ve kürsü çatırdayana kadar derimin altında yakıcı bir sıcaklık vardı. Boynundan tutup onu derin bir mezara sürüklemek, toprağın altına gömmek ve çürümesine izin vermek istedim; çünkü beni bu kadar incittiği, acı verdiği ve özlem duymama neden olduğu için ondan bu kadar nefret ediyordum.

Hisset.

Yapamadığım için kendimden daha da nefret ettim. Ve yapamadım. Ve yapamadım.

Göğsüm daraldı.

Neyim vardı benim? Bu kadın bana ne yapmıştı? Neden ona karşı hak ettiği kadar acımasız olamıyordum? Yapmam gerektiği gibi! İnsanoğlunun değişken duygularının üstünde değil miydim? Ben bir tanrı, o ise sadece ölü bir ölümlü değil miydi?

Tüm kaybettim.

İç kötüleşmesi durdu. Hayır, bunu yapamazdım.

Bu nedenle isim üzerinde düşünmeye cesaret edemedim.

"Şu haline bak, dudakların ne kadar solgun." kadar kansızdı ki, alt dudağına bastırduğım da başparmağım bile iz bırakmadı. "Bunu sana kim yaptı, hmm? Karıma zarar vermeye kim cüret etti? Onları gördün mü? Buna sebep olanların isimlerini biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Üç ."

"Güzel. Şimdi bir çocuktan daha bahset, ben de sana bir mezar kazayım." Nocten Kapısı'na giden köprüye doğru döndüm. "Orlaigh!"

"Enosh..." Ada arkamdan seslendi ve ona dönüp baktığımda, "Babam hakkında bir şey biliyor musun? Ben... Saldırıyla ilgili anılarım en iyi ihtimalle bulanık ama orada olduğunu biliyorum. Beni korumaya çalışırken yaralandı. Hayatta mı? En azından bunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Seni bulduğum anda, ruhunu bağlatmak için Düşünceler Arası Mahkeme'ye koştum." Omuz silktim ve kürsüden inmeye devam ettim. "Babana ne olduğunu söyleyemem."

"Orada insanları öldürdün mü?"

Henüz değil. "Her şeyin bir zamanı vardır."

Bir kez daha onun bedenini yeni bir çürüme başlangıcından kurtardım, gücüme direnen küçük bir zerre için güvendeydim - bunun bedelini zihnimi pençeleyen bir zayıflık dalgasıyla ödedim. Ah evet, ne zavallı bir kocaydım...

Orlaigh, Nocten Köprüsü'ne doğru aceleyle ilerlerken "Hep benim yaşlı kemiklerimin peşindeyim," diye mırıldandı.

Orada durdum ve bekledim.

Gövdemde bir sallanma ve görüşümde hızla genişleyen bir bulanıklık pahasına vücudundaki çürümeyi kemiklerindeki kırılganlığa kadar çıkardım. Dinlenmek. Daha fazla dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Önümüzdeki günlerde Nocten topraklarındaki en yakın kasabaya gitmeye hazırlan," dedim. "Ben Eten Kapısı'nın ötesine geçerken, sen de bu insanların hangi tanrıya dua . Toprakları değerlendirmem gerekiyor, çünkü dünyanın çok uzun zamandır benim yönetimimden uzaklaşmasına izin verdim."

"Evet, Efendim." Başını eğdi. "Sadece beni Efen Kapısı'ndan göndermeyin, yoksa beni bir ağaca asarlar. Soluk Saray'ın rahipler ve askerler tarafından kuşatıldığına bahse girerim."

"Öyle umuyorum."

Ne de olsa bir orduya
ihtiyacım vardı. Büyük bir
orduya.

Ada

S *hatta onlu ve ikili.*

Yedi onluk ve üçlük.

Pınarın üstündeki tavana baktım, loş ışık parıltıları nasıl da eriyordu

sürekli dalgalanmalar ve bozulmalar içinde gölgeler. Hayatım boyunca kazığa bağlanıp yakılmanın en zor ölümlerden biri olduğunu düşünmüştüm.

Kendimi boğana kadar.

Dokuz onluk ve üç.

Dokuz onluk ve dört.

Sırtımı kaynağın kayalık tabanına dayadım. Muhteşem sıcak su bir kez daha beni hafifçe yukarı kaldırdığında nefes aldım ve ciğerlerime daha fazla su doldurdum. Pale Court'taki en sıcak ikinci yer bu kaynağın dibiyken kimin havaya ihtiyacı vardı ki?

Yüz. Bir.

İki. Üç.

Tuzun karşı gözlerimi kapadım ve şüphe zihnimi doldururken suyun derin uğultusunu dinledim. Lord Tarnem benim yanımda üç kez homurdanmış ve inlemişti, her seferinde sanki hayatı buna bağılıymış gibi bir aciliyetle - bir ceset için gerçekten tuhaf bir şey.

Bana ne söyleyecekti?

Yumruğum avucumdaki pürüzsüz dişin etrafında sertleşti - bir zamanlar Lord Tarnem'in ağzını açmak için elbisemi yırtmıştım. Orlaigh yürüdüğünde onu düşürmüştüm ve o zamandan beri hiçbir canavarın dinlenmek için dolaşmaya cesaret edemediği tahtın çok yakınında oturduğu için görmezden gelinmişti.

Adamın bildiği her neyse, yaşlı kadın sonunda onun yanında olabileceğinden korkuyordu. Ama bunun benimle ne ilgisi vardı?

Belki de hiçbir şey.

Büyük olasılıkla hiçbir şey, ama kocamla bir kayıp yaşadım ve ölüm oldukça sıkıcı bir hal aldı.

ilişki. Uyumak yok. Yemek yok. Enosh mesafesini korudu, bu bir lanet olduğu kadar bir lütuftu da. Bütün gün çürümekten ve boğulmaktan başka bir şey yapmadım.

Dokuz onluk.

Dokuz on ve bir.

tenime yapışan küçük hava kabarcıkları karıncalandı. Orlaigh yedi yıl önce Nocten Kapısı'nın ötesindeki topraklara gitmişti ve Enosh ondan çok daha önce Ceten Kapısı'ndan çıkmıştı.

Bir lordla sohbet etme zamanı.

Kaynaktan çıktım ve ağızımdan ilk su kabarcıkları aktı. Tuz boğazımın arkasını , ama sadece ayağa kalkıp vücudumun üst kısmını katlayarak burun deliklerimden daha fazla akmasına izin verene kadar.

Beynim alev aldı ve gözlerim doldu. almak için soluğumu tuttuğumda, şiddetli bir öksürük sağanağı kalan suyun çoğunu dışarı atana kadar ciğerlerimde bir çırpınma oldu.

Bir kürkle gelişigüzel kurulandım, sonra üzerime bir gecelik ve taht odasına doğru döndüm. Omuz postuyla uğraşmaya gerek yoktu. Soğuk benim daimi yoldaşımdı; ona ne kadar çabuk alışırsam Enosh'un ilahi çekimine o kadar iyi direnebilirdim.

Köprüden geçerken dişlerimin gıcirtısı kırılğan kemiklerimde y. Titremeler vücudumu sarstı ve göğsüm kasıldı, tuzlu su damlacıkları burun deliklerimden akarak çenemde toplandı. Boğulmak hiç de zarif değildi.

Aceleyle kürsüye çıktım.

...ve bir sıcaklık duvarına

çarptı. "Benim sahamda kim

dolaşiyor?"

Enosh'un ses tonundaki kibirli tını karşısında kaslarım gerildi. Kocam evdeydi.

Savaş zırhı içindeki tahtında kambur duruyordu; siyah deri zırhı, sivri uçlu bedenlerin etrafında kükreyen alevlerle karmaşık bir şekilde işlenmişti. Daha dramatik olabilir miydi? Bacaklarını bir kolluğun üzerine sarkıtmış, son derece sıkılmış görünüyordu.

Hiç hayra alamet değil.

"Mmm, ölü karım, burada boğulmuş bir şekilde duruyorsun, uzun zamandır benim için doğru her şeye bir kez daha meydan okuyorsun. Çağlar boyunca tek bir ceset bile doğuştan gelen nefes alma refleksini görmezden ... ta ki sana kadar." Bacağını indirdi ve ağır botunun bir *gümbürtüyle* yere inmesine izin verdi, sonra omurgasını dikleştirdi. "Bak nasıl , saçların hâlâ ıslak, tenin nemli."

"Üşütebileceğimden mi endişeleniyorsun?" Dişi daha sıkı kavradım, bunu anlamamasını ve soru sormamasını umuyordum. "Neden buradasın? Atla sanıyordum."

"Kocanız erken döndü... neşe, oh neşe." Geri dönmek istediğimi bildiği için kendini bir hediye olarak sunuyormuşçasına kollarını iki yana açarken alaycılık damlıyordu. "Ortaya çıktığımda kapının ötesindeki ölümlüler o kadar minnettar oldular ki ayaklarına kapdua ettiler ve bana bir bakire getirdiler. Genç... *sıcak*... bir bakire." Gözlerimde ne gördüyse -büyük ihtimalle yeşil bir öfke kıvılcımı- ağzına bir sırtıma daha yerleştirdi. "Ama ne yazık ki, evde gereken soğuk bir karım var."

Tepemin atması ya da bunun ölümünden önce ona karşı geliştirdiğim duygular hakkında ne söyleyebileceği hoşuma gitmedi - ruhsal durumumdan bahsetmiyorum bile. ". "

"Neredeyse yeterli değil. Bunu düzelterek." Kalçasına bir şaplak. "Gel ufaklık. Kocanın kucağına otur da seni soğuktan kurtarsın."

İçimi bir ürperti . "Kendimi biraz daha boğmayı tercih ederim."

Dudakları kıpırdadı. "Söz veriyorum, elimden gelenin en iyisini . "

Ayak parmaklarım kıvrıldı çünkü verdiği söz kesin bir şekilde bok gibi kokuyordu. "Böyle bok dinlemek isteseydim, en yakın tavernaya gider ve kendimi onun tuvaletinde boğardım."

"Bazen ölüm seni daha da cesaretlendirmiş gibi görünüyor." "Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Şaşıracaksın..." Çenesi sıkıştı ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar gölgelerle doldu. "Şüphe duymanı gerektirecek ne yaptım? Sözüme güvenmiyor musun?"

Buna güvenmiş olmam sorunun yarısıydı. "Beni öpücüğün için boş bir umuda ikna ettin, kendimi sana doğru bastırmama izin verdin ve aramam için ağzımı kasıtlı olarak kızdırdın... sadece beni reddetmek için."

Ve bunu tekrar yapacaktı.

Ben ölüydüm, aptal değil.

Beni en çok acıtacak yerimden vurur, sıcaklığının yemini önümde sallandırır, bir zamanlar en tatlı iltifatları fısıldayan dudaklarıyla beni tuzağa düşürürdü. Mükemmel bir tuzak, masum bir şekilde tahta tünemiş, deri kaplı kalçalara her yavaş *pat-pat-pat* ile sabır kisvesini taşıyordu.

"Şimdi gel." Emri dengemin ona doğru kaymasını sağladı. "Kemiklerin efendilerine itaat etmek için ağrırken etkileyici inatçılık gösterin yeter."

İtaat ettiler.

Kemiklerime lanet olsun, bacaklarım beni doğruca ona götürüyordu ama ruhumdan, ağzımdan ve ağzımdan çıkanlardan asla böyle bir emredemezdi. En azından bunu yapmama izin verdiği sürece...

Enosh belimi kavradı ve beni kucağına çekti, kalçalarımın altındaki ani sıcaklık inleyişime kıkırdadı. "Ah, aşkım, istediğin kadar somurt, ama gerçek şu ki bahar bile seni benden daha iyi ısıtamaz."

"Doğru." Kendimi onun göğsüne bıraktım ve dışın kemiklerin arasındaki bir yarıktaki kaybolmasına izin verdim. "Ama oradaki arkadaşlık çok daha iyi."

"Karım yine sinirli." pamuğunu aşağı doğru iterek bir göğsümü soğuğa maruz bıraktı. "Böyle bir küstahlık cezalandırılmalı."

Başını meme ucuma doğru eğerek, sıcak nefesinin tomurcuğun etrafında bir daire çizmesine izin verdi. Dili de takip etti ve sıcak dudaklarının arasında emmeden önce sert bir çakıl taşına dönüştürdü.

Zevkle inledim ve sırtımı dikleştirerek onu daha fazla besledim. "Neden bu kadar acımasızsın?"

"Ceza sözü verdim." Elini altından geçirip, parmağı en karanlık deliğime erişene kadar beni kucağında yeniden düzenleyerek çabucak başlattı. "Ben sözümündeğil miyim? Tehditlerim hiç boşa çıktı mı?"

Parmağının ucu büzülmüş deriye değdiğinde nefesim kesildi. "Hayır."

"Hayır." İçeri daldı, ancak parmağı geri çekildi ve yumuşayan kas halkasına karşı titreşmeye devam etti, kalçalarımı kaydırarak onu aramamı sağladı. "Mmm, küçüğüm, sana bunu sevmeyi öğreneceğini söylemiştim. Ve öyle de oldu. Ne yazık ki zevkiniz bunu bir ceza olarak oldukça yararsız kılıyor. Tabii..."

Tahtına daha da yaslanarak diğer elinin çeneme uzanmasına ve çenemi kavramasına izin verdi.

Başımın arkası sol omzuna dayanana kadar beni kaydırды. Bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine bağladı ve beni genişçe açtı. Nefesi şakağımın yan tarafında, dudaklarının köşesinin dayandığı yerde kırıldı. "Kim bu

Elric?"

Gerçeklerden bir daha bahsedersem ne yapacağına dair tehdidini hatırlayarak sadece "Hiç kimse" dedim.

"Bu doğru, ufaklık. *Hiç kimse*. Çünkü hiçbir ölümlü erkek sana benim gibi dokunamaz, formunun her zerresini ezbere bilir." Diğer eli kendini yeniden düzenledi, bir parmağı amımı çevreleyen her kıvrımda, üçüncüsü de geziniyordu. "Kalbin artık atmıyor, yine de hafızamda duyabiliyorum, çarpık ritmini. Dinle..." Göğsümün içinde ürkütücü bir ritim canlandı ve damarlarımda derimi diken diken eden bir kan hücumu yarattı. "Ba-boom-boom. Ba-boom-boom. Sen uyurken bunu dinlemeyi ne kadar çok severdim."

Parmaklarını birbirine yaklaştırarak klitorisimi arasına sıkıştırdı. Sonra onları aşağı yukarı ovuşturdu, zonklayan yumruyu ve küçük başlığını kendisiyle birlikte çekti. Aşağı doğru her hareketinde, parmağı kırıma daldı ve ısınan etime küçük kıvılcımlar gönderdi.

"Sana bu hissi vermek için ne kadar çaba sarf ettiğimi hayal bile edemezsin," diye mırıldandı kulağıma, hareketlerini hızlandırıp beni tamamlamaya doğru ovarken. "Gördün mü aşkım, vücudun artık kendi kendine kayganlaşmıyor. , evet, ama sinirlerin her işe yaramaz nefes alışında daha da aşınıyor, duyarlılığını köreltiyor. Yine de buradayım, seni göğsümün sıcaklığına doğru çekiyorum, amını zevkin doruğuna doğru ovuyorum. Peki bunun için bana ne diyorsun, hmm?" Onun dokunuşuna karşı sadece inleyip kasıldığımda, klitorisimi daha sert çimdikledi, parmağını muhtaç deliğime daha hızlı vurdu. "Doğru cevap, *teşekkür ederim, Efendim*."

Kelimeleri boşluklarından geçirirken dişlerimi birbirine bastırdığım için diş köklerim ağrıyordu. "Teşekkür ederim, Efendim."

"Bunu biraz daha çalışmalıyız." Diğer eli göğsümü yoğururken sıcak nefesi şakağımdaki ince tellere yapıştı. "O kadar yakınsın ki kaslarının nasıl titrediğini hissedebiliyorum. Efendin seni iyi hissettiriyor mu?"

Bir düzine küfür tısladım, ona iki kat daha fazla şey söyledim ama hepsi gırtlaktan gelen bir "*Evet...*" ile son buldu. Parmağı içimde daha derine itti, parmak eklemleri dar kanalı sıcak bir basınçla doldururken

klitorisimin etrafında dolaştı. "Ve seni çok iyi hissettirdiğim için diyorsun ki...?"

Dokunuşunun ritmini takip etmek için pelvisimi salladım, serbest kalmamı kovaladım. Oh, çok yaklaştım! "Teşekkür ederim, Efendim."

"Daha iyi, ama herhangi bir zevki hak edecek kadar iyi değil." Elleri kayboldu, amımda ya da göğsümde benden küçük bir çılgılık koparan soğuk bir acıdan başka bir şey bırakmadı. "Evet, bu mükemmel bir ceza olacak. Kendine cesaret seni ellerinden kurtarırım."

Öfkeyle karışık hayal kırıklığı.

Lanet olsun bu şeytana ve
oyunlarına!

Yüzümü olabildiğince düz tuttum, tek bir miyavlama ya da iç çekmenin bile dehşetimi dile getirmesine izin vermedim. "Mükemmel, evet, ama oldukça tahmin edilebilir. Yoksa bir bile olsa beni tamamlayacağını beklediğimi mi sanıyorsun? Benimle oyun oynuyorsun. Bunu bilmediğimi bir an bile düşünme."

"Bir kez daha, karım ve onun cezası söz konusu olduğunda kendimi bir çıkmazın içinde buluyorum. Bu ölümlü geleneğin ne kadar korkunç derecede karmaşık olduğunu kanıtlıyor... evlilik." Enosh hızlı bir hamleyle kucağından indirdi ve yeni kurdelelerini mahvetmiş bir kız gibi üzerine yatırdı. Parmakları kalçalarımın etine saplanmadan önce, eli kombinezonumun pamuğunu yukarı iterek orta kısmımın etrafında topladı. "Şuna ne dersin? , yakıldığım ve bahsetmememiz gereken yerlere yayıldığım her gün için elime bir vuruş. Olur mu?"

Vücudumda bir belirsizlik ürpertisi dolaştı ve ardında kocamın kıs kıs gülmesi için çakıllı bir deri bıraktı. Hayatım boyunca birçok kez kırbaçlanmış, dövülmüş ve kürek çekmişim, yine de onun önerisi beni hazırlıksız yakaladı.

Tıpkı vücudumun verdiği tepki gibi.

Tanrının kucağında, sürtünme arayışıyla kendimi onun kalçasına doğru sallanırken buldum, sıcak elini kalçalarımın üzerinde dolaştırdığında daha hararetli bir şekilde. Kendimi ona nasıl müdahale etmeye meyilli görünmüyordu ve benim de durmaya, ölümün donukluğunun yerini alacak herhangi bir hissin peşine düşmeye hiç niyetim yoktu.

Beni tokatlarsa aşağılanma duygusu çok şiddetli bir şekilde yanacaktı ama avucunun soğuk tenime kadar sıcak olmayacaktı. Elinin kıcımı tokatlayacağı ve derimi günlerce tutuşturacağı düşüncesiyle meme uçlarım sertleşti. Eğer doğru yaparsa.

Parmaklarımı pantolonunun derisine geçirdim ve ilk vuruşu için kendimi cesaretlendirdim. "Yap şunu." "Bana emir verme, küçüğüm. Karım olabilirsin ama benim değilsin. Tekrar dene."

Yumruğum büyüklüğündeki gurur düğümünü yutkunarak geçiştirdim, neredeyse boğuluyordum. "Lütfen bana şaplak atın, Efendim."

"Madem öyle ."

İçimde gergin bir bekleyiş dalgası dolaşıyordu. Kaslarım gerildi, ilk ve ne kadar güçlü olacağının belirsizliğine hazırlanırken kaskatı kesildim. Kaç kez yapmam gerekiyordu? toparlamam için her biri arasında bana birkaç dakika izin verir miydi? Ya o-

Nefesim kesildi.

İlk vuruşta değil, parmaklarının kalçalarımın bacaklarımın arasına nasıl süzüldüğünde. Enosh bir parmağıyla giriş yerimi çevreledi, iki parmağıyla içeri dalmadan önce ıslak şehvetimi muhtaç etin etrafına yaydı. Her şehvetli itiş beni kalçasına doğru itti, klitorisime yeni bir zonklama ve rahmime zevk kıvılcımları gönderdi. Daha fazlasını istiyordum!

"Seni incitmekten hiç zevk almıyorum..." bir süre sessiz kaldı, "...çok fazla."

Parmaklarını şimşek hızıyla içimden çekti, ancak avuç içi kalçalarımın gök gürültüsü gibi indi. Acı derimden, kaslarımdan ve kemiklerimden çatırdayarak geçti. Boğazımdan bir çığlık kopardı ama bu çığlık titreyen dudaklarımı ayıran bir hava kabarcığından başka bir şey değildi. Kalıntıları dilimden yuvarlandığında, acı kötü, mutluluk verici sıcaklığa uzun bir inilti haline geldiler.

"Belki de şimdiye kadar bunun tadını hiç alamadım..." Enosh elini bir kez daha bacaklarımın arasına sokup parmaklarının sırlıklam olmuş amımı sikmesine izin verirken nefes alış veriş değişti. "Ve bu bile seni tahrik ediyor."

Kıpırdandım, cezamdan kaçmak için değil, kaburgalarımın onun şişen uzunluğunun üzerinde nasıl kaydığı ile kendi cezamdan birini vermek için. "Senden daha fazla değil."

"Yaşarken olduğu gibi ölürken de küstahtı."

Tokat.

Bir sonraki darbesi ciğerlerimi devre dışı bıraktı, küfürlerimi ölmekte olan inilti ve inlemelerden oluşan karışık bir karmaşaya dönüştürdü. Havasız kalsam bile, kavurucu acı ve bunun verdiği yoğun zevk kendimi sıcak ve acımasızca canlı hissetmeme neden oldu.

Amcığım boyunca bir okşama izledi, klitorisimi kızdırmak için mi yoksa sadece parmaklarını ıslatmak ve cezasının etkisini kötüleştirmek için mi, söyleyemedim. Umurumda da değildi. Sadece parmaklarının her itişte nasıl kıvrıldığını ve kıvrıldığını, sıkılmama izin . Yine çok yaklaştım.

Çok yaklaştım.

Tokat.

"Gelmene izin vereceğimi mi sandın?" diye kıkırdadı. "Hayır, küçüğüm. Seni yıllarca kızdırabilirim, sana yıllarca bu şekilde işkence edebilirim."

Zihnim her yeri saran sıcaklık hissine teslim olana kadar, amcığıma alaycı, zevk uyandıran okşamalarla iç içe geçmiş acımasız, ürpertici vuruşlarına devam etti. Acının sıcaklığı. Öfkenin sıcaklığı. Zevkin sıcaklığı.

Sadece... sıcak.

Enosh, kendinden sisi içinde sayamayacağım kadar çok kez beni serbest bırakmaya doğru çekti, ancak beni ısırarak çıkıntısında terk etmek için. Ağrıyan popom, sızlayan kaslarım ve yüzülmüş gururum arasında beni en çok öfkeliendiren, sarsılan rahmimdi; serbest bırakılmadan acı verici bir mutluluğun kıyısına bağlanması.

Enosh'un bir sonraki vuruşunda, sıcaklık kaslarımı kavurdu, tüm gerginliği parçaladı ve

Beni kucağından sarkıttı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, acıdan değil ama üzücü ihtiyaçtan ve hayal kırıklığına uğramış istekten.

Bir sonraki vuruşu yere düşmedi.

"Yedi tane saydım. Neredeyse yeterli değil, ama şimdi yeterince sıcak olduğunuzu söyleyebilirim."

Ellerini koyarak kaldırdı ve kırımın kızgın etinin üzerine oturttu. Bir eliyle karmakarışık saçlarımı okşarken, diğer eliyle parmağını gözümün alt tarafında, dış köşesinden iç doğru gezdirdi ve parmağının ucuyla bana uzattığı bir damla gözyaşını topladı.

"Bu, küçüğüm, senin son gözyaşın. İçinde başka gözyaşı kalmadı." Gözyaşını yalayıp yutarken bağışlamayan bakışları benimkileri de yakaladı, sonra bir iniltiyle yuttu. "Mmm, bana ne güzel bir hediye verdin."

Ada

Kaburgalarımın arasında öfke kabardı.

Gururumdan ve son gözyaşlarımdan Enosh'un yüzünü, sol kaşının kendini beğenmiş kavisinden dudaklarını çerçeveleyen gülümsemesizliğe kadar göz kırparak netleştirdim. Şeytana lanet olsun, yüz kasları zalimce bir tarafsızlık taklidi yapmaktan hiç yorulmadı mı?

Onu görmekten bıkmıştım ve avuç içim onu tokatlayıp koparma isteğiyle kaşınıyordu. Enosh'un öfkesinin kaynağını daha önce anlamıştım ama artık umursayacak durumda değildim. Kendi öfkem her kötü karşılaşmada, o lanet maskeyi çıkarmaya yönelik her girişimde daha da artıyor, bana sadece duygusal kesikler ve çürükler bırakıyordu.

Açıklamaya, özür dilemeye, ikna etmeye çalıştım... hatta özenle kamufle edilmiş öfkesini açığa çıkarmayı bile denedim. Hiçbiri işe yaramadı. Et ve Kemik Kralı'nı derisinden çıkarmak için ne gerekiyordu?

O tokadı deneyebilirsin.

Kolum bir santim kadar havaya kalktığı anda Enosh'un gözleri söz konusu uzva kaydı ve bakışlarımı çivi gibi sabitledi. "Tekrar düşünmeni tavsiye ederim."

Sesini sertleştiren keskin tonla omurgam dikleşti. "Bana şaplak attın!" "Karımı nasıl inkâr edebilirdim?

Lütfen bana şaplak atın, Efendim... Oh, nasıl da yalvardı. Ve ben de oldum,

Karıma gerektiği gibi değer veriyorum." Kolu ortama dolandı ve ben tıslayana kadar beni kucağında kaydırdı. "Ah, nabzın yerine popon ne kadar da güzel zonkluyor. Elimin kışındaki hoş bir iz bıraktığını söyleyebilirim. Şimdi, eğer bir şaplak daha, söylemen yeterli." Kendini beğenmişliği bir an için kenarlara çarptı ve üst dudağındaki altından rol yapmasına izin verdi. "Bana vurursan misilleme yapacağımdan emin, çünkü sana hiçbir zaman öfkeyle el kaldırmadım, seni kırbaçlamadım ya da birçok günahın için seni dövmedim."

Kolum omuzlarımla birlikte çöktü, çünkü yarısı doğruydı. Enosh bana hiçbir zaman fiziksel acı vermemişti - en azından zevk almadan gelen türden. Bacaklarımı büktüğü zamanlar hariç, zaman bile acıyı dindirirdi.

Yine de gözlerinin nasıl bağışlayıcı bir soğukluğa geri döndüğünü görmezden gelemezdim, bilmeyen herhangi bir yabancı olumlu bir şekilde etkilenmemiş ve dikkat çekici derecede sertti... ama benim için değil. Kalın, mürekkep gibi gölgelerinin

Kirpikleri, içinden geçip kalbinin nazik çekirdeğine ulaşmam için potansiyel bir çatlağa ihanet ediyordu.

Oradaydı,
biliyordum. Olmak
zorundaydı.

Kucağında doğruldum ve kuzguni bir tutamın parmaklarımın arasından geçmesine izin verdim. "Eten Kapısı'nın ötesine yaptığın gezinti dışında, çürümeye terk edildiğine tanık olmadım."

Bakışları parmağımın hareketini takip ederken, tırnağımı zırhının üzerindeki motiflerin üzerinde nasıl gezdirdiğimi izlerken yüzü inanılmaz derecede sertleşti. "Ne?"

"Çocuklar için," diye açıkladım. "Anlaşmamız bu değil miydi? Ben ne olursa olsun sana döneceğim ve sen de çocukları çürüteceksin?"

Bir alay, sonra sertçe kavradı ve yapacağını tahmin ettiğim gibi dokunuşumu kaldırdı. "Geri dönmediğin için anlaşmamız geçersiz ve hükümsüzdür."

Şimdi bir kez daha tırnağımı göğsünü saran siyah derideki oluklarda alay etmeye cüret ettim. "Buradayım, değil mi?"

"Ölümden kurtuldu."

"Ne olursa olsun geri dönmenin nihai tanımı bu değilse, o zaman ne olduğunu bilemem." Yüksek kesimli yakasından yukarı doğru devam ederek, parmak uçlarımın sertleşen çene çizgisinin üzerinde gezinmesine izin verdim. "Ayrıca, ayrıntıları hiç açıklamadın. Tek bildiğim benim burada olduğum ve senin olmadığın."

Kaşları, *inatçılığınız sınır tanımıyor*, dercesine daha da yukarı *kalktı*.

Doğrusu, eski amacım olan Enosh'un görevine geri dönmesini umursayacak durumda değildim. Beni öldürten Rose gibileri neden umursuyordum ki? Beni kovalayan rahipler? Hemdale'deki herhangi biri, beni acımasızca yargılamak dışında benim için ne yapmıştı?

Enoş parmaklarını yanaklarıma batırdı ve çevirerek dişlerinin boynumun yan tarafındaki atardamarı kuşatmasını . "Bana haksızlık edenlerin oğullarını ve kızlarını çürütmemi bekleyerek ne kadar da küstahsın, küçük karıcığım."

"Onlar da bana haksızlık ettiler." Sert dokunuşuna eğildim ve başımı eğerek yüzünü kavrarken dişlerini bana işkence etmeye davet ettim. "Yine de ."

". "

Burada sert bir ısırık daha, orada dilinin şehvetli bir turu. Bir keresinde Enosh'un tanrısal kaprislerinde öngörülemez olduğunu söylemiştim, ama bu onun ilahi ceza modelini fark etmeden önceydi.

Önerim onu kızdırdı ve kibri, sıcak dudaklarının tenimde yarattığı dayanılmaz coşkunun saklanmaktan başka çare bırakmadı. Beni başka bir çılgınlığa sürükleyecek, zedelenmiş egosunu benim cevapsız istek birikintimle ıslatacaktı.

Ve ona izin verirdim.

Reddedilme, kan ısıtıldığında iki kat daha fazla yakıyordu; tanrının öfkesini bir maskeyle kontrol altına alınamayacak kadar büyütebileceğini bildiğim üç şeyden biriydi bu. Ve eğer biri işe yaramazsa... o zaman üçünü birden denemek .

Ve tahtın içine girmemem için dua ederdim.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde verdiği nefesi çenem boyunca inleme numarası yapmak çok kolaydı. Yüce Tanrım, sadece şeytanın kendisi beni kucağında kıvrandırabilir ve pantolonunun altında saklı kaya gibi sert çıkıntıyı ararken çürük koltuk kemiklerimin acısını görmezden .

Başparmağımı alnındaki kavisin üzerinde gezdirdim. "Sözünün arkasında dur ve çürümeyi yay."

Her zamanki mağrur bir elimi bir *cık cıkla* suratından indirdi, bir yandan da bacaklarımın arasındaki buklelerle nazikçe oynayarak labialarımın karıncalanmasına izin verdi. "Onun yerine o dilini çürütmek için yarım aklım var."

Kıvrancılarımı durdurdum, boğazımın tüm zevk seslerini bastırmasını diledim. "O zaman gitmekte özgür müyüm?"

Parmakları ciğerlerinden gürültülü bir kahkaha çıkarana kadar amımın etrafında hareketsiz kaldı. "Gitmene izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

"Anlaşmamız hükümsüz ve geçersiz olduğu için, sonsuza kadar seninle kalmak gibi bir yükümlülüğüm yok."

dudaklarında bıraktığı gülümsemeye iki parmağını içimde gezdirdi, her avucu klitorisime sürtünüyordu. "Sen hâlâ benim karımsın."

"Senin standartlarına göre kötü bir koca, tıpkı benimkine göre berbat bir koca olduğun gibi." Lanet olsun, sert boyu kıcıma değene kadar beni itip kakması dikkatimi toplamama yardımcı olmuyordu ama o kadar kolay pes etmeyecektim. "Boşansak da olur."

Bu bana, beni kendisine doğru çevirirken ellerinin belimde ezici bir şekilde kenetlenmesini kazandırdı. Yüzüm neredeyse onunkiyle çarpışana kadar beni saçlarımdan çekti, ağzımı onunkine yeterince , sanki şans bir kez olsun benden yanaydı. Evet, bu planlandığı gibi olacaktı. Belki de.

Enosh'un nefesi, dudaklarının öpüşmeden dolaştığı kulağımın kabuğunda hızlandı. "Ah, saf küçük ölümlü. Kırılğan bacakların seni Soluk Saray'a geri götürmeyecek de nereye götüreceksin? , tanrına, efendine?"

Bakışlarım, gözleri bana dikilmiş olan Lord Tarnem'e kaydı ama beklemesi gerekecekti. "Yarin benim de efendim değil mi?"

Bir an aklımın bir köşesinde Yarin'in kıkırdamasını duyduğuma yemin edebilirdim... ta ki Enosh'un tıslaması dikkatimi tekrar ona çekene kadar.

"Bu kadar çabuk benden tekrar kaçmayı mı ?" Çenemi kavradı ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı, aralarında titreyen sıcak bir nefes şeridinden başka bir şey bırakmadı. "İki haftalık özgürlüğün ardından küçüğüm kendini benimkinden başka bir şey mi sanıyor? Seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalardım."

"Beni gerek yok," diye fısıldadım dudaklarına, onları takip ediyor, Enosh darbeden kaçtığı anda başımı onların peşinden kaydırıyordum. "Geri dönecektim."

"Yalancı." Nefesi, baştan çıkarıcı dudaklarını kovalamak için ağzımı okşadı. "Bana özgürlüğü düşündüğünü söylemiştin. Şüphelerin olduğunu..."

"Evet, şüphelerim vardı." Kalçalarımı salladım, onu etkilemekte asla başarısız olmayan ikinci şeye, dürüstlüğü geçerken kendimi onun aletinin uzunluğuna sürtüyordum. "Ormandaki adam kimdi? O gerçek miydi yoksa bana *hissettirdiği* şeyleri haklı çıkarabilmek için sadece hayal gücümde miydi?" Bu son kelimeyle birlikte

Dudaklarının titremesi havayı ürpertti ve parmakları yanaklarındaki kenetlerini gevşetti."Saldırıdan sonra görevine döneceğinden şüpheliydim, ölmekte olan babamı sonsuza kadar dolaşması için lanetledin. O halde eve gelip onu yalnız başına acı çekmesi için geride bırakmanın ne anlamı vardı?"

Geriye doğru kaydım ve elinin yüzümden düşmesine izin verdim, yüzündeki çatlakları inceleyebilmek için ona doğru görünmez çekimle savaştım. Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık. Ayrılmış dudakları arasında hafif bir boşluk. Dudaklarıma doğru kayan, gözlerimle buluşmak için gerilen ve sonra tekrar kayan bir bakış.

"Bunların şüphe ettim." Kalçalarımı bir kez daha bir kez daha eğildim ve dudaklarımı ağzının kenarına değdirerek son darbeyi indirdim. "Ama sonra çürüyen bir çocuğun cesedini buldular ve sana dönmek *istediğimi* fark ettim. Bir anlaşma, bir yemin ya da tören için değil, kendi seçimimle. Çünkü döndüğüm adam buna değerdi."

Bu öpücük için yanıp tutuşurken, göğsümü zırhının inleyen derisine bastırdım ve arzusun merhametiyle titredim. Dudaklarım onunkileri arıyor, kesik kesik nefeslerinin bana yol göstermesinden cesaret . Tanrım, Enosh'un tüm vücudu benimkine karşı titriyordu.

Öp beni!

Ağzlarımız birleşti.

Dudaklarım öpücüğün sıcaklığından değil, Enosh'un başını çevirdiğinde çene çizgisinde beliren keskin kirli sakalın üzerinde sürüklenmelerinden dolayı haşlandı ve beklentimi tekrar öfkeye dönüştürdü.

"Çok hırslısın," diye homurdandı ve başını arkaya doğru bana olumlu bir sırıtışla baktı. "Aldatmacalarına bu kadar kolay kanacak kadar aptal olduğuma mı inandın? O yalancı dudakların benimkilere yaklaşmasına izin verecek kadar?"

"Hayır." Sağ elimin parmaklarını büktüm. "Senin gibi huysuz ve kibirli birini zorlamak gerekebilir diye düşündüm."

Avucumu kaldırdım.

Yüzüne doğru ittim.

Enosh bir tıslamayla bileğimi kavradı ve nafilé saldırımı yanağına yaklaşmadan tahmin edilebilir bir şekilde durdurdu. "Ne cüretle vurmaya çalışırsın-"

Ağzımı onunkine yapıştırdım.

Saf, şiddetli sıcaklık dudaklarımı eriterek Enosh'un dudaklarının etrafında mükemmel bir şekil almalarını sağladı. Bedenlerimizi birbirimize karşı yumuşatan, beni içimin en soğuk, en iç kısmına kadar yakan ateşli tutku her şeyi tüketiyordu.

Enosh'un dudakları önce sertleşti, sonra titredi. Sonra bir iniltiyle ayrıldılar ve beni bu öpücüğün daha derinlerine davet ettiler. Bileğimi bırakarak kollarını bana doladı ve kalçalarının yukarı doğru karşı beni yerinde tuttu. Ama pantolonunun kaybolmasına izin vermek yerine, ellerini üzerimde dolaştırdı, beni sıkıca tutarken ulaştıkları her yeri okşamalarına, okşamalarına ve avuçlamalarına izin verdi. Çok sıkı.

kaşlarının tanıdık kavisini, elmacık kemiklerinin keskinliğini, çenesinin nefes nefese öpüşmemizle nasıl değiştiğini haritalandırmasına izin verdim, sadece göğüs kafesinden aşağıya doğru iz sürdüm. Ya onun ağır sikini alıp

ve ona biner miydim? Bana izin verir miydi?

Becerikli parmakları karşısında acı çekerek ve serbest bırakılmaktan mahrum kalarak, pantolonunun bağlarını çözmeye koyuldum. Planımda onu becermek yoktu ama ona arzumu göstermenin ne zararı olabilirdi ki?

Pantolonunu aşağı ittim, tamamen dikleşmiş boyunu serbest bıraktım, kombinezonumu topladım ve amımı aramaya başladım. Tacı girişime dayandığında aşağı kaydım ve kendimi ona bıraktım.

İnledim.

"Ada..." Enosh inledi.

Adımın etrafında gırtlaktan gelen sesle derim çakıllaştı ve sert eti beni basınç ve sıcaklıkla doldurduğunda ikinci kez. Tanrım, ne kadar kalın ve ne kadar inanılmaz uzun olduğunu unutmuşum.

Ona sürtündüm, bacaklarımı tahtın izin verdiği kadar açarak onu daha derinlere götürdüm.

Tanrım, o kadar iyi hissettiriyordu ki, beni üzerine itiyor, kalçalarını benimkilerle mükemmel bir ritim tutturuyordu. "Ada," diye inledi bir kez daha, ellerini bedenime sıkıca bastırarak. "Yapmamalıyım-"

Ağzımı onunkine bastırdım, defalarca üzerinde uyuduğum güçlü göğsünü için zırhını tırmaladım. Bunu çok özlemiştim. *Onu* çok özlemiştim ve nedenini düşünmek bile istemiyordum.

Onu daha sert, daha hızlı becerirken ağzımdan küçük inilti ve sızlanmalar dökülüyordu. Muhtaç yumru onun sikinin dibine her bastırdığında klitorisimi karıncalanmalar sarıyordu.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadım dudaklarına, dudakları bir başka ateşli öpücükle onunkilerle birleşmeden önce. "Mmm, Usta, lütfen beni iyi hissettir."

Enosh öylesine tam, öylesine kesin bir şekilde durdu ki kanım buz gibi oldu. "Dur."

"Ne?" Kalçalarım sadece ritmini yavaşlattı ve dudaklarım kıpırdamayan alt dudağını emerek kalan azıcık sıcaklığı yeniden canlandırmaya çalıştı. "Bunu söylemek istememiştim."

"Aynen öyle. Şimdi seni zorlamadan önce

üzerimden kalk." Midem kasıldı.

Kalçalarım hareketsiz kaldı.

Yavaşça geriye doğru kaydım ve gözlerimi onunkilere diktim, bir sırtıma, bir gülümseme, kemerli bir kaş... benimle bir kez daha oynadığını gösterecek herhangi bir şey bekliyordum.

Ama onun yerine bulduğum şey daha

kötüydü. Çok daha kötüydü.

Enosh, Soluk Saray'ın hiçliğine baktı, gözlerinin odağı da zihni gibi kopuk . Ve sonra oldu. Bu erkeksi, şehvetli tanrıyla imkansız olduğunu düşündüğüm bir şey.

İçimde yumuşadı.

"Gerçekten de çok hırslısın." Sesi kibirden kadar öfkeden de yoksundu ve bununla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. "Ölümde bile karım beni rahatsız etmekten vazgeçmiyor, amacına ulaşmak için bana en tatlı öpücükleri ve sözleri yediriyor. Keşke ölüm aldatmacaya ihanet etmeseydi."

Çekirdeğimin içi boşaldı. "Hayır. Enosh, ben-"

"Kimse beni yeminimi bozmakla suçlamamalı." kalkarak beni üzerinden attı ve kendini gizledi. "Yine de sana ettiğim yemini nasıl yerine ben seçeceğim, çünkü Æfen Kapısı'nın ötesine geçtiğimde bu çürümek için değil, ölüm için ."

Æfen köprüsünün ötesinden gelen ani ıslık sesiyle kollarımı kendime sardım. İnilti ve ayak sürüme sesleri tünelde yankılandı ve çürümenin keskin kokusu taht odasını doldurdu. Neler oluyordu?

Gözlerim köprünün karşısındaki gölgelerden çıkan bir figüre takıldığında nefes almayı bıraktım, ölümün kokusunu filtreledim ama onun boz görüntüsünü değil.

Aman Tanrım.

Düzinelerce, hayır, yüzlerce çocuk Pale Court'a girdi; parçalanmış uzuvlarını bize doğru sürükleyen dövüşme çağına yakın oğlan çocuklarından, köprüden geçmeye çalışan çiçek benekli bebeklere kadar. yarısı olmayan genç bir kız, kollarının beşiğinde kemiklerine ve kaslarına kadar soyulmuş bir bebek taşıyordu.

Titredim. "Bu korkunç bir şey."

"Berbat mı? Hayır. İsteddiğin buydu, değil mi? Soluk Saray'ı o çok çocuklara açıyorum. sütunlar halinde dizilecek, derileri üzerlerinde bir gölgelik oluşturacak ve kaburgaları sarayımın güzelliğini kaplayacak."

Çocuklar birbiri ardına beyaz kemik tozunun içinde eriyip gittiler. Aynı anda her yöne doğru dönerek orman motifleriyle sütunları, kemerli tavana doğru yükselen duvarları ve parıl parıl parlatılmış kemikten geniş merdivenleri şekillendirdi. Etrafımda kaymaktaşıdan masalar, gerçek boyutlarda hayvan heykelleri ve özenle oyulmuş sandalyelerle döşenmiş saray oluştu.

Çok güzeldi.

Korkutucuydu.

Daha da korkunç olanı, beş çocuğun bana doğru gelmesiydi; gözleri bembeyazdı, vücutları paramparça olmuştu, çünkü yıllarca bu yığınların içinde yatmış olmalıydılar. Onlarca yıl. İniltileri kürsüyü çevreleyen kemik yankılanıyor, tuhaf tınısıyla kalbime çarpıyordu.

"Diz çök."

Dizlerim yere çarptı. "Ne yapıyorsun?"

"Taç giyme töreniniz, aşkım." Enoş işaret parmağını çenemin altından geçirdi ve bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. "Sen Et ve Kemik Kralı'nın karısı değil misin? İsteddiğin krallığa sahipsin... ve şimdi kraliçesi tacına kavuşacak."

Çocuklar bana doğru uzandıkça kalçalarım gevşedi ve kığım ayaklarımın topuklarına gömüldü. Gözlerimi yumdum ama hissediyordum; minik elleri başımı sıkıyor, cılız parmakları saçlarımı kazıyordu.

"Ayağa kalk," diye Enoş.

Ben de öyle yaptım, gözlerimi açtığımda sadece çocukların eriyip gittiğini gördüm. Ancak başımın etrafındaki baskı devam ediyordu.

Titreyen ellerimi yukarı doğru uzattım, pürüzsüz kemiğin dairesel bir dal yuvası gibi yayıldığını ve inceldiğini hissettim. Parmak uçlarım oradaki buradaki tümseklerin üzerinde kayıyordu. *Parmak eklemleri.*

"Tacınız, kraliçem," diye fısıldadı Enosh kulağıma. "Çürümüşlük ve Yalanlar Kraliçesi mi? Hayır... yeterince muhteşem değil. Ah! Şimdi biliyorum. Çürüme ve *Acı* Kraliçesi. Senin çürümüşlüğü, benim acım."

Ne kadar çekersem çekeyim, küçük ellerin ve parmakların tepesi bir santim bile kalkmıyordu. "Onu kafamla birleştirdin!"

Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü, sonra onu kemik tepemin etrafına örer gibi yaptı. "İşte, amacına ulaştın. Zaferini al Ada. Zaferini al, ama beni kandırmaktan vazgeç."

Arkasını döndü ve tahtının üzerinde dönen bir merdivene tırmanarak beni geride sarsılmış, yıkılmış ve yenilmiş bir halde bıraktı. Evet, tanrının yeminine kalmasını ve Soluk Saray'ı bazı çocuklara açmasını sağlamıştım ama bu bana de zafer gibi gelmemiştir.

Kaybetmiş gibi

hissettim. Acı. Acı.

Kayıp.

Ada

T Soluk Saray koridorlar, köprüler ve merdivenlerden oluşan bir labirente dönüşmüştü; sınır tanımayan ve kapıdan içeri giren her çocukla daha da bir labirent.

Sakinleri mi?

Kendini tahtının üzerindeki en yüksek odaya tanrı; tırmanmak zorunda kaldığı tüm merdivenleri lanetleyen yaşlı Orlaigh; ve onun çürüyen kraliçesi olan ben.

Oh, ve cesetlerden oluşan maiyetim.

Beni her yerde takip ettiler -kalçamdan daha yüksek olmayan iki oğlan ve tek kollu bir kız- beni cezalandırmaktan başka bir amaca hizmet etmiyorlardı. Arkamdan güney merdivenlerinden inerken etli topuklarının çıkardığı tak-tak-tak sesleri avluda gizlice dolaşmayı imkânsız hale getiriyordu.

Önemli olduğundan değil.

Enosh bir kez daha kıyafetimin uygun olmasını sağlamıştı. Beyaz ve gri saçlardan oluşan ince örgüler bedenimi kaplıyordu. Belimden aşağıya doğru, elbisemin şekillendiren küçük, yarı saydam halkalar halinde uzanıyordu - büyük olasılıkla çivilerden yapılmıştı, yine de emin olamıyordum. Kemikli parmaklardan oluşan bir saçak, trenin dikişi boyunca uzanıyor ve ben sarayda koştururken takırdayan, beyin öğüten, ürkütücü çürüme senfonisine katılıyordu.

Adımlarımda bir hedefle taht odasına doğru döndüm. Enosh bir kez daha uyurken, sanki başarısız hilem onu iki haftalık ateş kadar yormuş gibi, Orlaigh benimle gerçek arasındaki tek potansiyel engel olarak kaldı. bir şeydi ve...

Ve burası taht odası değildi.

"Lanet olsun bu koridorlara!" Kimsenin yemek yemediği büyük bir masa ve arkalıkları oyma boynuzlardan oluşan sandalyelerle döşenmiş, büyük salon dediğim yerin kemerli girişinde aniden durdum. Kubbe şeklindeki tavan, deri iplerden sarkan binlerce beyaz tüyle süslenmişti. "Merdivenlere doğru ne yaptıysa- Ah!"

Çocuklar beni kısa bir merdivenden çıkıp diğerinden inerken takip ettiler. Bir sonraki dönemeçte dar bir koridoru takip ederek duvarları en parlak kemikten şekillendirilmiş taht odasına ulaştık.

göl sarmaşıkları ve kuş yuvaları ile süslenmiş.

Beklediğim gibi, Orlaigh'i kucağında bir kitapla boyalı kürsüde otururken buldum ve hemen Enosh'un iki gömleğini ona uzattım. "Uyumadan önce bunları yıkamanı istedi."

"Ah kızım, Soluk Saray'ın bu kadar genişlemesiyle kemiklerim baharın yarısında gıcırdamaya başladı." Kendini zorlayarak ayağa kalktı, gömlekleri alırken iç geçirdi ve küçük kan lekelerine kaşlarını çattı. "Şu deamhan, her şeyi berbat ediyor. Bunlar geldi ki?"

Ayak parmağımdan, bıraktığım kan parçasının her gün biriktiği yerden, Enosh kalbimin ürkütücü bir vuruşuyla damarlarımdan fişkırana kadar. "Sanki bana söyleyecekmiş gibi."

"Adama lanet olsun, bunun sonsuza kadar sürecek."

Güzel. "En iyisi işe koyulmak. Daha uyuyacağını sanmıyorum."

Çocuklara baktı ve bakışları benimkilerle buluşmadan önce kaşlarını çattı. "Ah, genç kız... Kendini öldürttüğün noktaya kadar Efendimin kafası için iyiydin. Şimdi çok öfkeli ve her gibi kızgın. Ah, beni bir sonsuzluk daha hizmetinde tutacak, ruhumu asla özgür bırakmayacak."

"Beni bu yüzden mi ? Yerine geçeyim diye kaçmama izin vermemek için mi? Dinlenebilesin diye mi?"

Büzülmüş dudaklarının etrafında ince kırışıklıklar oluştu. "Beni suçlayabilir misin?"

"Hayır." Artık değil. "Enosh beni cezalandırmakla meşgul olmadığı zamanlarda ölüm oldukça sıkıcı bir durum." "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Evet, sanırım elbisemin kuyruğunu küçük kafataslarıyla ağırlıklandırmış olabilir." Kocam bu çocukların görüntüsünün içimi nasıl acıttığını çok iyi biliyordu, her ne kadar bu hastalıklı görüntünün farkında olmasalar da. "Bana karşı beslediği sevgi, eğer varsa, sonsuz bir nefrete dönüştü."

"*Nefret mi?* Ha! Nefret ettikleri onun başına taş olur." Kolunun altına kitap göğsüne bastırıldığı gömlekle kürsüden aşağı doğru yürüdü. "Sevdikleri ise bir taş giyer."

"Bu aşk değil, Orlaigh." Alaycı kahkaham duvarlardan yankılandı. "Çocukların ellerini kafatasıma birleştirdi. Enosh her zamankinden daha kötü."

"Evet, öyle." Koridora doğru dönerken azarlayan bir parmağını havaya kaldırdı. "Öfke içindeki bir tanrıdan daha beter..."

... aşık bir tanrıdır.

Boğazım düğümlendi ve aklım öldüğüm güne gitti. Enosh elimi nasıl yanağına koymuştu, tam da gözyaşlarının lekeli cildindeki isi yere.

Benim için ağlamış mıydı? Ölümüm için ağlamış mıydı?

Belki de bir tanrının sevgisi nazik ya da kibar değildi... Belki de her şeyi tüketen, yıkıcı derecede acı verici ve ahlaki sınırlamalardan yoksun olmasıyla yıkıcıydı. Belki de sahip olmadığını iddia ettiği kalbini bana vermişti; şüphelerim, gecikmem ve ölümüm yüzünden hemen kırılmıştı.

Orlaigh'in telaşsız adımları nihayet , tahta doğru döndüm.

Lord Tarnem her zaman olduğu gibi, iç içe geçmiş kemik köklerinin arasından çıkan yüzünün bulunduğu gözlerini örten donuk perdenin ardından beni izledi. Geri kalanı tahtın arkalığına dolanmış, hangi kolun ya da bacağın hangi cesede ait olduğunu söylemeyi imkânsız kılan bir uzuv karmaşası içindeydi.

Kemiğın arasına sakladığım pençe gitmişti, muhtemelen sarayın inşasında tüketilmişti. Enosh'un cömert küçümsemesi sayesinde bunun bir önemi yoktu.

Eğilerek, trenimin dikişı boyunca uzanan parmaklardan birine uzandım. Keskin bir çekişle parmağı kopardım, sonra da kırılğan şeyi ikiye ayırdım. Parçalanmış kenara hafifçe vurarak sivri keskinliğini doğruladım.

Evet, bu oldukça olur.

Kendimi tahtın üzerine indirdim ve kararlı bir hamleyle Joah'nın ağızını kaplayan deri deldim. "Önce sen."

Yüzüme çarpan bir nefes bulutu midemi bulandırdı. Deriyi keserken ilerlediğim her santimlik yırtıkla daha da yoğunlaştı ve sanki midemde rahatlayacak bir şey kalmış gibi öğürmememe neden oldu.

Joah'nın yeşil gözleri bana odaklandığında sanki çürümenin sıvıları yuvalarında toplanmış gibi kısıldı. Yine de iki asırlık cesetlere göre yakışıklıydı; dağılmış uzun kahverengi saçları ve artık çatlamış ve kurumuş dolgun dudakları vardı. Enosh yatmadan önce cesetleri biraz onarmıştı, ama konuşma yeteneklerini koruyup korumadıklarını görmek için geriye bir şey kalmamıştı.

Gerçek bir ağızın varlığından emin olduğumda, gözlerini çok fazla zorlamak zorunda kalmaması arkama . "Sen ve Njala sevgili miydiniz?"

Dilinin siyah ucu gri kesici dişlerinin arkasına doğru itilmeden önce arkasında bir çatırtı - çok ince gerilmiş kırılğan bir deri gibi. "N-nj..."

"Evet, Njala. Sevgili miydiniz?"

"Uh-waysh."

Yüz kaslarımın çatıldığını hissettim. Uh-waysh? "Her zaman mı?" Bu ne anlama geliyordu?

Ağız açık kaldı ve köşelerindeki deri kalıntılarının eski bir parşömen gibi yırtılmasına izin verdi. "Fre-hever... Nj'i seviyorum-"

Ağızının siyah boşluğundan sanki bir kas ya da sinir kopmuş gibi bir ses yankılandığında, her şey gevşeyip kopmadan önce elimi hızla batan çenesine bastırdım. "Madem seviyordun, neden boğazını kestin? O istediği mi?"

"Evet."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Ve bebeğini ölüme mi mahkum edeyim?"

kemiğe gömülü olduğu yerden sallamaya çalışırken, boynunun dibindeki sert omurların *çatır çatır çatlamasına* izin verirken yüzü sıkıca kavradığım yerde titredi. "Hayır. Kurtarmak için-"

Pop.

Alt çenesinin ağırlığı avucumun içine düştü ve ben çılgınca onun gevşek yüzünü ittim.

"Hayır, , hayır..."

"Hrk-hmm... nhh..."

"Nasıl kurtaracaksın?"

"Gkrrr..."

Derisi kulağının altından yırtılırken boğazımdan aşağı ağır bir yudum . Tanrım, faydası yoktu. Alt çenesi yakında ayrılacaktı ve onu yerinde tutmak bana anlaşılır bir cevap vermeyecekti.

En azından ondan değil.

Elimi Joah'nın yüzünden nazıkçe çektim, sonra dikkatimi Lord Tarnem'e çevirdim. gibi homurdanıp ve dilinin ucunu ağzını kaplayan deriye bastırdı.

Kır saçlı adam ağzını birkaç kez açıp kapattı, çürüme kokuları aramızdaki havayı . "Ada."

Ürperdim.

Adımı biliyordu.

Bu beni şaşırtmalı mı? Çünkü şaşırtmamalıydı. Ne de olsa, birkaç kez yüzüne doğru inlediğimi düşünürsek, göğüslerimin büyüklüğünü ve aldığım zevkin müstehcen seslerini de biliyordu.

Elbisemin ağır kuyruğunu tahtın kolçağının üzerine dizlerimi göğsüme çektim. "Sorularım var."

Ağzını kez daha , özgürlüğün nadir tadından zevk alıyormuş gibi kıvrılıp kayacak kadar nemli bir dil ortaya çıktı. "Ve sen... cevaplarını alacaksın."

"Joah neden-"

"Sen bana söz verdikten sonra... o... yardımın."

İçimden inledim. "Ya da sen konuşana kadar yüzünü kat kat soyabilirim."

"Evladım, iki yüzyıldır kocanın merhametine kalmış durumdayım. Bu tür tehditler benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Orlaigh' taht odasını sık sık bir köpeğin kemiğini koruduğu gibi koruduğu için bunu bekleyecek sabrım yoktu. Kelimenin tam anlamıyla. "Ne istiyorsun?"

"Tanrıyı benim... benim masumiyetime ikna edeceksin, böylece o da bana huzur verecek."

Göğsümde hüznü bir kahkaha titreşti. "Onu kendi masumiyetime bile ikna edemiyorum. Ayrıca, benim için bir gizemden ve beni sonsuz sıkıntıdan kurtaracak bir şeyden başka bir şey olmayan bir şey için bu tahtta çürüyen yaşlı bir adama neden yardım edeyim ki?"

"Yaşlı, çürüyen adam..." Onun göz hizasında oturuyordum ama o, çürümüş haliyle bile bana asaletin tüm kibriyle bakmayı başarıyordu. "Ben bir lordum."

"Ve ben bir kraliçeyim." Tacıma vurulan bir tıkırtı kafatasımın içine kadar titreşti. "Son zamanlarda başkalarına yardım etmekten bıktım ama kendim eskisinden daha kötü bir hale geldim. ölmek gibi. Şimdi sana ağzını geri verdiğime göre, uyandığında onu kendin ikna edebilirsin."

"Her zaman gibi bana inanmayacağından emin olacak."

"Kim?" tahtın izin verdiği ölçüde eğip bana sert, süt gibi bakışlarının ağırlığını verdiğiğinde iç çektim.

"Orlaigh."

"Evet, Orlaigh," dedi. "Sevgili çocuğum, benim başarım seninkiyle birlikte yükselir ve düşer. Eğer Efendimizi masumiyetine ikna , benimki de onu takip edebilir. Kısmen..."

Bu benim ilgimi çekti. "Tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

"Yeminin."

"Peki, sana söz veriyorum, bu günlerde ne kadar değeri varsa."

"Eğer kuşkuarımda haklıysam, pek çok şey. Şimdi dinle ve iyi dinle." Boğazını temizledi ve bir başka ekşi hava püskürterek beni yarım adım geriye gönderdi. "Doğru, tanrı ve ben bir ordu için bana söz verdiği ceset miktarı konusunda anlaşmazlık yaşadık."

"Enosh bana Njala'nın seninle konuşmak için geldiğini söyledi."

Göğsünün genişliği, kaburgalarının vücudunu hapseden kemik kafese karşı çatlamasına izin verecek kadar sert güldü. "Evet, geldi. Sonra da kendi kuvvetlerimin komutanı tarafından götürülerek ortadan kayboldu."

Bağırsaklarım daraldı ve ilk kez midemi çalkalayanın ne açlık ne de kurtçuklar olduğundan . "Yani Joah onu kendi hesabına mı götürdü?"

"Hmm, evet."

Hayali yapboz parçaları zihnimin önünde yeniden şekillenirken şoktan boğulacak gibi oldum. Birbiri ardına, farklı insanlardan gelen birçok anlatının yankısı bozuldu, sadece beni anlamını sersemleten grotesk bir resme yeniden düzenlemek .

Evet, Joah ve Njala sevgiliydiler. Her

zaman.

Sonsuza kadar.

Enosh'tan önce bile mi?

Bu olasılığın şok edici yoğunluğu beni şaşkına çevirdi ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu çünkü ipuçları hep oradaydı. Orlaigh bir keresinde bile Njala'nın ahırda bir adamla birlikte bulunduğundan bahsetmemiş miydi? Joah mıydı o? Yoksa neden onu kaçırmış olsun ki?

Gözlerimi kırıpıştırarak üzerimden attım. "Bir ilişkileri vardı ve onu Enosh'a verdiğiğinde onları ayırdın."

Lord Tarnem, "Oğlu ya da varisi olmayan bir lord olarak, bir kızın itibarı nesiller boyu ittifakların ağırlığını taşıyabilir," dedi. "Ne kadar lekeli olursa olsun, komşu bölgelerden başka hiçbir soylu adam onu istemezdi ama Tanrı böyle şeyleri umursamaz. Joah karnına bir piç yerleştirip onu değersiz kılmadan önce, onu Enosh'a vaat ettim, güçlü bir müttefiki güvence altına alırken zarar verici dedikoduları susturdum."

"Değersiz." Bu kelime Njala' karşı bir dayanışma duygusu uyandırdı ve onun da benim gibi bir kadının kötü durumunu paylaştığını gösterdi. "Joah'yı neden komutan olarak tutuyorsunuz?"

"Onu görevden almak sadece söylentilere itibar kazandırırdı."

"Yani Enosh onun kaybolmasında bir rolünüz olmadığına inanmıyordu, da sizi Njala'yı kendisinden uzak tutmakla suçlamasına neden oldu, böylece talebinize boyun eğecekti."

"Cesetlerini kaleme getirdiğinde onu yakalamaktan başka çarem kalmamıştı. Kızımı geri alana kadar onu tutsağım olarak tutmak ve topraklarımı güvende tutmak için, sadakatsizliğinin kanıtını sakladım, Mertok'u suçladım ve iyi niyetimin bir işareti olarak onu tanrıya iade ettim. Gördüğün gibi çocuğum, tanrılar kötü tutsak olurlar. O kendini serbest bıraktı ve cesetleri, tek bir kelime daha konuşulmadan efendilerinin öfkesiyle topraklarıma doldu."

"Ama Enosh Njala'ya yaklaştığında, ona reddetti ve bunun yerine ölümü seçti." Avuç içim bedenime kaydı, saç örgülerime bastırarak altımdaki ani kaşıntıyı yatıştırmaya çalıştım. "Ve Enosh'un çocuğunu hiç istemediği için, için de ölümü mü seçti?"

"Öyle mi yaptı?"

Kalbimin hayali atışları ve zihnimin arkasında dikkatimi çekmek için yalvaran donuk bir çınlamayla dolu, kırılgan bir sessizlik anı uzadı. Joah başını bu kadar yaşlı bir cesetten beklenebilecek bir şiddetle sallamış ve bana çocuğu kurtarmak istediklerini söylemişti. Neyden?

Yutkundum.

Ya da *kimden*?

Elimi kurumuş boğazıma bastırdım. bir titreme olarak başladı, o an ürkütücü bir soru dünyayı çekip aldı ve beni tahttan aşağı tökezletti.

Bu çocuğun babası Enoş muydu, yoksa Yoah mıydı?

"Hayır, bu ..." Bakışlarımı Lord Tarnem'e çevirdiğimde mırıldanmalarım yerini sessizliğe bıraktı. "Njala Soluk Saray'dan Joah ile kaçtığında zaten hamileydi, doğru değil mi?"

"Evet, ."

Njala istediği gibi girip çıkıyordu, Enosh'un sesi zihnimde yankılanıyor, Orlaigh'in tuhaf tınısına dönüşmeden önce şöyle fısıldıyordu: *Ona eşlik etmek bir grup pireli kediye gütmek gibiydi. Aptal, aptal kız.*

Soru kafatasımın içinde daha yüksek sesle çarpıyor, bir korku dalgasıyla boğulmama neden . "Bu bebeğin babası kimdi?"

Lord Tarnem'in dudaklarının kenarları seğirdi. "Çocuk, bu soruya cevap verebilecek tek kişi sen olabilirsin."

"Onu gördü. Bunca zaman Joah ile gizlice buluştu." Kollarımı kendime doladım. "Joah ile ilişkisine devam etseydi, çocuğun babası o olabilirdi."

Lord'un yüzünde kendinden memnun bir gülümseme belirdi. "*Ölümlü* çocuk." Enosh'un hissettiği.

Tüm gücüm aşınan kaslarımı terk ederken zihnim temkinli şüphe ile hınzırca kin arasında bir yerde yalpaladı. Acı karnıma saplandı, keskin ve soğuktu. Kendime baktım, yarı yarıya

yaralarımın yeniden kanamasını bekliyordum.

Yere çöktüm, titriyordum. İçime yayılan yürek burkan umutla ve bunun beni nasıl üzücü bir hayal kırıklığına sürükleyeceğiyle savaştım. Hayır, bunu tekrar yaşayamazdım. Ama bu vahyin etkisinden ve potansiyel anlamından nasıl kaçınabilirdim?

Enosh tüm ölüleri hissetti.

Tüm yaşayanları.

Ama kardeşleri değil.

Bir elimi karnımdaki yaralara bastırdım ve ezici keder duyularımı köreltirken onları daire içine aldım. Tekrar. Eğer Enoş ilahi kardeşlerini hissedemiyorsa, zaman ilahi bebeğimizi hissetme şansı neydi?

Ada

Orlaigh kaynağın yanındaki tahta üzerine çömelmiş, Enosh'un beyaz pamuklu gömleklerinden birini yıkama tahtasında gezdiriyordu. Kemikli trenimin ağırlığını kaldırırken çocukları atlattığımdan beri yaklaştığımı fark etmemişti. Neşeli şarkıları mağarada yankılanıyordu.

Bir sırrı koruyan bir ejderha hakkında.

Nefesim titredi.

Ne kadar uygun.

Bir şeyler sakladığımı biliyordum ama bunun beni tüm bedenimi öfke ve korkuyla titretecek kadar etkileyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Hamile olarak öldüğüm için

öfke. Ölmediğim için korku.

Ya da tam ?

Midem dizlerime kadar indi. Hayır, her iki şekilde de lanetlenmişim, çünkü gerçek - ya gerçek, gerçekten -Ruhumu paramparça ederdi. Teorim doğru çıksaydı ve karnımda bir çocukla ölseydim-

Bir elimi ağzıma bastırdım, keskin ve kazıcı bir acı kalbimin etrafına yayılırken bir hıçkırığı bastırdım.

Hayır, hayatta kalmam mümkün değil. İkinci kez ölebilirim.

Teorim yanlış çıkarsa da aynı şekilde.

Elim yine karnımın etrafında dolaştı, her benim de göze alamadığım bir umudu okşar gibiydi. Ya Lord Tarnem'in kendini tahttan indirme amacı benim durumumdan faydalanmaksa? Çaresizliğimden? Ya bir yalana kandıysam?

Ya hala çocuk yoksa?

Midem sıkıştı, bir kez daha çürüme gazlarının etrafında döndüm. Merhamet Tanrım, Enosh'u makul gösterecek bir histeriye .

Doğru olan neydi? Ne değildi?

Sadece bir kadın biliyordu.

Sakinleştirici bir nefes alarak ellerimin kenetlerini açtım ve parmak saçaklarının karanlık kayanın yanında durduğum yere izin verdim. "Aptal, aptal, Ada."

Orlaigh o kadar hızlı döndü ki tabanları taş zeminde gıcırdadı, elleri ıslak ve damlayarak yerde asılı kaldı. "Ne?"

Göğsümde genişleyen huzursuzluğun baskısına karşı ciğerlerim sertleşti. "Njala'nın çocuğunun babası kim?"

Yüzü , titreyen parmakları elbisesinin kareli kumaşında kayboluyor, ağzı sert bir çizgi halinde, şok içinde bana bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Ona doğru bir adım attım. "Babası kimdi? Enoş mu yoksa Yoah mı?"

"Ah, kızım." Bir bacağına öne doğru kaydırarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Aklın karışmış."

Dişlerimin kökleri onları sıktıkça ağrıyordu. Elbette her inkâr edecekti. Hatta olayları , şüphe ve kafa karışıklığı yaratmaya bile çalışabilirdi.

Ona izin vermezdim.

"Oh, tam tersi," dedim. "Sanki her şeyi ilk kez net bir şekilde görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Keder konuşuyor." Yüzünde hiç de güvenmediğim bir gülümseme belirdi. " elbiseyi çıkarmana yardım edeyim de suya girip unutabilesin."

"Bunu yaparsam sana iyi hizmet edeceğime şüphe yok." Kederimden kurtulmam için beni ikna etmeye hevesle çalışmamış mıydı? "Lord Tarnem'le konuştum. Bana her şeyi anlattı."

"Yalanları dinlemeye gitme, genç kız." Gülümsemesi kenarlarda dalgalandı. "Ach, adam bana Usta'nın kemiklerini tahttan için elinden gelen her şeyi söyleyecektir."

"Tıpkı seninkini bu işin dışında tutmak için her şeyi söyleyeceğin gibi." Kalbim pahasına olsa bile, akıl sağlığımdan bahsetmiyorum bile. "*Ah, eğer ustam gerçeği öğrenirse. Aptal, aptal, kızım.* O gün seni Lord Tarnem'le tartışırken nasıl bulduğumu unuttuğumu mu sanıyorsun? Njala Soluk Saray'dan ayrılırken ona eşlik ettin. Joah ile buluştuğunu inkâr mı edeceksin?"

Elleri yumruk haline geldi. "Küçük hanımın nasıl biri olduğunu bilmiyorsun-"

"Kendisi ve çocuk için ölümü seçtiğini biliyorum, muhtemelen Enosh gerçeği öğrenirse ne yapacağından korktuğu için." Sözlerim tüylerimin diken olmasına neden oldu. "Bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Lass-"

"Çocuğunun babası kim?"

"Ada-"

"Kim?"

"I dinnae bilm!" Bağırışı taşa yankılandı ve elbisesinin pamuğuyla uğraşırken alnında derin oluştu. "Sanki hayatımda bir gün bile yaşamamışım gibi susturulacak yaşlı bir sütanneden başka neydim ki ben? Küçük hanımı defalarca uyardım... Ah, onu nasıl da azarladım."

"Evet, kimse yaşlı Orlaigh'i dinlemiyor," dedim. "Njala komutanı severdi, değil mi? Onu sevmekten hiç vazgeçmedi."

"Ah, biz kadınlar sevmeyi göze alamayız. Ona öyle söyledim. *Birçok kez.* Ama o dinlemedi! Ne

Ne ? Tanrı'ya ispiyonlamak mı? Küçük hanımın cezalandırıldığını görmek mi?" Bir elini göğüs bastırdı ve yutkundu. "Küçüklüğünden beri kendi göğsümden emzirdim, sanki kendi çocuğummuş gibi. Kendi çocuğumu kaybettikten sadece birkaç gün sonra."

Acısının tanıdıklığı içimi burktu ama bunun gerçeği ortaya çıkarma kararlılığım konusunda beni izin veremezdim. Başkalarının acılarını kendi acılarımdan daha fazla önemsemeye devam edemezdim.

Ve benimki gerçekten de korkunçtu.

"Doğru o zaman." Bacaklarım ve destek için bir avucumu kayaya bastırdım. "Bunca zaman Joah ile gizlice buluştun. Babası o muydu?"

Orlaigh tsked, "Lass-"

"Öyle miydi?"

"Böyle bir şeyi kim bilebilir? Dünya piçlerle dolu, ister kral olsun mutfakta çalışan bir işçi, bilmedikleri babaları tarafından yetiştiriliyorlar."

"Ama bunun mümkün, hatta makul olduğunu biliyordun. Özellikle de bebek ölümlü olduğu için." Ve bu gerçek, görüşümü bulanıklaştırsa da yanağımdan aşağı süzölmeye yetmeyecek kadar değerli gözyaşı kalıntılarını gözlerime getirdi. "Ya Enoş tanrısal bir çocuğu hissedemezse? Ya hamile öldüysem?"

"Ne olmuş yani?" Orlaigh bir bacağından diğerine geçerek kollarını kaldırdı ve yanlarına doğru savurdu. "Artık ne önemi var ki?"

"Bu benim için önemli!" , bu çilenin sonunda kendim için bulduğum öz-değeri nasıl yok nefret ediyordum. "Hayatım boyunca kısır, kadın olmayan biri olarak adlandırıldım. Bir kocam bana değersiz dedi; diğeri yalancı. Herkesin yanlış yargılarının merhametine kalmaktan bıktım!" Elimdeki titremeye rağmen, avucumun karnımın etrafında yürek parçalayan bir okşamasına daha cesaret ettim. "Karnımda ilahi bir çocuk taşıyor olabilirim."

"Ya da olmayabilirsin." Ses tonundaki ısırik daralan boğazımı tırmaladı. "Bebek komutanın olsa bile..."

Keskin ve üzücü sözlerinin potansiyel gerçekliği, bir çocuğu iki kez kaybetmenin acısını hâlâ tam olarak atlatamamış bir kalbi delip geçti. Çok aptalmışım, çok acıdı.

Hiç düşünmediğim üçüncü bir seçenek daha vardı.

Ya Joah ve bebekle ilgili tüm varsayımlarım doğruysa ama benimle ilgisi yoksa? Bunların hiçbirini karnımda ilahi ya da başka türlü bir çocuk taşıma ihtimalimi artırmıyordu.

Elim kayadan kaydı. Yer

sarsıldı.

Belki de değildi, ama bacaklarım yine de altımda dal gibi kırıldı ve nemli, sert zemine batmama izin verdi. Hayır, bu karmaşada rahatlık olmayacaktı, özgürleştirici bir keşif olmayacaktı.

Sadece ıstırap.

Sadece acı.

"Kızım, seni böyle görmek beni üzüyor." Ellerini biraz daha kurulayan Orlaigh oraya doğru yürüdü ve çömeldi.

Eğildi ve kollarımı okşadı. "Tanrıların çocuk sahibi olabileceğini kim söyledi?" "Kim demiş yapamazlar diye?"

"Lass, zaman kadar eski üç tanrı." Gür bir kaşını kaldırdı. "çocuğu yok ve dünya bunun için daha iyi."

Elimin baskısı altında midem sert bir yumak haline . Eilam'ın öpücüğünü düşündüm, sert ve vasıfsızdı, sanki dudakları daha önce bir kadınınkine hiç dokunmamıştı. Belki de dokunmamışlardı ama Yarın muhtemelen sonsuzluğunun çoğunu ölü ya da diri kadınların etekleri altında geçirmiş bir alçaktı.

Ya Orlaigh haklıysa?

Midem sertleşti.

Ama ya yanılıyorsa?

"Tüm belirtiler bende vardı..." İnancımın en ince ipliğine tutunarak fısıldadım. "Zavallı bir balıkçı olabilirim ama iyi bir ebeyim."

"Haklı olsan bile genç kız, bu seni daha az ölü yapmaz." Başını yavaşça salladığında binlerce acı gerçeğin tüm ağırlığını taşıyordu. "Babası bir tanrı olsa bile, bu çocuğu ölümsüz yapar mı? Şişkinlik ve kurtçuklar arasında büyüyebilir mi?"

Bir azı dişi gerginlikten kayarak diş etlerimden fırlama tehlikesi geçirene kadar dişlerim birbirine çarptı.

Ölü ya da diri.

İlahi ya da hayali.

Bunları nasıl kanıtlayabilirdim ki? Kendimi kesip açacak ve iç organlarımı mı karıştıracaktım? Bu bile çılgınca geliyordu ve bir kez daha hayatımla birlikte aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak etmeme neden oldu. Ya kendime bile yalancıysam?

Gururum göğsümde şaha kalktı. Hayır, ben yalancı değildim.

Sabah bulantıları. Ağrıyan göğüsler. Tahıllar. Hamile olarak öldüm. Buna içgüdü diyebilirsiniz ama avucumun karnımın etrafındaki her bunu içimde hissediyordum.

Ama Enoş'a bir çocuktan söz ederek gidersem, tehditlerini pekâlâ yerine getirebilirdi, çünkü bunu hissedemezdi. Kardeşleri de hissedemezdi.

Farkındalık yüzüme tokat gibi çarptı ve beni de bu karmaşaya dahil olan herkes gibi aptal yerine koydu. Yarın onu bağlarken ruhumun bir kısmının direndiğinden bahsetmemiş miydi? Ya benimki değil de çocuğumunki direnmişse?

Dudaklarım bir solukta aralandı ve beklenmedik bir isim döküldü. "Eilam." Orlaigh kaşlarını çatarak bana baktı. "Onun nesi var şimdi?"

"Ben öldüğümde bir şey söylemişti..." Şeytana lanet olsun, ne demişti? Hayat hakkında bir şey mi? Çok fazla hayat mı? "Hatırlamıyorum ama bunun önemli olduğunu hissediyorum. Belki bebeği hissedemezler ama *bir şeylerin* ters gittiğini hissedebilirler. En azından ikisi. Enosh'la konuşmam gerek. O da bunu fark etmeli."

"Sen öldün Ada." Orlaigh'in sesi yumuşaktı ama sanki tenim bile artık ona güvenmiyormuş gibi ensemdeki tüylerim diken diken oldu. "Ah, küçük hanım çok gençti. Aptal şey sonuçlarını hiç düşünmedi. İki yüz yıl boyunca, efendisi babasını görmek için yalvarmasına eğmekle yaptığım hatanın bedelini ödedim. Evet, o piçle kaçarak herkes gibi bana da ihanet etti."

Kaslarım sertleşti. "Ne sen?"

"Eğer şimdi bana Efendi'yi anlatırsan... eğer düşündüğün doğruysa... Ah diah, çürüyen karnındaki bir çocuk için beni tahtına dokuyacak." Yalvaran bir bakış. "Hiç merhametiniz yok mu?"

"Mercy?" Başımı salladım ve geriye doğru kaydım. "Peki *bana* kim merhamet ediyor, ha? Sen değilsin, bu kesin, çünkü bunu başından beri biliyordun. Yıllardır suçluluk duygusunu yanımda taşıdım ve başkalarının iki yüz lanet yıl önce yaptığı hatalar yüzünden sonsuza kadar mutsuzluğu yanımda taşımayacağım."

Ayağa fırladığım anda kolumu tuttu, tutuşu artık büyükannemin ilgisine işaret edemeyecek kadar güçlüydü. "İki asır, genç kız. Şimdi beni onun tahtına göndermene izin veremem."

Kulaklarım ses tonundaki kısıklığa diken diken oldu. Bir uyarı mı?

Bana inanmayacağından emin olacak, Lord Tarnem'in sözleri aklımdan geçti,

Her zaman olduğu gibi.

Şimdi olduğu gibi mi?

Ona dönüp baktım. "Beni bir kez daha kurdun önüne atacak mısın?"

"Beni kıcımdan ısırmadan önce, evet, ısıracağım. Bu beni kötü adam mı yapar? Njala da herkes gibi bana ihanet etmedi mi, ben ona sadece merhamet göstermişken beni tanrının gazabına terk etmedi mi?"

"Belki sen de benim gibi çok naziktin." Ayağa kalktım ve onun elinden kurtuldum. "Düzeltmeye çalıştığım bir şey var."

Dilini şapırdatmadan önce dudakları bir an için ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Kemiklerim değil."

Omurgama bir ürperti ve beynimin tehdidi fark etmesine yetecek kadar soğumasını sağladı. Enosh benim bir yalancı olduğumu düşünebilirdi ama ben Orlaigh kadar yetenekli değildim; onun güvenini iki yüzyıl boyunca ondan gerçeği saklayacak kadar kazanmış kadın olarak benim hiçbir güvenimi kazanmamıştı.

"Benimki pahasına da değil," dedim. "Kendin söyledin; beni seviyor." "Evet, seni ölümüne seviyor."

Ürperdim.

Ondan uzaklaşarak döndüm ve Soluk Saray'a geçitte yankılanan *tak tak tak seslerine* doğru kaçtım. Zihnim dönüyor ve kalbim ağrıyordu ama ikisine de yenik düşmeme izin . Kendimi doğrudan tahtın içine göndermeden buna nasıl yaklaşabilirdim?

Öfkeyle Orlaigh'ye gitmeseydim, onu kendimle karşı karşıya getirmekten kaçınabilirdim. Enosh'a gerçeği söylemenin bir yolunu bulabilirdim. Tercihen "*Ne de olsa senin çocuğunu taşıyor* " diye ağzımdan kaçırmamı içermeyen bir yol. *Njala kendi seçimiyle Joah ile kaçtı.* Ya da en kötü seçenek, *bebek muhtemelen senden değildi.*

Artık çok geçti.

Şeytana lanet olsun, tacımın baskısı altında kafatasım ağrıyordu ve beynim çılgınca bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Ceset çocuklar *gıcirtıları* ve *takırtıları*yla bana doğru yaklaştıklarında daha da fazla. Ne yapmalıydım?

Bu soruyu sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca düşündüm, ta ki aklıma bir fikir gelene kadar. Ya Enosh'un şüphesinden ve Orlaigh'in hilekarlığından tamamen kaçınır ve doğrudan diğer tanrılardan birine ?

Kaşlarımı

çattım.

Eilam

değil.

Ona en az güvendiğim gerçeğini bir kenara bırakırsak - Yarin'e hiçbir şekilde güvenilir denemezdi - onun sarayı dünyaydı. Bir tanrıyı için oldukça büyük bir yerd.

Peki ya Düşünceler Arası Mahkeme? Oraya daha önce gitmişim. Bir şekilde oraya tekrar gidebilir miydim? Yarin ilahi bir çocuğun potansiyelini fark edip kardeşini buna ikna edebilir miydi?

Bu bir seçenektir.

Benim tek

seçeneğim.

Fiziksel bir yer olmadığı için oraya nasıl gidebileceğimi bulmam gerekiyordu. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Eğer doğru hatırlıyorsam, o zaman düşüncelerimin arasındaydı... her neresiyse.

Orlaigh temkinli tavrıyla bu konuda yardımcı olamayacak, bana da Enosh'tan ipuçları koparmaktan başka çare bırakmayacaktı. Ve bunu yaparken, bir tanrıya boynuzlandığını nasıl açıklayacağımı düşünebilirdim...

Enosh

I Karımı bir at heykelinin gizleyen gölgelerinden izledim, zihnim günlerce süren uykudan iyice dinlenmişti, ama yine de daha az şaşkın değildim. Belki daha da fazla.

Ada bir pavyonun ortasında yarattığım divanda oturuyordu... sekiz sütun oyulmuştu.

Kemik, çatı için aralarına gerilmiş üçgen deri levhalar. Kapısı'ndan gelen hafif bir esinti saç örgülerinin arasından geçerek yapının etrafında her bir teli beyaz tüylerle süslenmiş şeffaf perdeler oluşturuyordu.

Bundan ne anlamalıyım?

Kızgınlığımla ona çocukların küçük parmaklarından şekillendirilmiş bir taç vermişim - sahte sevgi numarasına, bana gelmeyi nasıl seçtiğine dair konuşmasına ve savunmamı yerle bir eden çalıntı öpücüğüne bir ceza. Peki o ne yaptı?

Büyüleyici görünmesini sağladı.

Sanki sadece kendimi cezalandırmışım gibi kaburgalarım organlarımdan etrafında büzüştü. Orada, gri kürk yığınının üzerinde oturmuş, bir kız çocuğunun faremsi kahverengi saç tellerini örüyordu - onu takip etmesini emrettiğim üç çocuk cesedinden biri, ona en iğrenç yalanla bana nasıl eziyet ettiğinin bir başka hatırlatıcısını sunuyordu.

Ah, ne büyük bir hata.

Bu çocukların ne ruhu ne de bilinci vardı ama Ada onların bir deri bir kemik kalmış bedenlerindeki pisliği yıkamış olmalıydı. Ayaklarının dibinde yere oturmuşlar, yırtık pırtık elbiseleri temiz tuniklerle değiştirilmiş ve iki oğlanın cansız saçları düzgünce taranmıştı.

Aldığım ceza, bu kadına neden hayran olduğumu hatırlattı. Onu sevmeye mi başlamıştın?

Kendime bir kez daha sevme izni verdiğim için nefesim kesildi. Ne korkunç bir duyguydu aşk; belki de bir kalbi bir an yatıştırıp, ertesi an ikiye bölebilen tek duyguydu. değişimi başka ne açıklayabilirdi?

Aklım nasıl kucağımda sürüklediğime, kızarmış poposuna avuçlarımla vururken çıkan seslerin Pale Court'ta nasıl yankılandığına gitti. Bu beni tahrik etmişti, evet, ama vücuduna verdiğim acı beni daha çok acıtmıştı. O kadar ki, yedide durmuştum.

Neyim vardı benim?

Sözümün eri bir adamdım, ister acı ister ölüm olsun, tehditlerimde ve vaatlerimde asla yalancı çıkmazdım. Ancak karım söz konusu olduğunda, tek bir tanesini bile yerine gibiydim. Beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın - sanki gazabımı serbest bırakmaya niyetliymiş gibi - bir şey beni her zaman durdurdu.

Sakinleştiren bir şey.

Acıtan bir şey.

Ah, şimdi de kızın başına bir öpücük kondurdu ve damarlarımda gergin bir isteksizlik hissi uyandırdı. Ada'nın çocuklara gösterdiği ilginin sınırı yoktu, ölümün ötesine geçerek bedenlerine saygınlık ve sevgi sunuyordu.

Belirsizliğin içime nasıl işlediğini ve tüm bu çileli süreçle ilgili bitmek bilmeyen kafa karışıklığımı iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Orlaigh yanıma geldi ve Ada'nın kızın ayağına derme çatma bir ayakkabı giydirmesine kaşlarını çatarak baktı. "Bu genç kız şimdi ne yapıyor?"

"Kendisine emanet edilen çocuklarla ilgileniyor." Bu... kaburgalarımın altında *bir şey* kıpırdadı, varlığını ne kadar inkâr etmeye çalışsam da ısrarcı olduğu kadar istenmeyen bir his. "Böyle bir kadın sahtekârlığını gizlemek için bir çocuğu gerçekten yalan olarak kullanır mı?"

Asırlık hizmetkârım kaşlarını çattı ve bana endişeli bakışlarını yöneltti. "Onun ihaneti hakkında şüpheleriniz mi var, Efendim?"

Dilimin ucunu ısırdım. Öyle miydin?

Rahiplerden kaçtıktan sonra zihnim... iyi değildi, iki hafta süren korkunç işkencelerden bitkin düşmüştüm. İnsanlıktan sonra şekillendim, onun eksikliklerini, kusurlarını yaşadım. Hatalar yaptım. Geçmişteki ihanetlerle ilgili binlerce anının etkisinde kalarak ve karımın ortadan kaybolmasıyla şoka girerek düşüncesizce tepki olabilirim.

"Dürüst karakterini, bundan saptığından daha fazla kez kanıtlamadı mı?" Karşı çıktım. "Kendi yalanına ikna olmuş görünmüyor muydu?"

Ada aptal değildi ama çocuktan başka bir şey istemediği için hor görülmüş bir kadındı. Bir ölümlünün formu, bir ruhun arzularıyla birlikte harikulade şeyler yapabilirdi; hatta bir mideden yiyecek bile çıkarabilirdi. Ya gerçekten çocuk sahibi olmayı düşünseydi?

Orlaigh elbisesinin solmuş bir kurdeleyi parmaklarken bakışlarını yere indirdi. "İnsanoğlunun görünüşü aldattıcıdır. Kendi sözlerin."

Nefes alışım değişti. "Gerçekten."

Bir kez daha bir yalancı için aptal mıydım?

Karımın yuvarlak omurgasını ve avuç içinin göğüs kafesinden karnına nasıl kaydığını ve burada bir, iki kez daireler çizdiğini gözlemledim. Kederli olmasa neden böyle sergilesin ki? Yanlış, evet, ama daha az acı verici değil.

Ona haksızlık mı ettim?

Göğsüm sıkıştı. Nefes alma refleksini bastırabilirken, orada olmayan bir şeyi okşama dürtüsünü bastıramaması ne kadar da garipti. Bunu o kadar istemişti ki.

Benim gibi.

Bir kadın ve bir başka bir şey istemiyordu... bir sürü çocuk. Bir aile kurmak için. Yüzyıllar boyunca onları görkemli masumiyetleri içinde, saf ve ölümlülerin ahlaksızlığı tarafından dokunulmamış halde izleyerek büyüyen bir arzu.

Şimdi, asla .

Afen Kapısı'nın ötesindeki ölümlüler aptallıklarıyla bunu sağlamışlardı. Ah, bak Ada'ma ne yapmışlardı, bedeni o kadar soğuk, kalbi o kadar sessizdi ki, o tuhaf ritminden yoksun bırakılmıştı.

Bize ne yaptıklarına bir bak.

Kötü, asi ölümlüler.

"Afen Kapısı'nın ötesine geçip ordumu toplayacağım." Ve karıma dokunmaya cüret edenlere adalet getireceğim, sonra da bana dokunmaya cüret edenlere. "Ah, toprak korkudan titreyene kadar ölüm bir kez daha topraklarda dolaşacak."

Orlaigh yanımda kıpırdandı ve solmuş kurdeleyi daha büyük bir şevkle okşadı. "Gitmeden önce tahttaki cesetleri onaracak mısın? Evet, sürekli feryat figan etmeleri zavallı sinirlerimi bozuyor."

Bu beni şaşırttı. "Nasıl yani? Onlarca yıldır mübarek bir sessizlik içindeler."

Elini havaya doğru savurdu. "Ah, uyandığından beri onları görmedin sanırım, ve kızın ağızlarını nasıl açtığını."

Ağızlarını . Yalancı

ağızlarını.

Kollarımdaki derinin altında bir kaşıntı başladı, dikkatimi kül kokusuna ve bunun için kendimi nasıl kanlı bir şekilde tırmalamak istediğime çekti. Karım bir kez günah işlemeye cüret etmişti. Neden?

"Onlarla konuştu mu?"

"Evet, onu tahtta otururken gördüm, bir kova mısırın içindeki odun faresi gibi sessizce fısıldıyordu." Orlaigh omuz silkti. "Belki sırları saklıyor, belki de yalanları. Kim ki?"

Yalanlar.

İçgüdüsel olarak, yüzümdeki her bir kas ihtiyatla sertleşti, alevlerin sonsuz yalamasında şekillenen ve kalp kırıklığının soğukunda sertleşen bir tepki. Kadınların dönekliğinin sonu yok muydu? Karımın entrikalarının?

"Evet, genç kız senin her zamankinden daha kötü olduğunu söyledi," diye devam etti Orlaigh. "Ah... benden bahsederken gözlerindeki tiksinti Efendi. Nefret."

Nefret.

Kanım yeni bir şüphe dalgasıyla damarlarımı ısıttı. "Hainler kafalarını bir araya getirip efendilerinin uykusunun örtüsü altında aralarında fısıldaştıklarında asla iyi bir şey gelmez."

"Sana söylemiştim..." Orlaigh dedi ki. "Başından beri sana bunun akıllı biri olduğunu söylemiştim." Ve benden kaçacağını.

muydu?

Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrıldı. Mmm, ölümler benden kaçmakla pek ilgilenmezdi çünkü ben onların efendisiydim, ancak karım ölümde bile inatçı olduğunu kanıtladı.

Bana haksızlık edenlerle komplo kurdu, kardeşimi sorguladı ve hatta benim sıcaklığıma olan arzusunu bastırmak için kendini boğdu - sonuncusu özellikle .

Şakağımın yanında bir kas seğirdi. Ya kardeşime sığınmaya çalıştıysa? O kadar çaresiz miydi? Yoksa Yarın'ruhuna vurduğu prangalardan kurtulmanın bir yolunu mu ? Benden sonsuz ölüme kaçmak için mi?

Bu mümkündü.

Böylesine kırılğan bir şey olan ruh, forma ihtiyaç duyar. Ruhu zincirlenmiş hiçbir ceset zincirlerini kırmayı başaramamıştı, çünkü bu büyük ölçüde kendini yaralamayı gerektiriyordu. Bir ölümlünün kendini koruma duygusuna tamamen aykırı bir eylem.

Ama yine de hiçbir ceset, doğuştan gelen nefes alma refleksini bastırarak kendini pınarımın dibinde boğmayı başaramamıştı.

Sadece karım.

Benim kötü

karım.

Onu kaybetme düşüncesi kaslarımı gerdi. Onu sonsuza kadar kaybetmek. Ona yeni bir tasma mı yapmalıydım? Yeni bir zincir? Beş zincir mi?

Acımasız bir öfke dalgası damarlarımı haşladı, beni içten içe yaktı. Daha da acısı, tamamen farklı bir dürtünün yükselişiydi; küçüğümü kemikten bir kafese koymaya yönelik sahiplenici bir dürtü.

da iyisi, tahtımı.

Affedilemez bir

hareket.

Ada benden sonsuza dek nefret

edecekti. Hayır, benden *zaten*

nefret ediyordu.

O zaman fark eder miydi?

duygular affedilme noktasını geçip solmamış mıydı? Kurtarmanın? Onun yargısını umursamadan, istediğim gibi davranmak için benim değil miydi? Yoksa bir kez daha çok mu acımasızdım? Yargılamak için çok mu aceleliydim?

Derin bir nefes aldım, acı ve güvensizlikle dolu kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bunun üzerinde düşünmeliyim."

"Bunu düşünür müsün?" Orlaigh'in parmakları elbisesinden daha fazla kareli kumaş topladı ve yoğunurdu. "Şey... sen düşünürken ben de ona göz kulak olsam iyi olur."

Beni durduran sözleri değil, ayak parmağının ayakkabısının içinde kıvrılmasıydı. "Seni ilgilendirmeyen bir şey için neden bu kadar huzursuzsun?"

"Ah, Efendim, iki yüz yıl oldu, ama küçük hanımın kayboluşunda oynadığım rolden pişmanlık duymadığım gün bile geçmedi." Orlaigh'in solgun dudakları ince bir çizgi halinde inceldi. "En azından kalbine edip seni uyarabilirim. Evet, bir kez daha ihanete uğradığını görmek beni çok üzer."

Alnındaki kırışıklıklar sözlerini , öyleyse neden bu sertlik, neden her nefes alışında kulaklarımın diken diken olduğu artan duyular? Onun... yanlış adımını dışında, iki yüzyıldır bana hizmet etmemiş miydi? Onlarca yıllık yalnızlığında bana eşlik etmemiş miydi?

Evet, vardı.

"Onu izle," diye emrettim, sonra pınara doğru döndüm. "Cesetlerle daha ya da bu avlunun dışına adımını bile atarsa bana haber verin."

"Evet, Efendim."

Suluk Saray'ı ve birçok köprüsünü geçtim, damarlarımın öfkeyle zonklamasına rağmen yaratılışımda hiçbir keyif bulamadım. Ah, benim becerikli karım, muhtemelen bunu başaramayanların anıları arasında benden kaçmanın bir yolunu arıyordu.

Kaynağa ulaştığımda soyundum ve suya girdim. Kayaların ana hatları boyunca ilerlerken suyun sıcaklığı içimden bir inilti kopardı. Buhar boğazımın arkasına tırmanana kadar, kokuşmuş ve ısırıcı, benden bir tıkaç kopardı.

Ash.

Acı, acı kül.

Ne kadar sık yıkanırsam yıkanayım, temizlenirsem temizleneyim, yağlanırsam yağlanayım azalmayan o iğrenç koku beni delirtiyordu. Neden azalmıyordu?

Çünkü kapana kısılmıştı.

Altında. Benim. Derimin.

Pale Court'ta depolanan bol miktarda kemiği çağırarak, avucumda bir bıçak oluşmasına izin verdim, aletli sapı parmaklarımın pedine karşı sertti. Dengeleyici bir nefes aldıktan sonra bıçağı koluma .

Keskin ve yakıcı kemik bıçak kendini derimin altına oydu ve kolum boyunca kan nehirlerinin izin verdi. Dirseğimin etrafında toplandılar, *damlaya damlaya* kıpkırmızı halkalar oluşturdıkları suya *damladılar* ve yoğun havayı demirle baharatladılar.

Deri parçasının üzerine bastırarak onu başparmağımla bıçağımın arasına hapsettim. Hızlı bir hareketle etimi sıyırdım ve gömülü damarlarımı çıplak bıraktım.

parçaladım, uzun bir süre kendimi acı kokulardan , ellerimin ulaştığı her yerde üzerimden sıyırdım. Ne zaman pembe lekeli yeni bir zar parçası nemli kayaya çarpsa, vücudumun bir kısmını suya batırarak tuzun iğrenç çürümüşlükleri yakıp yok etmesine izin verdim.

"Yine mi?" Karımdan başka kimse karanlık koridordan çıkıp kaynağın kenarına kadar yürümedi, kollarından biri suya düşmesini engellemek için bir çocuğun göğsüne bastırılmıştı. "Daha kaç kez kendini bir yılan gibi ?"

Mükemmellik için şekillendirilmiş bir tanrıydım, yine de yüzümü başka tarafa çevirdim, geçici şekil bozukluğumu ete nasıl soyduğumu gizledim. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Küçüğüm olduğu yerde kıpırdamadan durdu ve bana baktı, altın saçları başını taçlandıran cılız parmak yuvasından örülmüştü. Ne kadar . Ne kadar

En güzel, en tehlikeli ceset. Neden gelmişti?

Boğazından ağır bir yudum geçti. "Sırtın için yardıma ihtiyacın var mı?"

Beklenmedik teklifi şüphe kadar şaşkınlık da uyandırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Çocukların parmaklarını kafatasıma kaynaştırdın ve bana cesetlerden oluşan bir maiyet verdin. *Clack. Clack. Gak.* Bütün gün kemikli topuklarıyla arkamda takırdıyorlar," diyerek küçük ayaklarındaki özenle bağlanmış ayakkabıları açıkladı. "Bu beni deliliğin sınırına sürüklüyor. Hayır, Enosh, şaka yapmıyorum... Sadece senin derini canlı canlı yüzmek istiyorum."

"Ah, kocasının derisini yüzen bir kadın, bu gerçek aşk değilse ne olabilir?" Ya öyle ya da başka bir numara. Muhtemelen ikincisi, ama şimdi ne planladığını merak ediyordum, yüzden ona bıçağı uzattım. "Kendini şımart."

Ada

Enosh, derisi yüzülmüş ve etleri ağlayan bir suratla bana bakıyor, midemi altüst ediyor ve bağırsaklarımı dışarı çıkarıyordu. Derisini yüzmek için bu dürtünün kokusuyla ilgili bir ilgisi olup olmadığını bilemiyordum ama bundan bahsettiğim için pişmanlık duyuyordum.

Kemik bıçağını ondan aldım, sonra omzumun üzerinden çocuklara doğru uzandım. "Onlara söyleyebilir misin? Ya da en azından geride durmalarını? Onları tekrar sudan çıkaracak halim yok."

Kemikli küçük popoları taşa çarptığında gümbürdedi, bacaklarını katlayıp bana baktılar. Yanımda, kemik tozu derin bir çanağa dönüşmüştü.

"Deriyi tek başına çıkarmak pek bir işe yaramaz," dedi Enoş, kara kaşlarının uçları, iz bırakmamış göz kapaklarının üzerinde yeniden çıktıkları yerde kırmızıya boyanmıştı. "Derim iyileşmeden önce açıkta kalan etin üzerine su dökmelisin, ki bu çok çabuk olacak."

Pınarın kenarına çömelip paslı metal kokusunu çekerken, yüzünde taze deriden oluşan küçük izledim. "Anlayabiliyorum."

Gümüş rengi gözleriyle beni izledi, aralarındaki köprü çoktan kusursuz bir tene dönüşmüştü, görünürde tek bir yara izi bile yoktu. "Bu seni dehşete düşürüyor mu? Kan mı? İltihaplı et? Zonklayan damarlar? Mahvolmuş yüzüm?"

"Sende daha kötülerini de gördüm." Tanrım, onun yakışıklı yüzü sorunlarımın en az yarısının kaynağıydı. "Arkanı dön."

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu telaşlanmadan ya da azarlamadan yaptı. "Neden cesetleri yıkama zahmetine giriyorsun ufaklık? Eminim çürümelerinin ilerleyişini fark etmişsindir?"

, elbisemin kuyruğunu topladım ve bacaklarımın vücudunun her iki yanındaki yaya dalıp gitmesine izin verdim. "Karınlardaki derinin kalkma ve kayma şekli, onlara bakmadığınızı... açıkça ortaya koyuyor."

"Soruma cevap ver."

Bıçağı omurgasının soluna sesindeki sert ton sert parmaklarımı titretti. "Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun. Aksi takdirde, en başta onları bana ."

"Çocuklara ne kadar olduğunuzun kanıtı daha," dedi iç çekerek. "Karım beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek, beklenen bir şey olsa bile."

"Derin bir nefes al."

Keskin olduğu kadar keskin olan bıçak, soluğunun genişliğine karşı kolayca derisine battı, sonra aşağı doğru kesti. Kaslarının neredeyse paralel aç vererek, derisinin çoğunu emin oldum.

Çoğunlukla.

Boğazımın arkasında mide bulantısı fokurdarken, çok fazla baskı uyguladığım, etini oyduğum yerlerden kan fışkırdı. Hayatım boyunca pek çok tavşanın derisini yüzmüştüm ama hiçbiri Enosh gibi homurdanmamıştı, tanrı bıçağın ısırığına karşı titriyordu. Şeytana lanet olsun, bunu neden teklif etmişim?

Çünkü ondan kesip çıkarmam gerekse bile cevaplara ihtiyacım vardı.

Bıçak deriyi bel hizasından kestiğinde, hızla kaseye uzandım ve onu pınara daldırdım.

Sıçrama.

Su yarayı vurdu.

Enosh inledi, kürek kemiklerini birbirine doğru çekip sırtını kamburlaştırdı. "Devam et."

Bıçağı, açıkta kalan etten küçük kan damlacıklarının sızdığı yerin yanına bıraktım, sadece yeni ince deri büyümesi onu kapladı. "İyileşmesi sadece saniyeler sürer. Hepsi için böyle mi?"

Enosh'un sırtındaki kasların hareketleri aniden durdu. "Hepsi mi?" "Kardeşlerin."

"Evet" demeden önce bir saniye kadar uzun süren bir duraksama oldu. Tek bir kelime.

Bir ihtiyat sınırı taşıyordu.

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı ve mağaranın sessizliği yankılandı. Ellerimdeki siyah damarların nasıl kaybolduğunu fark ettiğim anda onu aramıştım ama ya Orlaigh benden önce Enosh'a ulaşıysa? Ona ne söylemişti?

Bıçağı bir elimle aşağı indirdim ve diğer elimle gevşek deriye bastırdım, böylece deri katlanıp yoluma . "Bir keresinde bana Soluk Saray'ın sen var olduğunda senin etrafında şekillendiğini söylemiştin. Görevinizi nasıl öğrendiniz? Ne yapman gerektiğini sana kim öğretti?"

"Sana nasıl nefes alacağımı kim öğretti?"

İkinci şeridi koparıp bıçağın üzerinden kaymasına izin verdiğimde irkildim ve korkunç bir *tokatla* yere düştü. "Yani sadece bildiğinizi mi söylüyorsunuz? de mi?"

Sıçrama.

suyun etkisine karşı kürek kemiklerini bir kez daha birbirine çekerek omurgası boyunca pembe bir nehir oluşmasına izin verdi. "Kardeşlerim hakkında ne kadar meraklıyım."

Sadece onlara nasıl ulaşılacağını. "Düşünceler Arasındaki Mahkeme'yi hatırlıyorum. Zengin kumaşlar. Yastıklar. Sıcak ışık. Soluk Saray'dan çok farklı."

Sessizlik aramızda kükrüyor, neredeyse bir kalp atışını taklit edecek kadar şiddetli bir şekilde kalbimde titreşiyordu. Enosh'la yaşadığım her karşılaşmanın anısı beni kapatmaya zorluyordu.

Elimi karnımın etrafında
dolaştırdım. Hayır, bunu
yapmalıyım.

Faydasız ama rahatlatıcı bir nefes alarak bıçağı omurgasının sağ tarafına bastırdım. "Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

Daha fazla sessizlik.

"Kollarına nasıl düştüğümü de, sanki hafızamın parçaları kayıpmış gibi." Bir dilim. Bir homurtu. Bir sıçrama. "Beni köyde ölü , değil mi?"

Enoş omuzlarını yuvarladı ve eklemlerinin gerginlikten kurtulup çatırdamasına izin verdi. "Ölülerin arasından beni çağırdın, sesin panik içindeydi. kadar çabuk geldim..."

"Korkmuştum. Peşimden geldikleri anda ." Başım kendi kendine sallandı. "Sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum. Bunu içimde hissettim, gerçekten. İçimden çılgılık attım, gelip beni kurtarmanı istedim."

Başını hafifçe çevirdi, sadece pürüzsüz teniyle örtülü mükemmel açılı elmacık kemiğini görebilmeme yetecek kadar. "Bu konuda seni hayal kırıklığına . Bunu inkâr etmeyeceğim."

Beni pek çok hayal kırıklığına uğratmıştı ama şimdi bunlardan bahsetmek ne geçmişi değiştirecek ne de geleceği düzeltmeme yardımcı olacaktı. "Benim için ağladın mı? Yüzünde gözyaşı izleri vardı."

"Bu seni şaşırttı mı ?" Yavaşça döndü, yüzü tamamen iyileşmişti ama cıva rengi gözlerinin derinliklerinde kırık bir şey oturuyor gibiydi. "Tanrıların ağlamadığına mı inanıyorsun? Acı çekmediğimize ve ağrımadığımıza? Umut etmediğimize ve dilemediğimize?" Suratını asarak yanağımdaki yara izine uzandı ve buruşuk deride gezindi. "Mmm, senin ölü bedeninin için ağladım Ada. Ölümün için yas tuttum. Kutladım. Sonra biraz daha yas ."

"Kutladın," diye tekrarladım. "Çünkü senden bir daha asla kaçmak istemeyeceğimi biliyordun. Yarın'e ruhumu bağlattıktan sonra olmaz."

"Mmm, yaşayanlar ısınır ama ölüler itaat eder." Üst dudağında bir seğirme. "Çürüme ve Acı hariç... O da ikisini de yapmaz."

"Ruhumu bağladığın için pişman mısın? Beni Düşünceler Arası Mahkeme'ye götürdüğün için?" Bir yutkunma boğazımdan aşağı aktı, kalın ve acı verici bir şekilde kuru. "Yarın'e."

"Yarın. *Yarın.*" Enoş alt çenesini oynattı. "Kardeşıme karşı oldukça tuhaf bir ilgi duyuyor gibisin. Senin... *efendin.*"

Sanki gerçeği gözlerimden okuyabileceğinden korkuyormuş gibi bakışlarımı yere indirdim. "Bu sadece... çok merak uyandırıcı."

"Merak mı?"

İnce bir buzun üzerinde ilerliyordum, biliyordum. "Havadan nasıl şekil alıyor. Sarayının nasıl kaybolduğunu. Oraya nasıl gidilir?"

Nefesim kesildi.

Yanlış soru.

Enoş'un yüz hatları taşa döndü, öylesine sert ve ki, artık üst dudağı bile seğirmiyordu. "Onu mı istiyorsun?"

Evet. "Hayır."

Eli sudan fırladı ve tepemi kavradı, dudakları kulak mememe değene kadar başımı çekti ve "Yalancı" diye fısıldadı.

Çürümüş kalbim, ekşi midemin çukuruna düştü. Şimdi ne olacaktı? Ona gerçeği mi söyleyeyim? Kendimi bu karmaşadan kurtarmak için yalan mı söyleyeyim?

Hayır, zavallı bir balıkçı olabilirdim, ama daha da zavallı bir yalancıydım. Hiç de yalancı değildim! Ama bu gerçeği söyleyecek kadar aptal olduğum anlamına gelmiyordu. Henüz değil.

"Bana böyle demen çok sinir bozucu," diye hırladım, kafatasımdaki gerginliği hafifleterek ona teslim olurken. "Sanki hiç yalan söylememişsin gibi."

Alay etti, "Sana gerçek dışında hiçbir şey söylemedim."

Başımı rağmen, dudaklarım kulağının kabuğuna değene kadar başımı . "Yalancı. Bana Joah'nın Njala'yı intikam için öldürdüğünü söyledin, oysa ikimiz de Njala'nın onu öldürmesini istediğini biliyoruz. Sana dönmeyi reddetti çünkü seni sevmiyordu. Onu seviyordu."

Sanki onu bıçaklamışım gibi irkildi.

Buz gibi bir korku omurgamı titretti. Elindeki titremenin kafatasımı nasıl titreştirdiğinden ya da hiç bitmeyen nefesini nasıl kekeleyerek verdiğinden değil. Hayır, beni çoktan vazgeçtiğim bir hayat için korkutan şey, onu takip eden sonsuz sessizlikti.

Kıkırdaması kafatasımı tırmalayan pençeler gibi dehşet verici bir sesle paramparça . "Hayır, , o benim için asla aşkı bulamadı."

Yutkundum ama boğazıma takıldı ve çirkin bir öğürme sesi çıkmasına neden oldu. "Enosh, ben-"

"Peki nasıl olabilirdi, hmm?" Tacımı çekiştirdi, neredeyse beni suyun içine atacaktı ki hızlı ve akıcı bir hareketle pınardan çıktı ve onu itti. "Ben bir canavar değil miyim? Şeytan değil miyim?"

Bacaklarımı tekmeleyerek ve kıcımlı sürüyerek geri çekildim, ancak küçük cesetlerden oluşan bir duvara çarptım. "Enosh, nesin sen-"

"Böyle zalim bir piçi kim sevebilir ki?" Beni tepemden tutup kaldırdı ve parmaklarını yakana kadar belime soktu. "Seni değil. Asla seni sevmem. Hayır, benim için sahip olduğun tek şey nefret ve hilekârlık."

Ayaklarım yerden
kesildi. Mağara kaydı,
döndü.

Enosh beni omzunun üzerinden savurdu ve yüzüm onun değişen sırt kaslarına çarparken dünyanın tersine dönmesine izin verdi. "Mmm, benim vefasız karım, bir kez daha kaçış planları yapıyor. Bir tasma onu tutamaz. Zincirler onu tutamaz. Ama tutabilecek bir yer biliyorum."

Onun tahtı.

Şimdi yaptım.

Uyuşma, dehşete kapılmış çekirdeğimden her kırılğan kemiğime, her sessiz damara, her donuk lifime yayıldı.

beni felç etti. Arkamızdan koşan çocukların çıkardığı *tak-tak-tak* sesleri beni histeriye sürükledi. Hayır, hayır, hayır! Hayır, hayır, hayır!

"Lütfen, taht olmasın!" Sırtını kavradım, omurgası boyunca zar zor onarılan yarayı tırnaklarımın altında deri ve et toplanana kadar pençeledim. "Aman Tanrım, lütfen! Tahtını değil!"

"Neden olmasın? Orada arkadaş edinmedin mi?" Karanlık koridorda aceleyle ilerledi, avuçlarım ıslak teninde gezinirken zeminde kayadan kemiğe dönüşen ıslak ayak izleri bıraktı. "Bedenini onların arasındaki tahtıma öreceğim, böylece susabilir, fısıldayabilir, nefret edebilir ve çevirebilirsin. Ama asla yapamayacağın tek bir şey var, sevgili karım, benden kaçmak."

"Hayır!" Ellerimi sırtına vurdum, nemli, çıplak kasların affetmeyen duvarına vurdum. "Kaçmayı planlamamıştım!"

"Hayır mı? Düşünceler Arası Mahkeme'ye ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışmıyor muydun?" "Evet, ama-"

"Belki de ruhundaki prangaları kırmak için. Onları yerleştiren tanrıya sığınmak daha olası. Ona efendim dediğin anda anlamalıydım..." Sesinden zehir damlıyor, düşüncelerimi panikle zehirliyordu. "Başka efendinin özlemini mi çekiyorsun, küçüğüm? Aklına fısıldadığı tatlı şeyler için mi? Ada, seni uyarmalıyım, kardeşimin akli pek yerinde değil."

"Hiçbiriniz !" Görüşümü bozan siyah sisin ve altımdaki bulanık çizgilerin arasından kan ağlayarak bağırdım. Kürsü mü? Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. "Bebeğini taşıyorum!"

O kadar ani durdu ki bir sonraki ayağı yere hiç basmadı, ayağının gücü yüzümü sırtına çarptı.

Thud.

Acı yüzüme yayıldı.

Lord Tarnem ve Joah inlerken, homurdanırken ve feryat ederken taht odasında ürkütücü bir nocturne yankılandı. Ancak gerçek bir kez daha çürüme ve çürüme altında parçalandı.

Enosh bir, iki, üç nefes boyunca kıpırdamadı, hala sahip olduğum bir parça kanın dönen düşüncelerimin etrafında birikmesine izin verdi. Ona her şeyi anlatmalı mıydım? Hiçbir şey mi? Her seferinde birazcık mı? Ya ona söyleseydim-

"Fikir değişikliği." Etrafında döndü. "Mezar olacak."

Ada

C Eski, dondurucu panik dalgası eklemelerimi kilitledi ve parmak uçlarımı uyuşturdu. "Ne?"

"Benim sözümün eri olduğum konusunda hemfikir değil miyiz?" Enoş siyah pantolonunun şeklini değiştirdi

kürsüden inerken bacaklarına dolandı. "Bir mezarı tehdit ettim, değil mi? Bu sefer, , tereddüt etmeyeceğim. *Yapmayacağım.*"

Ani dönüş yüzünden kayganlaşan omzunda kayarken havaya sıkıca sarıldım. "Hayır! Bunu yapamazsın! Enosh, lütfen! Mezar olmaz! Hayır! Hayır! Yalancı olan Orlaigh! Njala'nın bebeği hiç...

mmh-" Dudaklarım ayrılmayı reddetti.

Mumbles deri karşısında öldü.

Ağzımı tıkamıştı.

Keskin ve delici bir korku karnıma ve daha derinlerime saplandı, sanki mesanem vermek istiyormuş gibi. Panik, korkudan şekillenmiş bir kalp gibi göğsümün içinde çarpıyor, Enosh'un yürüdüğü her adımda zıplıyordu... Beni nereye götürüyordu? Dışarıya mı?

Zıplarken, onun hızlanan adımlarının her biriyle sarsılırken ve karnımdaki bıçak yaraları hareketin altında yanana kadar yer değiştirirken görüşümdeki beyaz ve siyah uçuşan noktalara karşı göz kırptım. Hiç bitmeyen çevremle birlikte odağım da eridi.

Kemik. Merdivenler. Kemik.

Köprü. Kemik. Cesetler.

Arkamda, koridorlardan akın akın çocuklar geliyordu. Peşimizden koştular, küçük bedenleri farklı çürüme durumlarındaydı ama hepsinin ortak bir noktası vardı.

Kürekler.

Çocuklar beyaz kemik kürekleri toprağın üzerinde sürüklüyor, yanımızdan geçerken çıtır çıtır sesleri daha da yükseliyordu. Hayır, bu gerçekleşiyor olamaz. Mezar değil!

"Çürümeyi senden uzak tutarak hoşgörülü bir koca olmadım mı? Senin onca günahına öfkemi dizginlemedim mi?" Enoş beni karanlık bir koridordan geçirdi ve gecenin ürpertici çıkardı. "Ah, küçüğüm, seni uyarmıştım. Seni pek kez uyardım, ama karım

dinlemiyor."

Duyularım keskinleşirken bedenim taşa dönüştü. Bahar çiçeklerinin tatlılığı tüm alaycılığıyla burnuma dolandı. Açıkta kalan baldırlarımda, Enosh'un kolunun sıkıca kavradığı yerin hemen altında nem birikti. Neredeydim ben? Aman Tanrım, o ses de neydi?

Küreklerin toprağı kazma *sesiyle* kulaklarım diken diken oldu. Yakın. Daha yakın. Enosh aniden durup hafifçe döndüğünde onu gördüm.

Uyuşuk panik kaslarıma işledi, ciğerlerimi devre dışı bıraktı, beni haklı bir korku denizinde boğdu. Yanı başımda derin, siyah mezar belirdi, hala dışarı tırmanıp delik boyunca diğerlerinin yanına dizilen birkaç çocuk dışında boştu.

"Ghmmm!" Yumruklarımı Enosh'un sırtına ve beline vurdum, karnımdaki yaralar çığlık atana kadar savruldu ve çırpındım. "Mhmm... mmm..."

Enoş mezara ve beni omzuna öyle bir güçle savurdu ki, beni nemli, soğuk zemine nasıl indirdiğini zar zor fark ettim. Bir yerlerde bir böcek vızıldadı. Bir şey ayak bileğime dolandı, ıslak ve soğuktu.

Hayır, buradan çıkmam gerekiyordu. Mecburdum-

"Şşş..." Elini kafesime Enosh beni toprağa yapıştırdı ve dudaklarını kulağıma götürürken bir kökün boynuma değmesine izin verdi. "Bana hâlâ on yedi gün ve gece borçlusun. Mezar senin ateşin olacak, her şeyi tüketecek. Çürüme onun alevlerinin yalaması olacak, etini ısıracak."

"Rkhh!" Tutuşunun altında kıpırdandım ve gevşettiğinde kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı beline kenetledim. "Hkmmh... mmh..."

"Bırak beni."

Ona daha sıkı sarıldım, eklemlerim yanana ve parmak eklemlerimin patlaması gecenin içinde kadar ona yapıştım. Hayır, . . Bırak-

"Şimdi bile..." Parmakları göğsümde titrerken dudaklarından aynı şiddetle bir nefes çıktı. "Şu bile seni kollarıma almak istiyorum... soğuk, yatan cesedini."

Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı. Mezarımın duvarlarından toprak dökülürken ya da kenarlarında çocukların yerlere yığınlar halinde inerken ikimiz de kıpırdamadık. Tereddüt mü ediyordu?

Bir umut kıvılcımı.

Lütfen sarıl bana!

Elimi boynundan, bahardan kalma nemli siyah saçlarına doğru uzattım ve vücudumun üzerinde diz çökmeye devam ederken şakağı benimkine değene kadar çektim.

Hayır, bunu yapmaz. Bana

yapmaz.

Değil mi?

Enoş kolunu sırtımın altından , beni kaldırmadı ama elinin gerginliğinden bunu düşündüğünü hissettim. "Benden bu kadar nefret ettiğin için ne kadar ."

Korkuya kapılmış bir halde başımı hafifçe salladım. Keşke ondan herhangi biri gibi nefret edebilseydim.

Normal, mantıklı bir kadın kendini cenaze levazımatçısının altında bir mezarda bulsa yapardı? Ama ben normal , çünkü ölmüştüm. Ve mantıklı da değildim, çünkü doğmamış çocuğum muhtemelen yaşıyordu.

"Keşke senden nefret etmeyi kendime yedirebilseydim," diye fısıldadı, sesinde hiçbir duygu yoktu, "belki o zaman göğsümdeki bu asırlık kalp yapmak zorunda olduğum şey yüzünden bu kadar sızlamazdı."

Kolları geri çekildi.

Uzuvlarım onun üzerinden

kaydı. Panik kafamı

dövüyordu.

Hayır. Hayır. Hayır!

Zahmetsizce mezardan çıktı ve beni aklım başımdan gitmiş bir halde geride . O kadar şiddetli titriyordum ki, uzuvlarım kontrolsüzce sağa sola savruluyordu. Beni gerçekten diri diri gömecek miydi? Hayır, Enosh böyle yapmaz-

Gözüme bir şey çarptı.

İkisini de sıkıca kapattım ellerimi yüzüme götürerek yanıklarını ovuşturdum. Ama saldırı her kürek darbesiyle devam ediyor, ardından üzerime toprak yağıyordu.

Mide bulantısı midemden çıkıp yemek borumu ısırarak ağzımın içinde hapsoldü.

Aman Tanrım. Beni canlı canlı gömüyordu! Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır!

Başka bir balçık parçası göğsüme ağır bir şekilde indiğinde arkamı döndüm. Sallanan bacaklarımın üzerinde debelendim. Dışarı. Dışarı çıkmam gerekiyordu!

Toprak her yönden daha hızlı geliyor, etrafımda yığınlar oluşturuyor, ayakkabılarımın içine sızıyor, ayak parmaklarımın arasına sıkışıyor, sürtünüyor ve kaşındırıyordu. Kafamı her kaldırdığımda daha fazlası gözlerime çarpıyor, mezarımın etrafındaki çocukların hatlarını bulanıklaştırıyordu.

Panik içinde, sıkıştırılmış topraktan duvarı tırmaladım, kazdım ve çizdim. Dışarı tırmanmak zorundaydım. Mecbur-

Bir çivi kırıldı, altındaki et çok koyu renkteydi ve her saniye daha da koyulaşıyordu. Karnım kayarken, kıvranırken ve şişerken ona baktım. Çürüyordum. Çürüyordum.

Beni çürütüyordu!

Çığlık attım ama deriden sadece homurtular geliyordu.

Orada denemek için bir köşeye doğru yürüdüm, ama kaymaya devam ettim, balçık parçalarını kopardım ve gömülmeme yardımcı oldum.

Efendim, zihnim feryat etti ve çığlık attı. Efendim, lütfen!

Her panikle nefes verişimde burun deliklerimden üflenene çürümenin ısıracı kokusuyla midem kabardı ve göğsüm sarsıldı. Yerçekimi beni terk etti ve kığımın üzerine düştüm, bacaklarım yarıya kadar nemli, soğuk toprağa gömüldü.

Yukarıdan daha fazlası geldi ve ben başımı onların altına gömerken çürüyen kolların çatısına yağdı. Zihnim deliliğin pençesinde kaskatı kesilirken eski bir ninniye mırıldanarak kendimi teselli edercesine ileri geri sallandım.

Küreklerin şakırtısı ve toprağın gümbürtüsü, dudaklarım tökezlerken rahatlatıcı sesin yanında sönük kaldı

kelimeler üzerinde. "...a-ve yanakları al al olan b-b-bebek... mmh... da da mmh... ve uykuya daldı. Ve eğer bebek sabah hala sıcaksa..."

Sesim .

Dudaklarımdan bir yudum

hıçkırık döküldü. *Ayrılmış*

dudaklarımdan.

Ne oluyordu?

Kollarımı başımın etrafından çözerek elimi ağzıma götürdüm ve kirden sıırıslıklam olmuş parmağımı alt dişlerimin arasında gezdirdim. Ağzımdaki tıkaç gitmişti. Ama nasıl?

Parmağıma baktım, ay ışığının, yatağında sadece hafif bir kan lekesi kalmış, çoktan yeniden çıkmış bir parıldamasına izin verdim. O neredeydi? Bakmalı mıydım?

Dikkatle, çok dikkatle, bakışlarımla yukarı doğru kaymasına izin verdim. Kürekle kazma durmuş, çocuklar yarı dolu bir mezarın içinde sinip kaldığım yere .

Kollarımdaki ince tüyler ürktücü sessizlik karşısında diken diken oldu. Buna güvenilemezdi. . İkinciler geçti. Dakikalar. Belki saatler.

Neredeydi o?

Bilmek istiyor muydum?

Diyaframım kasıldı, bu mezarda oturmanın dehşeti ile mezarın dışında beni neyin beklediği korkusu arasında sıkışıp kaldım. Gitmiş miydi? Bu sadece bir ders miydi? Yoksa dışarı çıkmaya cesaret edersem gerçek ders yukarıda mı bekliyordu?

Gözlerim kenardaki toprak yığınının gezindi. İstersem . İstiyor muydum?

Sarsılmış ve korkmuş bir halde gömülü bacaklarımı topraktan çıkardım, ayağa kalktım ve sendeleyerek kenara doğru yürüdüm. Yığının üzerinde durduğumda, ayağımın bir kökün hemen üzerinde yer bulmasına izin verdim. Hemen üstümde kolayca ulaşabileceğim başka bir kök daha vardı, onu kavrayarak kendimi mezardan dışarı attım.

Ben kenarda sallanırken, bacaklarımı tekmelerken ve otları çekiştirirken çocuklar ayrıldı.

Göğsümün altında yeterince sert yüzey bulduğumda, önce bir bacağımla sonra da diğerini yukarı salladım.

Ayağa kalktım ve delikten uzaklaştım, titriyordum, gecenin ısırıcı soğuktan korunmak için kollarımı tutuyordum. Neredeydim ben?

Etrafıma göz gezdirirken, araziye kesen tepeleri ve Soltren Kapısı'nın rüzgârlı otlaklar boyunca oraya buraya çok sayıda kayayı tanıdım.

Ağır bir nefes.

Benim değil.

Ürperdim. Gitmemişti.

Enosh benden sadece birkaç metre ötede bir kayanın üzerinde oturuyordu, silueti karanlığa gömülmüştü. Dizlerini çıplak göğsüne çekmiş, başını kavrayarak karmakarışık saçlarını tutuyordu. Neden durmuştu? Neden böyleydi?

İçgüdüsel olarak boğazım düğümlendi ve ayağımı mezara doğru kaldırdım, vaat ettiği soğukluktan titriyordum. Belki de oraya geri dönmeliyim?

Enoş başını çevirdi ve doğrudan bana baktı; soğuk, zalim maskesi gitmiş, acıyla buruşmuş bir yüz ortaya çıkmıştı. "Neden yapamıyorum?"

Ada

Kemikleriniz.

Kendime sarıldım ve bu adamdan bir adım uzaklaştım... Enosh'a hiç benzemeyen bu yabancıdan.

Yakındaki bir dalları, ısırın esintisiyle yer değiştirirken yüz hatlarını çarpıtıyor, çökmüş yanaklarının vadilerine gölgeler düşürüyordu. Bu açıdan bakıldığında, ay ışığı parlayan gözlerinden yansıyan yüzündeki tüm rengi solgun bir ısıtıba dönüştürüyordu.

Boğazım daraldı. *Numara mı?*

Ayağa kalktı ve bana doğru döndü.

Sağ topuğum yerden kalktı.

Kendini durdurdu. "Benden korkuyorsun."

"Senden korkuyor muyum?" öfke ve korkunun eşit parçaları değişken ve dengesiz bir şekilde yer değiştirerek beni gerginleştirdi. "Beni bir çukura attın, çürümeme izin verdin ve çocuk cesetlerine beni canlı canlı gömmelerini emrettin. Senden çok *korkuyorum!*"

Dudakları yaptıklarını haklı çıkarmak istercesine aralandı, ancak başını eğip bir elini kuzguni saçlarında gezdirirken ince bir çizgiye dönüştü. Saç köklerini kavradı ve çekiştirdi, hırıltılı nefesinin altında bir şeyler . Bir bacağından diğerine kaydı, hiç de onun gibi değildi.

Kimdi bu adam?

Bakışlarını bir kez daha bana doğru kaldırdı, ifadesi o kadar korunaksızdı ki kaşlarının arasındaki her sıkıntılı kırılganlığı, seğiren çene çizgisi boyunca her acı çeken çarpıklığı gösteriyordu. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Dudakları bir sonraki kez ayrıldığında, bana doğru adım atmadan önceki gece duyulabilir bir yudum yankılandı. "Affet beni... lütfen."

Tüylerim diken diken oldu ve topuğumun altında bir çocuğun ayağının iskelet kalıntıları çıtırdıyana kadar tökezleyerek geri çekildim. Enosh asla af dilemezdi, hele de *lütfen* diyerek hiç... Bu yüzden bu yabancı beni Tanrı' daha çok korkutuyordu.

Çünkü onu tanıımıyordum.

Ne yapacağını, ne bekleyeceğini ya da neden saldırmadan dengesini değiştirip durduğunu bilmiyordu.

Kirden sıırsıklam olmuş parmaklarımı korsajıma soktum, yabancının yalvaran bakışları altında titriyordum. Sanki Enosh'un acımasız kayıtsızlık maskesi, yüzlerce yaşamın zorluklarıyla kırıışmış, asırlık görünen yüzünden akıp , her geçen saniye solgunlaşıyordu.

Bana doğru bir adım daha attı. "Küçük bir-"

"Sakın bana yaklaşma!" Gövdemi küçük kafatasları ve kemikli göğüslerden oluşan duvara doğru kaydıldım. "Beni rahat bırak."

Kaşları birbirine yaklaşarak gözlerindeki acılı bakışı iyice çerçeveledi. "Yapamam."

Bir adım daha attı.

Yavaş. Kasıtlı. Ve

bir tane daha.

Panik boğazımı yeniden tıkadı ve vücudumdaki her içgüdü bana kaçmamı söyledi. *Kaç!* Nereye? Burada olmayan herhangi bir yer; onunla olmayan herhangi bir yer.

"Bana gel. Efendine değil ama... bana." İlerleyişini durdurarak kollarını açtı ve beni kucağına çağırdı. "Sadece seni kucaklamak ve ısıtmak istiyorum."

Göğüs kemiğimin altındaki hayalet çekime koydum; parmaklarından yayılan sıcaklık bir yem gibi beni bir canavarın kollarına doğru .

Bir tuzak.

Hayır, buna kanmam. Onun rahatlık vaadine boyun eğmektense boğulmayı tercih ederdim. İstedğim rahatlık. *İhtiyacım vardı.* Yalvarmışım defalarca reddedilmişim!

Artık istemiyordum. Ondan değil.

Hala ihtiyacı olduğunu reddetti.

Elimi sanki şeytanı kovacakmış gibi kaldırdım. "Bir cesedin kucağında daha çok sıcaklık bulurum!" İrkildi. "Ada-" "Bana öyle deme!"

Sessiz kalbimin üzerinde bir düzine kılcal çatlak damarlandı ve göğüs kafesime sıvı ısırap akıttı. *Küçük olan. Ölümlü. Karım.* Bunların başa çıkabilirim ama ismimle değil.

Onun dudaklarından değil. Bundan sonra olmaz.

Çocuk sırasının yanından geçerek kapıya doğru ilerledim. "Yaklaşmayın." Yaklaşmadı. mesafenin açılmasına da izin vermedi, hafif eğimli yolda attığım adımlara ayna tuttu.

Ondan kaçamayacağımı anlamışım, çünkü her adımım sadece onun izniyle var oluyordu. Tek istediğim göğsümdeki bu hain çekişten, kendimi onun kollarına atma arzusundan kaçmaktı; bunu yapabileceğimi kanıtlayacak kadar uzun bir süre bile olsa.

Başka bir kaçamak.

Ayağım bir kayaya takıldı.

Tökezleyerek ileri , havada kulaç atıyordum. Dengemi yeniden sağladığımda, Enosh bana doğru yaklaşmış, aramızda hızla sıcaklıkla dolan bir daha az bir mesafe bırakmıştı.

Gözlerim kapıya kaydı.

Kaçtım.

Daha ayağım yerden kesilmeden Enosh kolunu ortama doladı ve beni vücudunun yeri saran sıcaklığına doğru çekti. "Sakin ol."

"Hayır!" Öfke içimde alevlendi ve göğsünü ittim. "Bırak beni!"

"Asla." Diğer kolu belime , kalçalarımı vücuduna sabitledi ve beni kar üzerine serpilmiş kül kokusuna batırdı. "Buna ister saplantı deyin, ister zalimlik. Ben tamamen başka bir şey demeye yakınım."

Boğazımın arkasından bir çığlık koptu ve kıpırdandım, sıkı kavrayışına ve muhteşem sıcaklığına karşı her şeyimle . Ama ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım, beni sadece daha sıkı tutuyordu.

"Şşş..." diye kulağıma fısıldadı. "Lütfen beni affet."

Beni susturması ve af dilemeye cüret etmesi öfkemi körükledi. Kıvrandım, dirsek attım, tekmeledim. Ellerim yumruk oldu, aklım bir çılgınlığa dönüşürken ele geçirilmiş bir kadın gibi göğsüne vurdum.

Çok fazlaydı. Hem

de çok fazla.

Ölümümün şoku, karnımdaki çocuk, herkesin küçümsemesiyle dolu sefil varlığımın acı yalnızlığı... Bunların hiçbirini hak etmemiştim. Herkesin beni bir eşya gibi itip kakmasından bıkmıştım!

"Öfkeyle tepki verdim, çünkü beni seni kaybetme düşüncesinden daha fazla korkutan çok az şey var." Enosh'un sesi sertleşti ve titredi. "Ama bunu yapmamalıydım. Beni affet."

"Beni gömdün!"

Tokat.

Enosh'un yüzü geri çekildi, dört parmağımın izi sağ yanağının alt kısmında ona vurduğum yeri hızla gölgeledi.

Çenemi kaldırmadan önce sadece bir saniye . "Devam et. Beni tekrar içeri atın. Yirmi gün olsun... bir ay olsun!"

Yutkundu.

Başımın arkasını kavradı ve yüzümü çarpan kalbine doğru çekerek dudaklarının kulağımın kabuğunda gezinmesine izin verdi. "Seni seviyorum."

Sözleri içimde bir şeyleri kırdı, bacaklarımı altımdan çekti. Onun aşkını istemiyordum - çok acı verici, çok öngörülemez, çok yıkıcıydı.

Enosh bana tutunmuş, sallanan bacaklarımın üzerinde beni sabitlemeye çalışıyordu. Sonunda pes etti ve beni yavaşça bıraktı.

Yere battı, bana sarılıp beni susturmaya devam ederken kendini benimle birlikte alçalttı.

"Senden nefret ediyorum." O soğuk, kayıtsız hali yerine bana ihtiyacım olduğu şekilde için -Beni muhtaç, titreyen bir karmaşaya dönüştürdü.

"Sonsuza kadar benden nefret etmeni, sana hiç sahip olmamaya tercih ederim." Dudakları ağzımın kenarına değdi, beni öperken bir bacağımlı kendi bacağının üzerine getirdi ve beni yanına oturttu. "Ama en azından seni sevmeme izin ver."

Beni büyüyen ereksiyonunun üzerine doğru itmesi içimde bir sarsıntı yarattı. "Hayır!"

"Şşş..." diye bir kez daha susturdu beni. "İstediğin bu değil mi? çektiğin şey değil mi? Öpücüğümü mü? Benim ilgim mi? Bacaklarının arasındaki aletimin sıcaklığı?"

Elinde kıvranırken, zihnim şiddete sürüklenirken elime geçen her şeye saldırdım. Bir ölüm perisi gibi çılgılık atarken onu tır yerlerde boynunda ve çenesinde kırmızı çizgiler oluştu.

Belki mezardan çıkmayı başarmıştım ama akıl sağlığım yerinde değildi. Ya da belki misilleme yapmasına ihtiyacım vardı - bana vurmasına, tokat atmasına, beni gömmesine. Onu ne kadar özlediğimi, kalçalarımı ona doğru sallarken beni daha sıkı tutması nasıl can attığımı kontrol altına alacak herhangi bir şey.

Ama Enosh ne saldırılarımdan kaçtı ne de beni durdurdu. Hayır, yaptığı şey çok daha kötüydü. *Çok daha kötüydü.*

Bana izin verdi.

Enosh tüm bunlara tahammül etti, bir parmağını elbisemin altına soktu, bir parmak eklemimi klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce sütyenlerimi kenara itti. "Devam et, ufaklık. Tırmala beni. Vur bana."

Yaptım.

Her kazıma saldırısında, avucumun her tokadında içim ısınıyor, beni çok uzun zamandır yıpratıcı acıları yakıp yok . Çok uzun zamandır. Katlandığım dedikodulardan, yargılamalara ve adaletsizliğe kadar her şeyi yumak haline gelmiş ellerime bıraktım.

Ve iyi hissettirdi.

Özgürleştirici.

Amcığıma değen ani bir sıcaklık Enosh'un pantolonunun kaybolduğunu gösterdi. Hafifçe arkasına yaslanarak -avuçlarını iki yanındaki çimlere dayamıştı- beni kalçalarıyla yukarı kaldırdı ve seksime karşı lezzetli baskıyı artırdı.

Bu da iyi hissettirdi.

Hassasiyetimi ve kaybederek, küçük yumruklarımı içi boş *gümbürtülerle* göğsüne indirmeye devam ettim. Bu sırada kalçalarımı daha hızlı kaydırđım, meme uçlarım ağrıyan noktalara gelene kadar kendimi onun kaya gibi sert şaftına sürüyordum, ama... ah, yeterli değildi.

"Hayır, karım benden kaçmak istemez, değil mi?" Bana baktı, yüzündeki kırmızı çizgiler çoktan kaybolmuştu. "Çünkü ben onun kalbinin atışı, damarlarındaki kan ve umutsuzca sarıldığı ateşim."

Baritonunun yüzeyinin altında kaynayan kibrinin izinden başka bir şey olmayan alt tonunda saklanan kendini beğenmişlik karşısında içim sıkıştı. Üst dudağında belli belirsiz bir seğirme gözlemledim.

maskesi geri dönmeye çalışsa da.

Ama ben buna izin vermezdim.

Bu çılgınlığa devam etmeyi reddettim. Bu gece o maskeyi paramparça edeceğim.

Başka bir saldırıyla zaman kaybetmek yerine, tepesi girişimi dürtünceye kadar kalçalarımı kaydardım. Sikinin üzerine geri ittiğimde gözlerini kapattı ve iniltisinin benim iniltime karışmasına izin verdi.

Ateşli sıcaklığın merhametiyle titredim ve onu içimde nasıl daha derine salladım. Mmm, siki içimde nasıl nabız gibi atıyordu, sıcak ve sert, beni birçok kez reddettiği şekilde ısıtıyordu.

Enosh kekeleyerek bir nefes verdi ve alnının benimkine doğru kaymasına izin verdi. "Mmm, muhtaç amcığın beni ne kadar güzel kavırıyor."

Sonsuz soğuk ve yürek parçalayan yalnızlık cehenneminde bir parça kötücül rahatlık sağlayan sıcaklığa yenik düşerken, ortak ritmimize katılarak ona doğru ittim. Klitorisimin etrafında karıncalanan her kıvılcımı, karnımın alt kısmındaki her kasılmayı kovaladım.

Sırtını çimlere vurana kadar göğsünü ittim, içimde uzamasına bayıldım. Elleri belimde geziniyor, yukarı doğru her hamlesinde beni aşağı doğru itiyor, klitorisimin sert vücuduna yapmasına izin veriyordu.

Enoş'un nefes alış verişi hızlandığında, gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Adımı söyle!"

Bacaklarımın arasında her şeyi tüketen bir yanma patlak verene kadar ona bastırdım, sürtündüm ve sürtündüm. "Enosh-"

Kavurucu, bunaltıcı, kızgın sıcaklık içimde dalgalanarak her uzvuma, parmak uçlarıma, ayak ve hatta saç diplerime yayıldı. Her şey karıncalanıyor, tüm vücudumu ürpertiyor, cildimi çakıl taşları ve kabarık tüylerden oluşan manzaraya bırakıyordu.

Enosh bir nefes çekti, altımda sertleşti. Kalçaları durdu -zirveye ulaşmadan önce hep öyle olurdu. Tanrıların sağı solu belli olmazdı; insanlarınsa öyle değildi.

Üzerinden kaydım ve göğsüne doğru yaklaştım.

Arkamda, bitmemiş siki karnına çarpıyordu ama dudaklarıma bir gülümseme getiren onun acı dolu iniltisiydi. Enosh kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Altımda kontrolsüzce kıpırdandı, ellerini belime soktu, beni çılgınca bir kez daha sikine doğru kaydırdı.

Ama artık çok geçti.

Homurdandı ve tohumunu karnının üzerine dökerken altımda sarsıldı. Ya da elbisemin kuyruğuna mı? Kim bilebilirdi ki?

"Sürtünme." Eğildim ve dilimin ucunun kulak memesine değmesine izin verdim. "Onu aramak için hareket etmek, kıpırdamak ve sürtünmek senin doğanda var. Ama zevke yenik düşerken onu çıkarırsan *canın* yanar. Bir tanrı , efendim, ama bu, sizinizi sizi şu anda ölümlü gibi göstermesini engellemez."

Eli bir saniye sonra tacıma gitti. "Sanki yalvarıyor gibi görünüyorsun

ceza."

"Görünüşe göre affedilmem için yalvarmayı bırakmışsın." Bir tereddüt atışı.

Kocam ilk kez, bu lanet olası küstahlığı karşısında boğulacakmış gibi görünüyordu. Yüzü karardı, dudaklarının her açılıp kapanışı, arkasına saklanacak hiçbir şey bırakmadan tamamen açıkta kaldı.

İç çekerek sonunda tacımı bıraktı ve gözlerinin derinliklerinde bir parça acı belirdi. "Beni affedecek misin?"

Bu affetmenin bana ne kazandırdığına bağlı. "Beni neredeyse canlı canlı gömüyordun."

"Sadece neredeyse, ama tam olarak canlı değil." Ben hiçbir şey söylemeyip aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verince, sonunda yenilgiyle başını salladı ve gergin elini bir kez daha saçlarında gezdirdi. "Ben... senin kaçmak ve kardeşimin yanına sığınmak için planlar yaptığına ikna olmuştum."

"Ve tamamen haksız da değildin."

Kıpırdamadı ve göğsü bile soluğunun ortasında durdu. "Açıkla."

"Beni bir mezara attığın için affımı mı istiyorsun?" Dik oturdum, maskenin altındaki adamı ve ne kadar keyifsiz görüldüğünü yeniden . "Açıklayacağım, ama ben bitirene kadar dinleyeceksin-"

"Küçük-"

"Bölmek yok!" Dudaklarına gelen hırıltıyı, ağzımı ısırıp koparmak üzereymiş gibi parlayan dişlerini görmezden geldim. "O zaman beni Yarın'e götüreceksin ki sana söylediklerimin doğru olduğunu teyit edebilsin."

Alt çenesi kaymış ve gözleri kısılmıştı. "Çok fazla isteğiniz var."

"Ve senin affedilmeye muhtaç pek çok şeyin var." Ve tam olarak nedenini öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Bunu istiyor musun, evet mi hayır mı?"

"Dinlerken çok sessiz olacağım," diye . "Affetmen için bunu yapacağım." Ve ben de ağzımdan kaçırdım.

"Njala sizinle birlikte Soluk Saray'a gelmeden önce bile Joah'ya aşıktı. Bu ilişki Lord Tarnem'e hiçbir siyasi fayda sağlamadı, o da ilişkiyi ve bir ordu karşılığında onu bir tanrıya verdi." Enosh'un yüzünde önce şaşkınlık, sonra da çalkantılı gözlerinin dış köşelerinden süzülen kırıksıklıklar şeklindeki yaşlı sefaletin belirişini izledim. "Soluk Saray'dan her ayrıldığında Joah'yı görmeye devam etti - Orlaigh'in onu vazgeçirmeye çalıştığı ama başaramadığı bir şey. Ve böylece bunun bir sır olarak kalmasına yardımcı oldu."

Yüz hatları sertleşti. "Oldukça emin konuşuyorsun."

"Çünkü bunu kanıtlayabilirim."

Belki. Umarım.

Ona Orlaigh'i Lord Tarnem'i azarlarken bulduğum günü, Elderfalls'da nasıl yemek yiyemediğimi ve tahılların nasıl filizlendiğini anlattım. Ben anlattıkça vücudu daha da sertleşti.

benimkine karşı. Ona Lord Tarnem'le yaptığım sohbetten bahsettiğimde Enosh başını geriye doğru eğdi ve siyah gökyüzüne bakarken boğazı düğümlendi.

"Enosh, kaybettiğini sandığın kızının ölümlü olmasının bir sebebi ... Onu hissedebildin çünkü o hiçbir zaman senin olmadı." Elini tuttum, avucunu yaralarımın üzerine koydum. "Bunu , ne olduğunu bilemezsin. Ama Yarin ve Eilam'ın *bir şeyler* hissettiğini biliyorum. Söyle bana, öldüğümünden beri üzerimde hiç yanlış bir şey hissettin mi?"

Hareket etmedi, konuşmadı.

Sadece yutkundu.

Gözleri asırlık inançların enkazı ve sevgi dolu bir adamı öfkeli bir tanrıya dönüştüren bir yalanın yıkımıyla parlıyordu. Yüzü, kaşlarının arasında oluşan her ıstırap kırıışıklığını, çenesinde sıçrayan her şok seğirmesini, alt dudağına yayılan her şüphe titremesini gösteriyordu.

"I..." Titreyerek parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi, "Evet."

Bir umut kıvılcımı daha.

Bir acı daha.

Beklendiği gibi.

Enosh'un bakışları sanki bana bakmaya cesaret edemiyormuş gibi çocuk cesetlerine doğru kaydı ve yüz daha önce onda hiç görmediğim başka bir şey şekillendi.

Suçluluk duygusu.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için geri getirdiğinde, başımın arkasını kavradı ve kulağıma doğru bir fısıltının kopmasına izin vermek için çekiştirdi. "Suçluluk ve keder, umut ve günah. Fısıltılarının deliliği içinde yatıyor."

Işık beni kör etti.

Gözlerimi kapattım ve kulaklarım sadece metalin metale çarpmasıyla kesilen inleme ve kahkahaların kakofonisine dikildi. Nemli havanın kokusu, cırcır böceklerinin şarkılarıyla birlikte kayboldu ve yerini hızla şarabın tatlılığına .

Bu ve Yarin'in sesi.

"Sürpriz ziyaretçileri ne kadar da severim. Eğlence için tam zamanında geldiniz."

Enosh

I Ada'yı kendime doğru çektim, kardeşimin alanının ortasında duruyorduk, bacakları kalbimin sendeleyeni atışları kadar güvenilmezdi. "Nerede biliyor musun?"

Başını salladı, gözleri çılgınca masanın ortasındaki kırmızı ve yeşil yastık yığınınan dudakları şu anda kardeşimin boyuna sarılmış olan adama. "Düşünceler Arası Mahkeme."

"Çok haklısın Ada." Yarın kırmızı kadifeden bir divana çıplak şekilde uzanmış, bir eliyle cesedin bakır saç yaklaştıırken diğeri eliyle avucundaki metal fincanı dengeleyip yudumluyordu. "Ve seni seçtiğim için ne kadar mutluyum- Aman Tanrım, tatlı şey, kendine bir bakar mısın? Saçlarına ne oldu ve... başındaki kemikten bir taç mı?"

Affedilmez öfke patlamamda pınarı terk ettiğim gibi neredeyse çırılçıplak kaldığım için üzerime bir ceket geçirdim. "Kendine çeki düzen ver."

"Karınızın benim formumu çok beğeneceğinden mi korkuyorsunuz? İkimiz de biliyoruz ki üçü arasında en yakışıklı benim." Kıkırdayarak elindeki fincanı kumtaşı duvara çarpma kadar odanın diğeri ucuna fırlattı, sonra da adamın öğüren ağzına soktu. "Hiç bir erkekle ilişkiye girmediğini iddia etmen ne kadar acınası ama yine de bu kadar güçlü emiyorsun. , bitir ."

Karımı ve onunla birlikte kendimi de bu ahlaksız sahneden uzaklaştırdım. "Bu ciddi bir mesele."

"Seninle ilgili bir şey ne zaman ciddi olmaz ki? Sen her zaman... her zaman- Ah, Evet! Her şeyi yut. Mmm, bak sikimi nasıl emiyorsun. Daha önce bir erkekle yatmadığına bir saniye bile inanmıyorum." Arkamda bir patlama sesi yankılandı. "Her neyse, sen her zaman düşünceli biriydin, Enosh... her zaman çok ciddiydin. Favorim olduğu kesin ama kadar sıkıcı. Ada, kardeşim seni hiç deriden bir koşum takımına asıp, cesetler meme uçlarını sıkarken ve bir diğeri daracık bir uyluk kemiği sokarken seni sikti mi-"

Bir uyarı tıslaması çıkardım. "Onunla bir daha böyle konuşmaya cüret edersen, ben de-"

"Ne? En sevdiğim kardeşimin tercih ettiği öldürme yöntemi olan boğazıma kemik bir çivi saplamak mı? sanmıyorum." Çünkü her şeyin düşüncelerin kapisine şekillendiği burada çok az güce sahip olduğumu çok iyi biliyordu. "Ben de öyle olduğunu düşünmemiştim. Bir tanrıya göre oldukça iffetlisin. Buraya

Evliliğinizle ilgili konularda benden tavsiye ister misiniz? Ne de olsa ben ölümlülerin kalbiyle her konuda uzmanım."

"Sen bir günah ve delilik uzmanısın." Düğmelerin kumaş üzerinde çıkardığı telaşsız ses arkamda yankılandığında, kardeşime döndüm ve zengin işlemeli yeşil keçe ceketinin altın tokalarını nasıl kapattığını gördüm. "Onun ruhunu bağladığında, direnen şeyden bahsettin."

"Dışarı!" diye bağırdı omzunun üstünden, ruha bağlı cesetleri yuvalarından çıkan tavşanlar gibi yastıklardan kovaladı ve onları her yöne koşuşturmaya gönderdi. "Hatırlamıyorum-"

"Kendini hiçliğin kör boşluğunda saklıyor." Ada kolumdan kurtulup kardeşime doğru bir adım attı, saçları kemik, ot ve balçıktan oluşan bir karmaşadan başka bir şey değildi. "Sen de öyle demiştin."

"Öyle mi? İlginç... değil." Yarın yuvarlak bir masaya doğru yürüdü, elmas işlemeli tabaktan bir üzüm kopardı ve ağzına attı. "Başka bir şey var mı? Toplanacak ruhlar ve şekillendirilecek düşünceler var. Tabii sıkıcı karakterini bir süreliğine bir kenara bırakıp cesetlerime birlikte katılmak istemiyorsan kardeşim-" Gözleri karıma kaydı ve dudaklarını şekillendiren bir sırıtişla başını eğdi. "Az önce bana kapatmamı mı söyledin? Kimse bana kapatmamı söylemedi- Aslında pek çok söyledi ama asla düşünceleri aracılığıyla değil. Oh, Enosh, bu çok özel."

Evet, öyleydi ama yine de yüzyıllık şüphenin girmesine izin vermiştim. "Çocuğumu taşıyor mu? Hissedemediğimiz *ilahi* çocuğum mu?"

Tüm neşesi kaybolmuş, Ada'nın önüne geçerken duruşuna Fısıltıların Tanrısı'nda nadiren tanık olduğum bir diklik kazandırmıştı. "İlahi bir çocuk mu dediniz?"

Dizlerim titredi.

Hayır,

benimkiler değil.

Ada'nın bacakları , kırılma tehlikesi geçiriyordu; bunu kirden lekelenmiş kumaşın arkasına ne kadar iyi saklasa da, hiç gücü kalmadığını bildiğim halde güçlüymüş gibi davranıyordu. Acı çektiğini bilmek için ruhunu hissetmeme gerek yoktu, kardeşimin olası cevapları da işkencelerine eşitti.

"Hissediyorum..." Yarın gözlerini yumdu, parmaklarını alnından göğsüne ve daha aşağıya doğru gezdirirken parmaklarının uçları arasında sadece bir santim mesafe vardı. "Hüzün. Öfke. Çok fazla. Korktuğun bir umut, umduğun bir korku. Ve... hiçbir şey." Parmakları durdu, göbeğinin altında bir sıkıp bir açıyordu. "Bana cevap vermeyen bir boşluk. Tam burada."

Karnında.

Ada'nın etini ve kemiğini çürümekten kurtardığımda hissettiğim bir şeydi bu, bana karşı bedenlenmiş direncinin başka bir parçasından başka bir şey değilmiş gibi omuz silkiyordum. Bize karşı.

Zaman durma noktasına geldi.

Ne kadar da .

"Sen de mi hissediyorsun?" Yarın çimen yeşili gözlerini benimkilere dikti ve ben başımı sallayınca iç çekti. "Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Daha önce hiç bir şeyle karşılaşmamıştım."

"Eilam bir şey söyledi-" Ada'nın sesini bir hıçkırık kesti, kemikleri acıyla ağırlaşmıştı.

"İçimde çok fazla hayat vardı... diğerlerinden daha fazla."

"Yani o da yanlış bir şeyler sezdi." Yarin üst dudağına işkence etti. "O halde bunun ne olduğu konusunda hemfikir miyiz, Enosh?"

"Bu Elric." İsmi sesi içimdeki eski öfkeyi alevlendirdi, ancak bu öfke felç edici bir üzüntüye dönüşmeden önce parlak bir sevince dönüştü. "Benim ilahi çocuğum, canlı olarak hapsolmuş ama ölülerimin karnında büyüymemiş-"

Yanımda sallanan Ada'nın kolunu tuttum ve yere yığılmadan önce onu göğsüme doğru çektim. Feryadı kulaklarımı tırmaladı ve tüm ağırlığı kollarımı çekerken şiddetli titremesi karşısında kaslarım gerildi.

"Benim ba-ha-aby'm." Tiz çığlığı sarı taştan göğsüme girmeden önce paramparça oldu ve doğrudan kalbime saplandı. "Aman Tanrım... Aman Tanrım- Ah!"

Ne kadar istesem de sallanmaya devam eden bacaklarını sabitleyemeyince onu kucağıma aldım ve sıkıca kendime yasladım. "Şşş..."

Küçük yumrukları bir kez daha göğsüme çarptı, ancak titreyen bedeninden sarkmak üzere hızla söndü. Yüzü yüzlerce acı kırıksıklığına bürünmüş halde gözyaşı dökmeden ağlıyordu, her bir hırıltı ve hıçkırık kaburgalarımın arasına giren bir kemik bıçağı gibiydi.

Bulanık bakışlarım Yarin'e yöneldi. "Bir şeyler yap!"

"Hişt, hişt, şşt..." Avuçlarını kadının şakaklarına yerleştirdi ve fısıldayan dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Sesimi dinle..."

Ada'nın kollarımda nasıl yumuşadığını hissetsem de, kulağım için anlaşılabilir olan mırıltılar ve mırıltılardan başka bir şeye dönüşmedi. Bakışları kemerli tavanın hiçliğinde kayboldu ve kasları gevşedi. Bir nefesten fazla sürmeden sustu.

Ciğerlerine genişleme geri çekilme komutu verdim, rahatlayabilmesi için eşit bir ritme odaklandım, ardından gözlerinin kapanmasına izin verdim. Yarin ve ben birlikte onun bağlı bedenini uykuya çok benzeyen bir alacakaranlık bilinç durumuna soktuk.

"Ruhu öyle bir ıstırap içinde ki, bağlarımla savaşıyor." Yarin'in gözlerinde nadiren de olsa eğlence dışında bir parıltı belirdi, sesi her zamanki soğukkanlılığından arınmış, hırıltıya . "Ne yaptın sen?"

Midem kasıldı.

Nereden başlamalı?

Boğazımın arkasındaki bir düğümü yutkunarak geçiştirdim, çok az deneyimlediğim bir duygu karmaşası içinde kıvrıldım. "En son, onun için bir mezar hazırladım, onu mezara indirdim ve ceset çocuklarının mezarı toprakla doldurmasını sağladım."

"Kardeşim, bir kadının sevgisini kazanmaya çalıştığında *çiçek verirsin*," diye alay ederek arkasını döndü ve divana yığıldı, karşısında bir başkasının belirmesine izin verdi, "onu *çiçeklerin* altına gömmezsın."

Dayanılmaz bir keder daralttı.

Aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyor, kavuruyor, haşlıyor, sahip olmadığımı iddia ettiğim kalbime doğru ve tekrar tekrar kanamasına neden oluyordu. Memnuniyetle kabul bir cezaydı, çünkü bunu hiç bu kadar hak etmemiştim.

Orada durdum, içinde sessizliğe bürünmüş bir tanrı, suçluluk duygusu ve kendimi aşağılama duygusuyla tükenmişim. Karıma nasıl da haksızlık etmişim. Küçük kızım yalan söylememişti. Hayır, gerçekten bana dönmeye çalışmıştı ve ben ne yapmışım...?

Ne yaptım ben?

Onu kendimden uzaklaştırmışım. Asla yapmadığı bir ihanet için onu cezalandırmış, ona dayanılmaz bir acıdan başka bir şey vermemişim. Üç kez, hep istediği çocuğunu kaybetti. Önce bir bıçakla, sonra benim körlüğümle ve şimdi de gerçekle.

Ve ben de onu kaybetmişim.

Lanetli varlığımda ikinci kez bir çocuk kaybetmişim. Njala'nın kızı benim ama onun yasını aynı şekilde tutmuştum. Şimdi yine yas tutuyorum ama benim acım Ada'nın bunca zamandır taşıdığı ıstırapla .

Tek .

Çünkü ben orada değildim.

Onu acılarıyla baş başa bırakmıştı.

Varlığımın yalnızlığını yanımda yenmek yerine Ada'yı yalnızlığa terk etmişim.

Tüm o görkemli cehaletimle aramızda yarattığım hasarı nasıl geri alabilirdim?

"Lütfen söyle Enoş, bu nasıl ?" Yarin oturmak için kendini itti, elinde altın bir kadeh oluşturdu ve bir yudum aldı. "Aklım tamamen karıştı. Gerçekten sersemledim. Nasıl oluyor da Njala'nın bebeğini hissettik, açıkça ölümlüydü ama bu bebek tüm tanrısal kibriyle bizden kaçıyor?"

Ada muhtemelen bunu algılayamadı ama ben onun karşısındaki divana ve kulağının kabuğunu onun hoşlandığı şekilde okşadım. "Njala-"

"Oh, sanırım anladım." Kıkırdadı ama kardeşim bile her zamanki ukalalık havasını veremedi. "Vay, vay, ... Enosh. Ben de senin kadınlarını paylaşmadığını sanıyordum. Gördüğüm kadarıyla o kadar da namuslu değilmişsin."

Başka bir gün olsa boğazını keser ve yastıklarının üzerinde kan kaybından ölmesini ama başımı kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum. "Orlaigh, ölümlülerin bitmek bilmeyen ahlaksızlığı içinde, pervasız sadakatsizliğini bir sır olarak sakladı."

Benim olmayan bir kızı kaybettiğim için beni iki yüzyıl boyunca sahte bir kederin içine hapsetti. İhanetini iyi gizlemişti. Uyandığım anda beni karıma karşı kışkırtmış, zihnimi ihtiyat ve şüpheyile zehirlemişti.

Öfke ve Soluk Saray'a dönüp onu tahtıma oturtma arzusu beklediğim yerde, sadece kederli bir hüznün buldum.

İlgisizli

k.

Yorgunl

uk.

İki yüzyıllık öfke ve güvensizlik bana ne verdi? Haklı bir öfkeyle dolu ölü bir eş, kendi çocuğum pahasına kaybettiğim bir çocuk ve her ikisi için de hararetle çarpan kırık bir kalp.

Ada'yı severdim.

Onu daha önce hiç sevmediğim gibi sevdim, ne bana verdiği acıya ne de kesinlikle gelecek olan acıya aldırmadan. Onu ne benim ne de onun kurtaramayacağı bir vahşilikle sevdim. Kesinlikle bu dünya için değil.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Eski nefret ve ihtiyatla ki, bunun beni tuzağa düşürmesine, bu dünyada yürüyen en dürüst kadını incitecek kadar yozlaştırmasına izin verdim. Bana gelmeyi seçen kadını. Bana karşı sevgi beslemiş olabilir. Aşk kırıntıları?

Ama bu daha önceydi.

Karnına kazınmış bir acımasızlığını taşımaya mahkûm etmeden önce. Ölümün üzücü soğukluğunu bilmeme rağmen ona sıcaklığımı vermeyi reddetmeden önce. Ona çocuk parmaklarından bir taç vermeden önce. Onu lanet bir mezara indirmeden önce.

"Ölümsüz bir çocuk..." Yarın başparmağını alt dudağında gezdirirken düşüncelere daldı ve yatağın ucunda bacak bacak üstüne attığı çizmesinin ucuna baktı. "Şimdi aklıma geldi de, bunlardan binlercesini bilmeden sayısız fahişenin çürüyen karnında bırakmış olabilirim. Ben bile buna gülecek bir şey bulamıyorum. ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyorsun... kafalarında böyle hoş düşünceler."

Ada'nın gevşek bedenini kendime doğru daha sıkı çektim ve utancın yalaması kavurana kadar yakıcı bir nefes daha aldım. "Ölemez, yoksa çürümesi rahmini belirgin bir şekilde etkilerdi, ama büyüyemez de. Karnındaki bu boşluk ölümünden bu yana hiç değişmedi, en iyi ihtimalle bir bezelye büyüklüğünde kaldı."

"Tabii..." Tırnağı dişlerinin alt sırasına birkaç kez vurdu. "Tabii sevgili kardeşimizi onu geri getirmeye ikna edemezseniz. Ruhu bozulmamış formuna bağlı kadınıız yaşamdan sadece bir nefes uzakta."

Eilam'ın nefesi, çünkü o yaşamın ve yokluğunun tanrısıydı. Çoğu ölümlü benim ya da Yarın'ın yolundan hiç geçmeden varlığını sürdürürken, her biri kardeşimle en az bir kez karşılaşmıştı.

"Yeniden doğuş." Göğsüme kaprisli bir çarpıntı geldi, bir an sonra umutsuzluğa dönüşen bir umudu canlandırdı. "Asla kabul etmeyecek."

"Hmm... Evet... Boğulma."

Ve muhtemelen altı yüzyıl önceki kafa kesme olayı... "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Hayır, çok haklısın Enoş. Reddedecektir." Yarın parmaklarını kumral saç tellerinde gezdirdi, sonra kolunu başının altına koydu. "Tabii ona kabul etmekten başka seçenek bırakmazsan. Hiçbir şey onu eski güzel bir yok oluştan daha fazla sinirlendiremez."

Omuzlarım sertleşti.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, son öfke eylemim Soltren Kapısı'nın ötesindeki toprakları harap etmişti.

iki yüzyıl sonra hala iyileşmemişti. Ne büyük bir karmaşa . Bu bende tereddüt yarat mıydı?

Boğulan topraklar, harap olan kasabalar, ölümlülerin değer verdiği tüm soyların yok olması... Bana ne bundan? Soluk Saray sonsuza dek varlığını sürdürecektir, karımı ve çocuğumu içinde barındıracaktı.

Yine de bir sorun kaldı.

"Karımın iyi bir kalbi var, ölümlülerin yozlaşmışlığından çok az şey taşıyor." Ona hayranlığımı kazandıran şey şimdi bir sorun olduğunu kanıtladı. "Baş rahibin kellesini alacağım, buna yemin ediyorum ve dua sahte tanrıyı yok edeceğim. O anlayacaktır. Ama geri ..."

...ölmesi gerekiyordu.

Kaç kişi?

Sadece kardeşim biliyordu.

Ah, Ada'ya ona sahip olduğum sürece nefretinin beni rahatsız etmediğini söylemişim. Belki yalancının tekiydim, çünkü onun da beni sevmesini çok istiyordum. Yine de kötülere merhamet gösterdiğim anlar onu bana karşı yumuşatmıştı.

Merhamet onun nefesini geri getirmeyecekti. Sadece yıkım.

Yarin iç çekti. "Onu karnından bıçakladılar. Eminim karınız şimdi onların suçunu görüyor ve içinde bir parça nefret taşıyor olmalı?"

"Bir ipucu yeterli olmaz."

"Fısıltılarımın fark edilmemesi için tek ihtiyacım olan bir ipucu. Her zaman olduğu gibi, güçlerim emrinizde. Faizsiz."

"Artık iyi bir niyetin olmadığını biliyorum." Karımın kafasını, aşkımızın gerçek olmasını ve herhangi bir tür yanılsamayla lekelenmemesini istediğim yere çevirmeye hevesliydim. "Seni onun düşüncelerine yakın bir yerde istemiyorum. Bana başka seçenek bırakmadığı sürece."

"Böyle bir kıskançlık bir tanrıya yakışmaz," dedi. "Sanırım onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışabilirsin."

Mantıklı düşünmesini sağla.

Kalbim yanıyordu ama bu kez utanç ve suçluluk duygusuyla değil. Hayır, çocuğumuzu kurtarmak ya da karımın sevgisini kazanmak seçenekleriyle bilenmiş, dengelemem gereken yakıcı bir uçtu.

İkisini de başarabilir miyim?

Belki biri diğeriyle birlikte?

Ama içimde başka bir şey daha yanıyordu; Ada'nın hareketsiz bedeninin etrafında kıvrılmama neden olan ani bir farkındalık. Ölüm onun ebedi hapisanesiydi, eğer varlığında kalmasını sağlarsam onu bana bağlayacaktı. Hayattayken beni bir kez atlatmıştı ve yine atlatabilirdi.

Evet, Eilam ona hayat verebilirdi. Ve hayat özgürlük demektir.

Ada

I Başımın kaldırıldığını hissederek uyandım, sadece saniyeler sonra battım. Tekrar yukarı. Aşağı. Bir şey sırtımın üzerinde okşayıcı kıvrımlarla geziniyor, omurgam boyunca yılan gibi kıvrılıyordu. Bir parmak mı?

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, Enosh'un çıplak göğsüne dağılmış birkaç siyah tüyün tanıdık bakışlarını yakaladım. Ona yaslanmışım, çırılçıplaktım ve vücudunun her yeri saran sıcaklığını mutlulukla içime . Ne kadar zamandır bu haldeydim?

"hissediyorum." Enosh başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" İyi miydim?

Nefes alış verişlerimin rahatlığını, gevşekliği, tenimin altındaki hafif uğultuyu bu sıcaklıkla değerlendirdim. Doğrusu, uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum; üzüntülerim geçmemişti ama bir şekilde o kadar da boğucu değildi.

Bunun tek anlamı olabilir.

"Yarin kafama bir şey yaptı, değil mi?"

"Ruhun acı çekiyordu, gözlerimin önünde paramparça oluyordu." Enosh'un parmakları başımın yan tarafında geziniyor, karıncalanana kadar kafa derimin üzerinde geziniyor ve beni ona doğru eğilmeye zorluyordu. "Kardeşim sadece düşüncelerini sakinleştirdi ve rüya benzeri bir durumda olaylarla yüzleşmeni sağladı."

varalım.

Dişlerimi istedim ama çenemi zorladım. Gerçeği öğrendiğim andan itibaren, Enosh'u masumiyetime ikna etmenin bana çocuğumu değil, sadece onun güvenini ve iyi niyetini geri vereceğini biliyordum. Aramızda bir normallik hissi -ne anlama geliyorsa artık.

Yeterliydi.

Olmak

zorundaydı.

Derin bir nefes aldım, kar üzerine serpilmiş külü bir ciğer dolusu göğsüme çektim. Enosh binlerce günah ve kurtuluş gibi, sevgilim ve kocam gibi kokuyordu. Kokusu beni tanıdıklığın rahatlığıyla kucaklayan esirimi.

Kendime artık ondan istemediğimi söylediğim rahatlık, kemiklerimi büken adam ama

Beni bir mahkûmun yakasına ve bir kraliçenin zalim tacına koyan onurumu onardı. Ne yalan ama.

Buna ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

Geçtiğimiz ay boyunca onun geniş göğsüne kıvrılmaktan, dünyadan ve bana yaptıklarından saklanmaktan başka bir şey istememiştim. Ölümün soğuşundan kaçmak ve bunun yerine çürümüş bedenimi onun sıcaklığıyla ıslatmak istemiştim.

Enosh bunu iliklerime kadar hissetmiş gibi bacağını bacağıma doladı ve sırtım boyunca semboller çizmeye devam etti. "Güvendesin. Hiçbir şey ve hiç kimse sana bir daha zarar veremeyecek." Omuzlarımı , bacaklarımı , kendimi çok küçülttüm, bir kedi gibi yuvarlandım.

Ötemizde, duvarları meşe ağacı motifleriyle , esintide sallanan uzun ot yığınlarıyla çevrili dairesel bir oda uzanıyordu.

Onun odası.

Enoş, Soluk Saray'ı açtığı gün burayı şekillendirmiş, diş ve kemikten özenle işlenmiş mobilyalarla donatmıştı. Yüksek tavandan sarkan ince saç örgülerinin her biri dişler, azı dişleri ve tırnaklarla süslenmişti. Kemikten gelen büyülü *parıltıyı* yansıtıyor ve monoton bir senfoni içinde birbirlerine çarpıyorlardı.

Tırnakları saçlarımı kolaylıkla ayırdığında içime bir farkındalık sızdı ve dudaklarımdan bir mırıltı döküldü. "Tacım gitti."

Yanağımı avuçladı ve bakışlarımı birkaç günlük siyah sakalla tozlanmış yüzüne yerleştirdiği sakın gri gözleriyle buluşturdu. "İki oğlan ve kız dinleniyorlar."

Tırnağımı kalın, inatçı bıyıklarının üzerinde gezdirdim, sessiz *hrk-hrk-hrk*'larla tenimi tırmalamalarına bayıldım. "Tanrım, ne zamandır rüya görüyordum?"

"Neredeyse üç gündür seni bu şekilde tutuyorum." Bana sarılmıştı.

Günlerce.

"Adelaide." Sanki adım dilinde kesikler bırakmış gibi dudakları bir an için ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Görevimi, güçlerimi ve onları nasıl kullanacağımı bilerek var oldum. Dünyayı, insanlarını ve konuştukları tüm dilleri biliyorum. Yine de tek bir dilde nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum." Derin bir nefes. "Yine de deneyeceğim."

Kendimi biraz yukarı kaldırdım çünkü bunu duymayı fazlasıyla hak etmiştim. "Devam et."

Derin bir nefes aldı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce yaptığı gibi parmağının etrafında döndürdü. "Seni koruyamadım, kendi hatalarımdan doğan kaosa düşmene izin verdim. Sana haksızlık ettim, karakterin dürüstlüğünden şüphe etmem için hiçbir sebep vermezken seni ihanetle suçladım. Sana acı verdim, öyle bir acı ki, ihtiyacın olduğu anda seni duygusal olarak terk ettim. Tüm bunlar için özür dilerim."

Saniyeler sessiz bir dakikaya dönüştü, sadece zaman beni onun sözlerinin yankısına hapsetti, bana dokundu.

Ölü, soğuk çekirdeğe sıcak bir yaşam kıvılcımını üflemek.

Ne söylemesini beklediğimden emin değildim. Ama bunu değil.

Başarısızlıklarını, onları haklı çıkarmak için tek bir girişimde bulunmadan ifşa ettiği ve bedenlerimiz arasındaki sıcaklıkta çalkalanan kalbimde bir çarpıntıya neden olan bu kadar sözlülükle değil.

Ona ne kadar uzun süre baktığımı bilemiyorum ama sonunda kaşlarını kaldırdı ve neredeyse mahcup bir ifade takındı. "Yanlış yaptım."

"Hayır." Bir erkeğe göre bunu çok iyi yapıyordu, geçen ay zalimliklerin sersemlemiş zihnimin en karanlık köşesinde çok çabuk kaybolmasına izin veriyordu. "Pratik , değil mi?"

"Neredeyse üç gündür." Ağzının kenarları bir yükselip bir alçaldı, sanki gülümsemeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değilmiş gibiydi. "Yeniden başlamamızı istiyorum. Beni affediyor musun?"

Kaslarımdaki öfke kalıntılarına rağmen gevşemelerine izin verdim ve başımı göğsüne indirdim. Ben sadece bir ölümlüydüm... ölü bir ölümlü. Ne Enosh'un haftalar süren soğuktan sonra sağladığı bu ısı dalgasına karşı dirençliydim ne de bir tanrının oldukça dokunaklı özrüne karşı bağıışıklığım vardı.

"Bunu düşüneneğim."

Alay etti, "İnatçı kadın."

"Bir avuç güzel cümlelerin bir kadını bu kadar kolay affettireceğini düşünen kibirli tanrı." "Seninle ilgili hiçbir şey kolay değil Ada, ama sen benim tüm sıkıntılarıma on kat daha fazla değersin," diye kulağımı tırmaladı ve bana sadece onun yapabileceği bu değer duygusunu tüm ihtişamıyla yaşattı. "Fark ettim ki Yarin... bunu doğruladığında birçok hata yaptı."

Beklenmedik bir hıçkırıkla göğsüm kabardı, ama onu , paramparça olmuş hayaller ve kırık dilekler arasında çürümesine izin verdim. *Bu kadar yeter*, diye dua eder gibiydi zihnim. *Olabileceği iyi şey bu*.

Yine de hıçkırık tekrar yükseldi ve "Bu çocuğu ben istedim" derken dudaklarımı araladı.

"Ben de öyle." Beni susturan Enosh kollarını bana doladı, muhtemelen ağlamamak için mücadele ettiğim yerde ağlamamı bekliyordu. "Pek çok pişmanlığım arasında, ikinizi de yüzüstü bırakmış olmam bana en ağır gelenidir. Nasıl koca olunacağını bilmiyorum, nasıl baba olunacağını daha da az anlıyorum. Yine de her ikisinde de başarısız olduğumu anlıyorum."

O çarpıntı bir kez daha özüme geldi, bir tanrının değil, alçakgönüllü bir adamın sözleriyle sürüklendi. Bu gerçekten Enosh muydu? Yoksa hâlâ rüya mı görüyordum?

Kendimi bir kez daha yukarı ittim, kara kaşlarının , dudaklarının kıvrımını, düz burnunu değerlendirdim. O piç kurusu hâlâ sinir bozucu derecede yakışıklıydı ama yine de bir şeyler değişmişti.

Neydi o? Gözleri mi?

Evet, gözleri.

Gri renklerinden çok, gözlerinin derinliğindeki önsezili fırtınanın bir şekilde nasıl durulduğu. Geriye bakmam için bir duygu yarığı .

Ve bana izin verdi.

Enosh ne başını çevirdi ne de üst dudağını seğirterek ya da kendini beğenmiş bir şekilde kaldırarak dikkatini dağıttı.

bir kaşın. Tanrı kocamın yüzüne baktım, gözlerinin kenarındaki en ince kırışıklıkları, tenindeki en hafif lekeleri... ve benimkine çok benzeyen kayıp acısını gördüm.

O da bir çocuk
kaybetmişti. İki kez.

En azından kalbinde.

Enoş elini kaldırdı ve parmağını göğsüne bastırırken darmadağın olmuş olması gereken alnımda gezdirdi. "Karım ne görüyor?"

"Sen." Güzel ve korkunç, nazik ve acımasız. "Njala'yı ve bebeği bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama..." Yüzü bir an için buruştu ve bakışları eski anıları ziyaret eder gibi odanın içinde dolaştı. "Bunların hiçbiri senin için hissettiklerimle kıyaslanamaz. Bu da bana sevdiğim şeyin o değil de, onun çocuklara, aileye, hayata olan benzerliği olup olmadığını merak ettiriyor. Sonunda, bu kibirli pislik onun sevgisine ilham veremedi. Belki de tanrılar sevilmemeli, sadece nefret , tapılmalı ve korkulmalıdır."

Bu, ağzımın kenarlarına küçük bir çekilme getirdi. "Ya da belki de kalbi zaten başkasına ait olduğu için ona sahip çıkamadın."

Bu onun bakışlarını şimdi ve burada olana döndürdü ve utanmaz bir yoğunlukla bana dikti. "Sarayıma ilk geldiğinde, kalbin bir başkasına mı aitti?"

"Hayır."

"Güzel." Oturmak için yukarı itti ve beni de yanına çekerek kemik duvara yasladı. "Sana göstermek istediğim bir şey var ama önce seni sıcak tutmak için giydirmeliyiz."

"Elbise." Bu kelime beni ürpertti. "Orlaigh'e ne oldu?"

"Fazla değil... şimdilik." Yataktan sıyrıldı ve elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Ya onun cezasını çekecektim ya da karıma göz kulak olacaktım ve ben ikincisini seçtim."

"Bu size büyük bir özdenetime mal olmuş olmalı."

"Hiç de değil," dedi. "İki yüzyılı nefret ve öfkeyle harcadım ve geçmişe artık gerekenin ötesinde dikkatimi vermeyeceğim. Bazı şeylerin icabına bakılması gerekiyor... ama bundan sonra barış içinde yaşamak istiyorum."

"Ona ne yapacaksın?"

Bu soru, bana bakarken bir an tereddüt etmesine neden oldu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Onu tahtına ör.

Kelimeler bir anda dilime dolandı, tatları acı ve yabancıydı, bu yüzden onları . Orlaigh cezalandırılmayı hak ediyor muydu? Evet, hak ediyordu. Ama korumaya çalıştığı sevdiği biri tarafından ihanete uğramıştı. Bu cezanın şiddetini nasıl ?

"Cezalandırma sizin alanınız, benim değil. Madem cesetlerden bahsediyoruz, Lord Tarnem verdiğim söz tüm bunların aydınlatılmasına yardımcı olan kişiydi."

"Ne sözü?"

"Um..." Bir an düşündüm. "Bu konuya ışık tutacağımı." "Ve öyle de yaptın, yeminine her zamanki gibi sadık kaldın."

"Sanırım bu da bir bakış açısı." Gözlerim karnıma ve yaralarımın olduğu üç çizgiye kaydı, her şimdi yapraklarının altında çiçekler açan soluk buruşuk dönüşmüştü. "Bana yara izleri bıraktın."

"Yara izlerini, kusurlarını seviyorum, bana ölümlü hayatından parçalar anlatan bir hikaye gibi vücuduna yazılmış. Ancak..." Derin bir nefes alarak ellerimi ellerinin arasına aldı ve ciddi gözlerle bana .

"Tek bir sözünle onları hiç olmamış gibi unutturacağım. Seçim senin."

Benim seçimim.

Ne garip kelimeler.

Boğazım her zamanki halinin ötesinde kavruldu. Gitmelerini istiyor muydum? Yaralar bana çok acı vermişti, evet, ama yara izleri dışarıdaki dünyayı, adaletsizliği ve ahlaksızlığı hatırlatabilirdi.

"Ama oldu." Peki ya şimdi dışarı çıkarsam? Kesinlikle tekrar olacaktı. "Hayır, bana hatırlatmalarını istiyorum."

Ben konuşur konuşmaz Enosh üzerime kahverengi posttan, ağır ve içi astarlı bir elbise geçirdi. Elimi tutup beni daha önce orada olmayan bir dizi merdivene doğru yönlendirirken, siyah bir ceket hala etrafında şekilleniyordu.

Onunla birlikte kaymaktaşı basamakları çıktım ve diğer elimi tırabzanın kemiği üzerinde gezdirerek bir dizi kapıya doğru ilerledim. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen dinlenirken sana bunu yapma cüretini gösterdim." Bir sonraki adımında, beni içeri alması için kapılar açıldı. "Kabul edeceğimi umduğum bir düğün hediyesi, çünkü sonuncusu işkence ve ölümle sonuçlandı."

"Bir düğün-"

Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Şeytana lanet olsun, kocam meşguldü.

Ada

R Nutkum tutulmuş bir halde önümde uzanan avluya bakakalmıştım. Dört ince sütun meydanın köşelerini oluşturuyordu ve her biri yivli şaftlarla süslenmişti. Çiçekler her birinin tepesini süslüyor, yağmur sonrası ağır yapraklar gibi dışa doğru şekilleniyordu.

Ortada, söğüde benzeyen bir şeyin hemen yanında başka bir köşk oturuyordu. Kemikli beyaz dalları aşağıya doğru uzanıyor, açık kahverengi, bakır ve abanoz arasında değişen kahverengi tonlarında uzun yapraklar taşıyordu. Ama nefesimi şey bu değildi.

Hayır, kuşlardı.

Gözlerim kanatlarını çırparak mavi tavana doğru süzülen kırmızı yanaklı kızılgerdanlara takıldı, sonra aşağıya doğru dalışa geçtiler. Kuşlar söğüdün dallarına ya da yarı saydam pavyonun çatısına *guguk guguk guguk* hafif akıntıda sürükleniyordu.

Bıçakları en ince deriden şekillendirilmiş soluk çimenlerin geçtim, bu arada böcek gövdeleri orada burada rengârenk çiçekler oluşturuyordu. "Dışarıyı Soluk Saray'a getirmişsin."

"Böylece, ölüm kemiğini krallığıma nasıl zincirlerse zincirlesin, kuşlarını ve ağaçlarını - onca zaman önce istediğin gibi - görebilirsin." Arkamdan yaklaştı, avuçlarının kolumu okşamasına izin verdikten sonra dikkatimi bir kez daha tavana çekti. "İşte gökyüzün. Çocuklar söğüdün yapraklarını şekillendirmeden önce onu senin için boyadılar. Beğendin mi?"

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey." Parmağımı yanımdaki ağacın beyaz kabuğunun çapraz kabartılarında gezdirdim. "Bu bağışlanmayı gerçekten , değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra..." kulağımın arkasını , sıcak elinin boğazıma yerleşmesine izin verdi ve fısıltısına karşı beni hafifçe geri çekti. "Bana şu soruyu cevaplamalısın, küçüğüm. Bana karşı hiç şefkat duydun mu? Ben her mahvetmeden önce?"

Başımı arkaya yatırıp omzuna yasladım ve başparmağının boğazımı okşayışındaki kontrollü sahipleniciliğin tadını çıkardım. Bir keresinde bana aşkın hiçbir önlem tanımadığını, bizi yalancılar ve canavarlar için aptala çevirdiğini söylemişti.

Ben yalancı değildim.

Enosh bir canavar mıydı?

En kötü ihtimalle öyle olabilirdi. Ve belki de böyle bir adama aşık olmak kötü ve yozlaşmış bir şeydi ama ölümlüler öyleydi. zalimliklerine, yargılarına ve şiddetine maruz kalmıştım. Dünya canavarlarla doluydu.

Ama bu benimdi.

"Evet, sana karşı hislerim büyüyordu." Aşkı iyileştirdiği kadar acı da veren bu tanrı için. "Bu dünyadaki tüm piçler, şeytanlar ve canavarlar arasından seçtiğim kişi sensin."

Söğüdün yaprakları titreyip bize doğru ağlarken titreyen dudaklarının arasından bir nefes kekeleyerek döküldü. "Kalbini kazanma hedefim değişmedi Ada."

Dudakları yanağıma değdiğinde, ağzım onlara doğru döndü. "Öp beni. Sakın geri döneyim deme."

Eli boğazından çenesine kaydı ağzını benimkinin üzerine eğerken bağışlamayan kavrayışıyla tuttu. Dudaklarımız vahşi bir öpücüğe dönüştü, nefeslerimiz birbirine karıştı ve inlemelerimiz birbirine .

Kül ve kar tüm duyularımı kapladı. Dilim kocamın ağzının tanıdık tadına doğru kıvrıldı.

Avucum binlerce kez karıştırdığım kuzguni saçlarının yumuşak tellerine uzandı.

Nefes nefese kalan Enosh geri çekildi ve kocaman gözlerini bana dikti. "Kül kokusu tenime işlemiş olabilir ama sen sonsuza dek kalbime kazınacaksın. Kıymetli ve sonsuza dek değerlisin, buna yemin ederim. Seni seviyorum. Senin de beni sevmenden başka bir şey istemiyorum. Bu ve..." eli köprücük kemiğimin üzerinden, göğüslerimin arasından aşağı kaydı ve karnıma yerleşti, "bu çocuk."

Kafam karışmıştı, başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Bir keresinde bana geri döndüğünü görmek için ne kadar ileri gidebileceğimi sormuştun." Dilinin ensemdaki uyluklarıma beklenmedik bir titreme gönderdi. "Küçüküm, dünyayı ateşe vereceğim ve alevlerin ortasında gülümseyerek duracağım." Diğer parmağı boynumun kenarında tembel daireler çizerek sıcak okşamasıyla zihnimi uyuşturdu. "Karıma kalp acısı getirmeye cüret eden herkesi öldüreceğim, yakacağım ve keseceğim. Ölümlülerin sana ve bana yaptıklarının intikamını almak için tüm bunları ve daha kötüsünü yapacağım. Ve topraklar bir kez daha güvende olana ve Eilam sana yaşam nefesini hediye edene, çocuğumuza büyümesi için ihtiyaç duyduğu anneyi verene kadar durmayacağım."

Dünyaya karşı tehditleri, sanki kaburgalarımın arasındaki kızılgerdanların kanat çırpışlarını hissetmişim gibi, içimdeki hızlı çırpınışların altında kayboldu. Nefesim kesilene kadar derin bir özlem dalgası oluşturdular ve göğsümde aşırı güçlü bir umut dalgasıyla dolacak kadar yer bıraktılar.

Bu gerçekten mümkün müydü...?

Ellerimi karnıma götürerek Enosh'un ellerinin üzerine koydum. "Benim bebeğim."

"Evet, Ada. Bebeğimiz." Sırtıma bu şekilde bastıran adamın sıcaklığı kaslarıma sızarken, parmakları bedenimi okşadı bedenimin ayrılıp göğüslerimin havaya çıkmasına izin verdi. "Ne kadar harika bir anne olacaksın, onu nazik kalbinin güzel ritmi altında büyüteceksin."

Oğlum ya da kızım için bir ninni olarak göğsümde bir kez daha attığı sürece, içinde barındırdığı iyiliği çok emin . "Kardeşin canımı almak için çok hevesliydi. O kadar kolay geri vermeyecektir, değil mi?"

Elleri saçlarımın altından kayarak onları topladı ve diğer elini öperken saçlarımı omzumun üzerinden kaldırdı. "Biraz... baskı olmadan olmaz."

Muhtemelen yanma ve kesilme de geliyordu. "Basınç mı?"

Kulağımın arkasına kondurduğu öpücükler arasında mırıldandı: "Senin hayatın başkalarının hayatına mal oldu ve bu bedel acımasızca ödenmeli." Bedenimin ağırlaşp gevşemesine izin verdi. "Kan dökülmeli Ada... Sadece senin hayatını ve çocuğumuzu kurtarmak için değil, tüm topraklarda ilahi egemenliğimi yeniden tesis etmek için."

Bu... mantıklıydı. Peki neden karnımı ağrıtıyordu? Zihnim Soltren Kapısı'nın ötesindeki boş ve terk edilmiş topraklara gitti.

Benim hayatım olsa da olmasa da, Enosh işkencesinden ve benim ölümümden sorumlu olanları öldürecekti.

-Bir süredir bildiğim ve ona karşı kullanamayacağım bir şeydi bu. Tapınakları, orada ibadet eden rahipleri ve onları koruyan askerleri yok etmesi gerekiyordu.

Yoksa asla huzurumuz olmazdı. Yoksa bebeğimi .

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Aferin kızıma," diyerek şakağıma bir öpücük kondurdu ve haftalardır benden esirgediği bu övgü karşısında göğsümün kabarmasına izin verdi. "Sen çok iyisin Ada. Çok dürüst ve doğru, güzel ve naziksin. Can sıkıcı derecede inatçı, dik kafalılığıyla beni çıldırtıyor. Sana bir çocuk sözü vermiştim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Peki ben verdiğim sözlere sadık mıyım?" "Evet."

"Ben de buna sadık kalacağım." Parmağı kürkün altından kayarak meme ucumun etrafında daireler çizdi. "Bu çocuğa sahip olacaksın Ada ve çok yakında ikinizi de kollarımda tutacağım."

Tüm vücudum karıncalandı.

Yakışıklı yüzüne baktım, gri gözleri özlem doluydu, göğsümde taşıdığım umudun aynasıydı. Enosh'tan nefret etmek çok kolaydı, ama böyle anlarda onu sevmek daha da kolaydı.

Belki de yapmışımdır?

göğsünde bir çarpıntı olarak doğan, ölümün soğuk uykuda yatan, sadece aramızdaki bu gerçek, suçluluk ve umut selinde filizlenen bir aşk. Her şeyi tüketen bu aşk, kesikler ve çürükler bıraktı ve bir kez serbest bırakıldığında, arkasında adaletten başka hiçbir şey bırakmayan bir fırtınaya dönüşecekti.

Gözlerimi kapattım ve başımı eğerek boynumdaki hassas deriyi emmesine izin verdim. Sıcak eller omuzlarımda gezindi, parmak uçları köprücük kemiğimin üzerindeki çukurları okşadı. Sonra, Enosh tek bir yavaş hareketle elbisemi aşağı sıyırdı ve postun ayaklarımın dibinde birikmesine izin verdi.

Parmaklarıyla belimi çekiştirirken, "Bana doğru dön," diye fısıldadı. "Bacaklarını aç. Bana kendimi tekrar ettirme, çünkü beni tekrar eksik bırakmana izin vermeyeceğim."

Bunu yaptığımda, onu solgun otların arasında diz çökmüş halde buldum. Dudakları karnımdaki yara izlerinin sarmaşıkları boyunca , acıyı, kederi ve kederi öpüyordu.

"Karnın çocuğumla birlikte büyüdüğünde, her gün yeniden yüz öpücük konduracağım." Eli bacaklarımın arasına kayd, alt dudaklarımı okşadı, kalçam boyunca öperken masaj yaptı. "Bunu ister miydin?"

Parmaklarımı kuzguni saç tellerine daldırdım, yumuşaklıklarını seviyordum ama kolayca ayrılmayı reddediyorlardı. "Bin."

"İki bin öpücük." Hızlı bir hamleyle dengemi bozdu ve beni kollarının arasına alıp ipeksi çimlerin yumuşak halısının üzerine indirdi. "Bundan aramızdaki her şey farklı olacak. Seni sadece bir tanrının sevebileceği gibi sevmeme izin ver. Gerisi kendiliğinden gelecektir."

Ağzını amımın üzerine eğdiğinde sırtım kavislendi. Dilinin düz kısmını giriş yerimin üzerinde gezdirdi, kıvrımlarımı ağzına aldı ve gırtlaktan çıkardığı seslerin klitorisimi titretmesine izin verdi.

Bir şey kollarımı karıncalandırdı.

Ve bacaklarım, ayaklarım,

belim.

Her şeyi.

Başımı kaldırdım ve ipeksi çimenler uzayıp hareket ederken Enosh'un amımı nasıl izledim. Binlerce tapınma tüyü darbesi gibi tüm bedenimi okşuyor, tenimin bir santimini bile görmezden gelmiyordu.

Zihnim bu his selinin altında ezilerek mutlak bir mutluluğa gömüldü. Merhamet Tanrım, bacaklarımın arasındaki sıcaklığa, damarlarımdaki zonklamaya ve karnımdaki ağrıya sadece Et ve Kemik Kralı'nın doyurabileceği kadar teslim olduğumda gökyüzü döndü.

"Seni seviyorum," dedi Enosh alt dudaklarımı emerken. "Seni özledim."

Bir ürperti tenimi taradı, meme uçlarımı sertleştirdi, karnıma ısı kıvılcımları gönderdi. Bacaklarımı iki yana açtım, kıvranıp inlerken onun hınzır ağzını beni hayata döndürmesi için davet ettim.

"Ben de seni özledim."

Onun ilgisini, tam bağlılığını, bana hiç kimsenin dokunmadığı kadar dokunmasını özlemiştim. Bana ve çocuğumuza bu kadar olan bir adamı nasıl sevmezdim ki?

Dili klitorisimi küçük başlığından çekip çıkarırken, dudaklarının altında nazıkçe emerken, dolaştırırken, kısıtırırken ağzı aklımı başımdan aldı. Parmakları içime girdiğinde, parmak merkezime sokarak beni kavurucu bir zevkin sancılarına savurdular. Dalgalanan ve kıvrılan, sağanak ısı dalgaları amımın etrafında alevlendi, beni sesimi benden alan üzücü bir serbest bırakmaya itti.

Damarlarımdan akan sıvı sıcaklığın altında boğularak inlemeye başladım. Kalçalarım kıkırdamasına karşı direndi, duyularım o kadar yükseldi ki, dilinin her tembel turu beni göğsümdeki tatmin edici uğultuya kadar yaktı.

Enosh bacaklarımın arasındaki buklelerin üzerinden, her kaburga boyunca öpücükler kondurdu, ardından giysileri toza karıştırırken kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştirdi. "Artık sıcak olduğunu söyleyebilirim."

Yanağını avuçladım ve başparmağımın çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Ateşli." "Seni en çok bu kadar canlı hissettirebilirim..." Sikinın zonklayan ucunu kaygan girişime yerleştirdi. "Ben içine sinir uçlarının karıncalanmasına izin vermek..." Ritmik titreşimler bana

Her bir santimlik ilerlemeye ağızıma kondurduğum duygusal bir öpücük eşlik ediyordu. "Sıcaklığımı seninle paylaşmak, tene karşı ten..." Kollarıyla başımı çerçeveledi, daha derine iterken bana her zamankinden daha yakın durdu, kalçalarını yukarı ve geri yuvarladı, sonra tekrar itti. "Amcığımı sikimin etrafında ağlatmak. Ve bu..."

Ba-boom-boom.

Ba-boom-boom.

Ba-boom-boom.

Kalbimin atışı kulaklarımı titretti, bu ses beni ürkütürken uzuvlarımda ve karıncalanmalara neden oldu.

"Bu güzel bir his."

"Bunu sürdürmek için çok fazla odaklanmam gerekiyor." alnını benimkine dayadı ve içime girişinde inlemelerimizin aramızdaki titreyen hava şeridinde yankılanmasına izin verdi. "Kalbinin her atışı benim seni düşünmemden başka bir şey değil. Bir daha asla onsuz kalmayacaksın."

Enosh içime şehvetli bir hızla çıkıyor, ölçülü vuruşlarla iç duvarlarımı ısıtıyordu. Elleri bileğimin etrafına dolandı ve beyaz çimenlerin kollarımı sardığı yerde yavaşça yukarı doğru kaldırarak beni nazıkçe dizginledi.

"Beni hissediyor musun? Ben senin teninde binlerce okşayışım." Daha fazlası saçlarıma yayıldı, kafa derimden vücuduma birbiri ardına mutluluk verici bir ürperti gönderdi. "Bir daha asla dokunuşumu senden esirgemeyeceğim. Tamamen seninim Ada. Sonsuza kadar."

Beni öpücükleriyle, aşkının güvenceleriyle ve dudaklarından dökülen her erkeksi iniltiyle besledi. Ben de sırtını sıkarak, kaslarının tanıdık hareketini hissederek ziyafet çektim. Hareketimle birlikte çimenler uzarken bacaklarım beline dolandı ve onu daha da içime çekmemi sağladı. Sırtım kamburlaşırken, onunla ritim ritim buluştum, sınırsız bir ihtiyaçla tamamlanmak için can atıyordum.

"Seni seviyorum." Elini saçlarımda dolaştırdı, boynumun yan tarafı açıkta kalana kadar başımı eğdi, yaladı ve öptü, sadece kulak mememe karşı zevkini homurdandı. "Cesetlerden ordumun altında yer titreyecek, ölümlülerin ahlaksızlığı kraliçemin ayakları altında parçalanacak. Ne kadar kötü yaşam sürsün, senin yaşamının geri gelmesi için hepsini feda . Yozlaşmayla yoğrulmuş bu dünyayı yok edip senin ve bebeğimiz için daha iyi bir dünya inşa edeceğim."

Bebeğimiz.

İçim içimi yakan bir yoğunlukla sarsılırken tırnaklarım sırtını tırmaladı. Kalbimin atışı hızlandı, kafamın içinde o kadar yüksek sesle çalıyordu ki, tüm ihtiyat düşüncelerini, tüm ahlak derslerini ve hatta zirveye ulaştığımda çığlığımı bile bastırdı.

Enosh'un gırtlaktan gelen iniltileri buna karıştı. Son bir hamle daha yaparak beni vücudunun ağırlığı ile sıcacık tenimdeki otların gıdıklaması arasında sıkıştırdı. Titremeler vücudunu sarstı, ama yine de kıpırdamadan durdu, siki içimde seğiriyor ve zonkluyordu.

Nefes alış verişimiz sakinleştğinde şakağımı okşadı. "Ben seninle ilgilenirken birkaç gün böyle kalacağız. Sonra kardeşimi kışkırtıp kendi formuna ve sana yaşam nefesi vermesini isteyeceğiz."

uzattım ve yüzündeki siyah saç tellerini okşadım. "Sence kabul mi?"

"Eğer onu kararlılığım ve azmim konusunda ikna edebilirsem, bunu yapabilir." Yüzümde her ne gördüyse, yüzümü avuçlarken beni susturdu. "Bırak da kardeşimle ben ilgileneyim. Senden tek istediğim bana güvenmen ve umutlu olman. Benim için umutlu olabilir misin, hmm?"

"Olmamı istediğin her şey olabilirim."

Keşke bebeğimi geri getirebilseydi.

Enosh

I sözümün eri bir adamdım.
İntikam peşinde bir tanrı.
Yine de burada, karımın evindeki söğüt ağacından bir ayak yukarıda sallanan bir yataкта yatıyordum.

bahçe, zamanın gitmesine izin vermek.

Günlerce, kadının dokunuşunun tadını çıkarmak uğruna kinimi bir kenara bıraktım. Kürek altına nasıl harfler çizdiğini. Saçlarımın uçlarını çekiştirmesi. Kaburgalarımın sallanışını izledi.

Hareketleri yavaşladığında, bir iniltinin kürklere karışmasına izin verdim. "Sakin durma."

Yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta durduğu yerde yanaklarının demetlendiğini hissettim.

"Uyuduğunu ." "Eğer uyuyor olsaydım, kalbin dururdu." Onun yerine, günlerce süren bir mutluluk bulmuştum.

Sohbet ve yakınlık, sonunda rahat bir sessizliğe ve sessiz bir dinlenmeye sürüklenirken. "Dokunuşun... hipnotize edici."

Ada baskıyı artırdı, tırnaklarının sırtımın küçük kısmındaki ince tüyler kalkana kadar omurgamın her iki yanını hafifçe çizmesine izin verdi. "Üşümedin mi?"

"Bildiğim tek şey soğuk, aşkım." Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak açtım, bacaklarımı gerdim ve yanağını okşamadan önce derin bir nefes aldım. "Yakında tekrar ısınacaksın. O zamana kadar ben kalbinin atışı, nabzının çarpışı, kanının akışı ve gözyaşlarının tuzu olacağım."

Nazik bir gülümseme dudaklarını büktü, damarlarına gönderdiğim diğerlerinden ödünç alınmış sıcak kan sayesinde yine pembeleşmişti. "Ne zaman ayrılacağız?"

"Kendimize çeki düzen verir vermez." Diğer elimi yanağıma sürttüm, bir gece önce birlikte yıkandığımızdan beri pürüzsüz bir şekilde tıraş olmuştum. "Siyah vizon, beyaz tilki ya da kahverengi samur. Seçin."

"Siyah vizon."

"Mükemmel seçim. Ama önce..."

Onu sırt üstü yatırıp bacaklarının arasına tırmandığımda, omuzlarımı acınası bir şekilde itti. "Az önce beni yakaladın."

"Mmm, evet, çok ilginç bir şekilde."

Kardeşim bana sıkıcı derdi ama hiç bir pınarın dibinde, kendisi mutlu bir şekilde boğulurken sıcakın içine hapsolmuş bir kadını sevmiş miydi? Ciğerlerim suyla dolarken Ada'yı tohumlarımla doldurmak, ölememek ama yine de öncülünün paniğine yenik düşmek ne kadar garip bir şekilde harika hissettirmişti.

"Beni inkar mı ediyorsun?" Bileklerini kavrayarak başının üzerine getirdim ve yatağımızı asan saç iplerinin onu nazikçe bağlamasına izin verdim. "Söyle bana küçüğüm, sana dokunmama izin vermezsen ne olur, hmm?"

O huysuz haliyle ayağını göğsüme bastırdı ve parmaklarını oynattı. "Ağrım var, sanki hafifletmeyi reddediyormuşsun gibi."

"ünkü birleştikten uzun süre sonra beni bacaklarının arasında hissetmeni tercih ederim." Bacağını kenara iterek, söz verdiğim gibi çocuğumuzu öpmek için başımı eğdim. "Sayıyorsun, değil mi?"

Karnına kondurduğum öpücükler, altımda kıvranırken ondan en sevimli küçük kıkırdamaları kopardı. "O kadar yüksek sayamam."

"Sana öğreteceğim, ama şimdilik, güneş o kapının ötesinde çoktan doğduğu için bize iyi hizmet ediyor."

Yine de yaralarını bir düzine kez daha öptüm ve hislerimin karnına izin verdim. ocuğumu hissedemiyordum, bu yüzden yapabildiğim tek şekilde ona dokundum. Minik boşluğa odaklanarak etrafını okşadım, orada olduğumu bilmesini sağladım, bir daha asla babası olarak başarısız olmayacağımı.

Dudaklarım titreyerek ayağa kalktım, sonra uzanıp Ada'yı yataktan , aynı bağları çözdüm ve karımı bu durum için giydirdim. "Seni sıcak tutmak zor olacak, çünkü topraklar bir kar tabakasının ötesinde uyuyor ve rüzgârlar ısıyor."

"Bu da bunun ne kadar ağır olduğunu açıklıyor."

Uzun trompet kolları, küçük kızılgerdan şeklinde kemik düğmeleri olan yüksek yakası ve omuzlarına oturan ağır pelerini ile etrafında şekillenen elbiseye baktı. Ellerinin etrafında siyah deriden kürk astarlı eldivenler şekillendi ve eşleşen botlar yaratılışımı tamamladı.

İç kısmı astarlı, aynı vizondan girişleri olan siyah deri bir kıyafetin etrafımda şekillenmesine izin verdim. "Hoşuna gitti mi?"

Kolumdan sıyrılıp döndü ve postların ince tüyleri kabarana kadar trenin yayılmasına izin verdi. "Yarattığın her şey gibi çok güzel."

"Hâlâ bitmedi."

Saç tellerinin altın örgülerden oluşan bir yuva oluşturmasına izin verdiğimde irkildi ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Bana bahşedilen güçler hakkında ne kadar az şey görmüştü. Kuzgun tüyleri başının arkasına doğru yayıldı ve ona ta yerine siyah bir hale verdi.

Eldivenli parmaklarını yukarı uzatıp dokunmalarına izin verdiğinde gözlerindeki farkındalık genişledi.

"Tüyler." "İşte karşınızda, çürüme ve Acı Kraliçesi." Siyah böcek kabuklarının başımın üzerinde bir ta oluşturmasına izin verdim.

Alnımda bir araya geldiğini hayal ettiğim girdaplarla birlikte neredeyse kalın boynuzlar gibi şekillenmiş bir kafa. "Sen ne diyorsun?"

"İşte karşınızda etin ve kemiğin kralı." Ayak parmaklarının üzerine kalktı, saçlarının tellerini omzumun üzerinden geriye doğru tararken değerlendirici bakışlarını tacımın üzerinde gezdirdi. "Kalpleri kırmak için dışarıda."

Diğer organların yanı sıra. "Artık dünyadan diz çökmesini istemeye hazırız."

Duygularımı harekete geçirdi.

Az önce irkilmiş miydi?

Kaslarında herhangi bir iz , bunu tuhaf bir titreme olarak görüp krallığımın kapılarını açtım. Yer sarsıldı, başımızın üzerindeki kemik ve *çivi* taneleri birbirine çarptı.

Ada koluma uzandı. "Neydi o?"

Deri kaplı parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirdim ve onu taht odasının merdivenlerine doğru yönlendirdim. "İzin verin size göstereyim."

Onu alt kata, tanıdık ölüm ve çürüme kokusuna götürdüm, çünkü bunu yapmaya zahmet etmemiştim.

Orlaigh günlerdir olduğu gibi kürsüde kambur duruyordu; yüzü buruşmuş ve grimsi yeşile dönmüştü, bu da onu bir hain olarak gösteriyordu. Onun ihaneti bu kadar şaşırtıcı olmamalıydı. Ne de olsa o bir ölümlüydü, kötü ve sahtekârdı.

"Orlaigh." Eldivenlerime baktım, doğru oturmayı reddeden bir parmağımı çekiştirdim. "Geçmişe hapsolmuş iki yüzyılı boşa harcadım ve artık bunu aklımdan çıkarmayacağım. Bunu kısa tutalım. Tahtıma tırmanacak mısın, yoksa seni ben mi yapacağım?"

Yaşlı kadın kararımı kabul ederek yavaşça başını salladı ve bacaklarının üzerinde debelenmeye başladı. "Hayır, Usta. Beni zorlamak zorunda değilsiniz. Evet, gideceğim."

Yine de karıma özür dileyen bir bakış attı, küçüğümün iyiliğini avladı. Başarıyla.

Ada'nın omuzlarında küçük bir gerginlik kümesi. Kolları boyunca kasılmış bir dizi kas. Botunun içinde hafifçe kıvrılan bir ayak parmağı. Küçüğümün eti ve kemiği, çoktan geçtiğimi düşündüğüm sınırı keskinleştiren türden bir tedirginliğe ihanet ediyordu...

... sadece kendimi hala dengede bulmak için.

Ah, aşkım bana onun istediğim her şey olabileceğini söylemişti. Onun soğuk, mesafeli ve intikam peşinde olmasına ihtiyacım vardı; beni suçladığı tüm o şeyleri yapmasına ihtiyacım vardı. Sadece kısa bir süre için...

Ya asla öyle olamayacaksa?

Göğsümün üzerine bir gölge
düştü.

Burada duruyordum, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bir tanrıydım, pek çok yönden güçlüydim, yine de yerçekiminden ve her iki yanında derin bir krater bulunan bu çizgide sallanmama neden olmasından kurtulmamı sağlamadı. Birinde karımın sıcaklığını ve çocuğumu kaybetmişim. Diğerinde ise soğuk karımın sevgisini kaybettim.

Nereye düşmeyi tercih
ederdim? Cevap kolayca
geldi.

Beni seven kadının soğuk bedenine sarılmayı, çocuğumuzu ürpertici bir nefret çekirdeği içinde büyüten kadının sıcak bedenine umutsuzca sarılmaya tercih ederim.

Ama ne yazık ki, ben bir tanrıyım.

Tanrılar seçimlerin üstünde olmalıdır.

Her zaman kardeşim ve onun fısıltıları vardı; küçük ölümlülerin yozlaşmasıyla ilgili üzücü gerçeği benimsetmekte başarısız olursam başvuracağım son çare buydu.

O zamana kadar dengeyi sağlarım.

"Orlaigh'nin ihanetinin ne kadar derinlere ulaşmış olabileceğinden habersiz, kaslarındaki gerginliği hissediyorum." Ada'nın başının arkasını kavradım, onu bir öpücük için kendime çektim, sonra dudaklarımı kulağının yanına yerleştirdim. "Ormanda neden bu kadar büyük bir güç tarafından ezildiğimizi hiç kendine sordun mu? Merak uyandırıcı, sence de değil mi? Sanki o gün sadece bizim ortaya çıkmamızı beklemişler gibi?"

Bakışları göğsüme düşerken midesi sıkıştı ve bir parmağını kolunun yumuşak gezdirdi. Düşünüyordu. Yargılıyordu. Ölümlülerin kötülükleri için bahaneler bulmaya çalışıyordu.

Mavi gözleri benimkileri aradı. "Babam bana Baş Rahip Dekalon'un her kasaba ve köye bir milis birliği kurdurduğunu anlatmıştı. Yanılıyor olabilirsin."

Evet, öyle olabilirdim ama bu Orlaigh'i daha az hain yapmazdı. En azından şimdi, yaşlı kadın karımı geri kazanmamda daha büyük bir rol oynayabilir, Ada'ya bir çocuk sözü verdiğim için sözümde durmama yardım edebilirdi.

Bir hain beni yemin bozucu yapmaz.

"Soluk Saray'dan birçok kez ayrılma mı?" Parmaklarımı Ada'nın karnında gezdirerek sordum. "Pazarları ve tavernaları iyi bilir miydi?"

Ada'nın damarlarında -benim emrimle- bir kan dolaşımı başladı, sonra bakışları Orlaigh'kaydı. "İnsanları kaçma planımızdan haberdar mı ettin? Ve bana bebeğime mi mal oldun?"

Orlaigh başını o kadar hızlı salladı ki sesindeki titremeyle eşleşti, "Hayır, genç kız. Asla."

"Belki yaptın... belki de yapmadın." Elimi Ada'nın küçük sırtına koydum ve öfkesi dinmeden onu harekete geçirdim. "Yalancının durumu budur, bir daha asla inanılmayacak. Devam et. Bedenini tahtıma sun."

Ada ısrarlarıma karşı direndi. "Hayır."

Hayır mı?

Çenemde bir kas seğirdi ve dudaklarım Fısıltı Tanrısı'na yakarmak istercesine aralandı. Eğer küçüğüm kendisine ihanet eden kadının hak ettiği cezayı almasını izleyemiyorsa, o zaman nasıl arkasına katledil-

"Tahtın onu nasıl yuttuğunu görmek ." Ada'nın sözleri hem düşüncelerimi hem de endişelerimi yarıp geçti. "Hamilelik belirtileri gösterdiğimi biliyordu. O gün bana attığı o bakışı asla unutmayacağım."

Kalbim bir atışta tökezledi, sonra bir başkasında, sadece atardamarlarımı rahatlatan daha hızlı bir tempoda hızlandı. Belki de dengelediğim bu bıçak hâlâ oradaydı, evet, ama tahmin edilenden daha kalın kaynaklanmıştı.

"Ve Orlaigh ayrılmadan önce benden çürüğü ondan çıkarmamı istemedi mi?" Bu kadının bize neye mal olmuş olabileceğini ya da olmayabileceğini hatırlatarak karnının etrafında daireler çizdim. "Sanki bir süre dönmeyeceğimizi biliyormuş gibi."

"Evet." Ada'nın dudaklarından dökülen kelime, sesi yaklaşan bir fırtınanın esintisine bürünmeden önce sadece bir mırıltıdan ibaretti. "Bana üç kez ihanet etti. Beni tahtla *tehdit etti*. Şimdi onu tahtta görmek istiyorum."

"Ve ne isterse, onu alacak." "Orlaigh, kraliçemi duydun..." demeden önce Ada'nın şakağına bir öpücük fısıldadım.

Sonbahar esintisindeki yapraklar gibi titreyen yaşlı kadın tahtın etrafından dolaştı. Lord Tarnem ve Komutan Mertok'un tam arasında, arkalıkta açtığım delikten başını uzattı. Oldukça kalabalık olmaya başlamıştı.

Kemik ancak bir saniye sonra kapandı ve Orlaigh'in nefesi kesilirken boynunun etrafında beyaz bir bataklık gibi şişti. "Aaah... Ghrrr-"

Tahtım yeniden şekillenirken, kemik onun çığlığını boğucu bir gargaraya dönüştürdü. Kalınlaşan kemik tozu dalgalarının altında uzuvlarını yuttu, çatırdayan uyluk kemikleri ve birkaç *pop-pop-pop* ile yerinden çıkan eklemlerin senfonisi eşliğinde onları arkalığın içine ördü.

Ne kadar tatmin edici.

Korkunç manzara Ada'nın nefesini kesti, boş göğüs kafesini... bir şeyle doldurdu. tam olarak koyamadığım bir şey ama omurgasını dikleştirdi ve omuzlarını .

"Uzuvlarını germemi ister misin, hmm?" Yüzümü Ada'nın boynunun kıvrımlarına gömdüm, dün gece baharda yıkadığım saçlarının tuz ve mineral kokusunu içime çektim. "Organlarını kemikle iğneleyelim mi, ölümlülerin yozlaşmasının kökleri gibi ona yayılmasına izin verelim mi? Tek yapman gereken söylemek."

Boğazından görülür bir yutkunma geçti ama başını iki yana . "Hayır, bu... bu yeterince ceza."

Belki başka bir zaman.

Orlaigh'in iniltileri kaybolurken onu koridor boyunca Æfen köprüsüne doğru yönlendirdim. "Kardeşimle yüzleşme vaktimiz geldi. Ondan sonra, seni bulduğum köye doğru yola çıkacağız. Oradan da yüksek tapınağa."

Koridor köprüye açıldığında bacakları dondu. "geldiler bunlar?"

Elimi yavaşça sallayarak, bakışlarını köprünün üzerinde sıralanmış, her biri kılıç, kargı ve kemikten hançerlerle donanmış cesetlerin üzerinden geçirmesini işaret ettim. "Kapıların ötesindeki yığınlardan, bizi savunmaya yemin etmişler."

"Çocuklardan başka hiçbir ölümlünün bir daha sarayınıza girmeyeceğini sanıyordum."

Bütün bir ay boyunca bana yalvardığı bir şey için sesinde öyle bir şaşkınlık ki, sanki eski hedeflerini unutmuş gibiydi.

Belki de öyleydi.

"Tanrılar bile hata yapar." Neden bana üç kez ihanet etmiş bir kadının ölümü üzerine verilmiş bir yemine bağlı kalıp karımı ve çocuğumuzu hak ettikleri korumadan mahrum bırakayım? "Hissettiğim kadarıyla, Æfen Kapısı önemli bir asker gücü tarafından kapatılmış durumda. Başrahip Dekalon'un bana bir ordu sağlayıp kapıma kadar getirmesi ne kadar nazik bir davranış. Yine de bir daha asla size zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Dönüp kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Enosh, ben ölemem."

"Ama acı ve bunu yeterince yaşadın." Önümüzde alaca gri bir atın şekillenmesine izin verdim, daha önce defalarca yaptığım gibi sırtına aldım, sonra arkasına geçtim. "Bedenin acısını çekmek benim görevim; seni bundan korumak ise yeminim."

Atımızı kapıya doğru yürüttüm ve ölüleri peşimden gelmeleri için çağırdım. İniltiler ve gümbürtüler Soluk Avlu'da yankılandı ve köprü, Æfen Kapısı'na doğru yürüyen iki yüz et parçası topukların gürültüsü altında sallandı.

"Efendinizin emrini yerine getirin!" Bağırışım, yıkım ağıtımdaki toynakların vuruşuna katıldı ve kış rüzgârlarına dağılmadan önce onu yokuş yukarı taşıdı. "Bana yedi adam getireceksin, canlı ve bağlı. Diğerlerini öldürün. Hepsini öldürün!"

Ada

Hepsini hasta et.

K gözlerimin önünde olup bitenleri kavramaya çalışırken bu üç kelime kafatasımın içinde dönüp duruyordu.

Æfen Kapısı'nın dışındaki ordugâhı ceset seli basmış, askerleri kemik titreten inilti ve ayak vuruşları altında boğmuştu. Ölüm dalgasından sağ kurtulan ölümlüler ağızları açık, yüzleri acıdan çarpılmış, çılgınlıkları panikle lekelenmiş bir halde yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Solumda genç bir adam bir kılıçla boğuşuyordu. Ölü bir kadının kafasını kopardı. İşe yaramadı.

Başsız ceset yüzünü parmaklarının arasında kavradı ve kemikli parmaklarının göz çukurlarına dalmasına izin verdi. Etraflarına yumuşak bir kar yağışı yayıldı, bazı taneler savaş alanına düşmeden önce bile gözlerinden sıçrayan kırmızıyı .

Hayır, savaş alanı
değil. Bu bir savaş
değildi. Bu bir
katliamdı.

Bir tıkaç yemek borumu rızam olmadan zorladığında, Enosh elini gözlerimin üzerine koydu. Sanki yürek parçalayan çılgınlıklar ve acınası yakarışlar gözlerimin önündeki karanlığa kanlı resimler çizmiyormuş gibi beni intikamının acımasızlığından .

Tanrı beni kahretsin, kendi ölümümü yaşadıktan sonra böyle bir manzaradan hâlâ rahatsız olabiliyormuşum gibi diyaframım kasıldı. Sanki içimden bir ses bu adamlara acımak istiyordu.

Hayır, yapmazdım.

Bunu *hak ettiler*.

Bunun yapılması gerekiyordu.

"Çoktan bitti küçüğüm," diye kulağıma fısıldadı Enosh, beş nefes sonra elini yüzümden çekerken, görüşümde siyah beyaz uçuşan noktalar belirdi.

İmkansız. "Ne?"

"Artık bize zarar veremezler."

Çünkü hepsi ölmüştü.

İstenmeyen bir ürperti mideme hücum etti. Enosh beş nefes içinde tüm kampı yok etmiş, herkesi katletmişti.

Orada burada çığlık atan birkaç asker dışında.

Biri ölü yoldaşlarının üzerinde tökezlerken, yere yığılmadan önce bağırsaklarını çılgınca midesindeki bir deliğe geri sokmaya çalışıyordu. Bir diğeri omzunu delip kemik bir mızrağın ucunda asılı kalmış ve onu çıplak bir meşeye . Kendini kurtarmaya çalışırken en yüksek sesle çığlık atan oydu.

"Senin olmayan bir şeyi aldın..." Enosh rahat olamayacak kadar sakın bir sesle, henüz ölmemiş olanların kan donduran çığlıkları arasında atımızın katledilmişlerin halıları üzerinden tırmanmasına izin verdi. "Oh, kardeşim... göster kendini."

Ve orada, seğiren ceset yığınının yanında, kardeşi belirdi. Yanlış olan.

Enoş inledi. "Onu çağırdığımda gelmiyor. Ondan uzak durmasını istediğimde, bir kayanın üzerindeki bok gibi yapışıp kalıyor."

Yarin yarı ölü bir rahibin üzerinden atlayarak bize doğru yürüdü, orman yeşili elbisesi çizmeleriyle uyumlu kırmızı tilki postuyla kaplıydı. Elbette, Fısıltı Tanrısı böyle bir çılgınlıktan uzak olamazdı.

Mantıklı bir delilik.

"Ve işte yine sıkıcı bir gün olacağından korkuyordum," dedi Yarin, kolları çiğnenmiş bir cesedin etrafından dolanarak. "Orada, sarayımda uzuvlarımin karmaşası içinde , neredeyse-" Yarin kaşlarını çatarak omzunun üzerinden ağaca yapışmış, acı içinde feryat eden askere baktı. "Yüksek seslerin başımı nasıl ağrıttığını bilirsin."

Enosh'un küçümseyici el sallaması üzerine, adamın boğazına bir kemik çivi saplandı ve sonunda acı ve ıstıraptan . "Aynı şey ağzından çıkan sürekli gürültü için söylenemez."

"Harika, kendini mizah konusunda nasıl da deniyorsun. Evlilik hayatı seni benziyor. Her neyse, tam uyuyakalmıştım ki, aklıma iğrenç düşüncelerden oluşan bir yaylım ateşi geldi. *Olamaz! Et ve Kemik Kralı! Hepimizi öldürecek!*" Omuz silkmeden önce bir parmağını pürüzsüz traşlı yanağına vurarak etrafına bakındı. "Ve sen de öyle yaptın kardeşim."

"Hepsi değil." Enosh çenesini kolları arkadan bağlı yedi adama doğru uzattı - üç asker, iki rahip ve iki süvari - cesetler tarafından bize doğru yönlendirildiler. "Neden buradasınız?"

"İster inanın ister inanmayın, başarınızla kişisel olarak ilgilendiğimi fark ettim."

Enosh atından indi ve beni aşağı çekmeden önce birinin kafatasının botunun darbesiyle parçalanmasına izin verdi. "Eğer daha fazla delik için geldiysen, bil ki her askerin kemiğine ve kasına ihtiyacım var."

"Beni sefahat düşkünü gibi gösteriyorsun, Enosh. Hayır, benim ilgim bu yeni başlıktan ilham alıyor.

...dokuz ay diyelim, artı Eilam ne kadar inatçı kalırsa." "Peki bu unvan ne olabilir?"

"Gerçekten çok basit." Yarin omurgasını dikleştirdi ve orantısız bir sırtışın yanağının altında bir çukur oluşturmasına izin verdi. "Ben Yarin Amca değil miyim? Ada, siz ölümlüler buna böyle demiyor musunuz?"

Enosh ve ben i geçirdikten sonra "Evet, amca." dedim.

"Siz ikiniz... rahipleri öldürürken ya da... sırada kasabada eğlenirken ben de küçük tanrı ya da tanrıçaya göz kulak olurum," diye düşündü. "Yarin Amca. Bu fikri çok sevdim."

Aslında bilmiyordum ama artık bir şey yoktu, değil mi? "Amcam deli bir adam, ne yanlış gidebilir ki?"

"Kesinlikle. Madem delilikten bahsediyoruz... Oh, ne kadar güzel Ada, saçların balçık yerine tüylerle süslenmiş." Yarin elimi tuttu, beni ölü askerin etrafından ölümün olmadığı bir alana doğru yönlendirdi ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek neredeyse öptü. "Mmm, kesinlikle kardeşimin karısı. Ama siyah...? Gerçekten, o renkte hayat yok. Eğer benim kadınımlı olsaydın, sana en güzel brokarları giydirirdim, en zengin altın ipliklerle işlenmiş."

Enoş kardeşinin elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve beni kendine doğru çekti. "Eğer o senin kadınımlı olsaydı, ki *değil, kendi* elleriyle ölmüş olurdu."

"Evet, , evet, ama cenazesinde çok daha iyi giyinmişti." Yarin kendini hâlâ seğirmekte olan ceset yığınınla doğru fırlattı, ancak birdenbire üzerlerinde beliren, bacakları etlerine batarken son ırpınışlarında yer değiştiren püsküllü bir divanın üzerine düştü. "Aramızda kalsın Enosh, bir daha asla sıcak bir kadınla yatmayacağım. Hayır, hepsine tövbe ettim. Bu, Eilam'ın tüm fahişeleri ben onlara dokunmadan önce öldürme tehdidini oldukça önemsiz kıldığına göre, ben de bu... ilahi intikam, haçlı seferi, suare... adına ne deyin, katılabilirim."

Enoş çenesini sıktı. "Madem ısrar ediyorsun, *kardeşim*. Ama en azından bir işe yara ve ben üçüncüyü çağırırken karıma göz kulak ol." Beni cesetlerden oluşan halının üzerinden kaldırıp kardeşinin yanındaki divana yatırdı, sonra tehditkâr bir hırıltıyla eğildi. "İzle. Dokunmayın."

"*Asla* yapmam. Sadece onun üzerindeki sahipleniciliğin bir ölümsüzü öldürtecek kadar güçlü olabileceği için." Enosh i çekerek arkasını döndüğü anda Yarin avucunda altın bir meyve tabağı şekillendirdi ve bana uzattı. "A mısın? Ah, unuttum." Elmaların kafataslarına çarpmasına ve üzümlerin gevşek bedenlere dağılmasına izin vererek tabağı fırlattı. "Ölü. Yemekle aram iyi değil. Özürlilerim."

Enoş bağlı adamlara doğru yürüdü. "Diz ök."

Komutla yedi kişi cesetlerin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve divandan on adımdan daha az bir mesafede önümüzde sıralandılar. Korku yüz hatlarına yayılmıştı, gözleri irileşmiş ve çeneleri titriyordu. İçlerinden biri -muhtemelen henüz on beşinci yazını görmemiş bir silahtar- pantolonunu ıslatarak kasıklarının etrafının kararmasına izin verdi.

"Hâlâ çok genç." Onun pembe yanaklarını, kırmızı sivilcelerini ve yamalı sarı sakallarını görmek, içime bir kofluk getirdi. "Enosh onunla ne yapacak?"

"Eilam'ı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kızdıracak bir şey," dedi Yarin dudaklarında sinsi bir sırışışla.

"Bu ikisi hiç anlaşımadı. Gördüğün gibi Ada, Eilam bir ölümlünün hayatını vaktinden önce oldukça telaşlanıyor, çünkü bu onu tam olarak kavrayamadığımız şekilde etkiliyor. Ve gerçekten onu da üzen tek bir şey var..."

Boğazım . Yaşam Tanrısı'nı saniyeler içinde yüzlerce kişinin öldüğü böyle bir katliamdan daha fazla ne kızdırabilirdi ki?

Kocam ölüm için sıraya dizilmiş adamların yavaşça yürüdü, çizmelerinin altındaki karın izin verdikten sonra en genç olanın, yani altına işemiş önünde çömeldi.

"Ölümlü, yapman gereken bir seçim var." Kocamın avucunda kemik bir bıçak oluştu ve keskin ucunu yaverin gözüne doğru götürdü. "Senden istediğimi reddedersen, gözlerini bununla *yavaşça* oyarım. Seni baş aşağı bir ağaca asarken kıkırdaktan bir ipin üzerinde sallanacaklar."

Enoş bu son söyler söylemez yeryüzü sarsıldı. Yarım fersah kadar ilerimizde cesetler yere savrulurken, bir rüzgâr parıltısı karları savurarak onlara doğru sürükledi.

Nefes alışım durma noktasına geldi. Hayır, kar değil.

Kemik tozu bu vadiyi kaplayan ağaçlardan, Æfen Kapısı'nın etrafındaki eski ceset yığınlarından ve açık çayırlardan yayılıyordu. Bir çığ halinde araya geldi ve bize doğru kükrerken katledilen askerleri tozun altına gömdü. Ölüler sürünerek çalışıyordu.

Neyden?

"Karım ağaçlara düşkündür," dedi Enoş, karanlık sesinin yaverin iniltilerinin üzerine önsezili bir gölge gibi çökmesine izin vererek. "Bu yüzden evimizin tam önünde, tüm dünyanın görmesi için, tanrılarına ihanet edenlerin seğiren, feryat eden bedenleriyle süslenmiş muhteşem bir ağaç yetiştireceğim. Senden başlayarak, ölümlü."

Kemik dalgaları çarpışıp kasvetli gökyüzüne bir puf gönderdiğinde ham, uyuşturan şok organlarımın etrafında . Sadece bu darbe bile dünyayı o kadar sarstı ki, dallar kırıldı ve birkaç at için gevşedi, toynak sesleri kalbimin dehşete kapılmış bir şekilde geçti.

Gözlerimin önünde, tepesi Hemdale'den ve ötesinden görülebilecek kadar büyük, devasa bir ağaç şekillendi. Üzerinden kalın dallar filizlendi, budaklı ve groteskti, yaşlı bir cadının gut hastalığına yakalanmış parmakları gibi, tek bir deri yaprağı olmadan çıplak bırakılmıştı.

Bunun yerine, batıdaki sulak alanlardaki batık ağaçlarda bulunan bataklık sarmaşıkları gibi, bir şey, belki de saç telleri aşağıya doğru örülüyordu. Oradan, yerde sürünerek ilerleyen dallar oluşturdular. Bazıları bize doğru geldi, ama sadece adamların botlarına dolanmak için.

Yaver bir omzunun üzerinden ağaca baktı -diğerlerinin yaptığı bakışları yükseldikçe ağzı daha da açılıyor, kış grisi bulutları ağaç tepesine doğru ilerliyordu.

"Bu ağaçta sonsuza dek asılı kalacaksın." Enoş kemik bıçağı yaverin yanağına bastırdı ve bakışlarını kanlı bir kesikle tanrınıninkine çevirdi. "Ve kargalar yüzündeki iki deliği gagalayacaklar. Ne kadar açgözlü olurlarsa olsunlar, siz ölmeden önce derinizi soyup gagalarını kafatasınıza geçireceklerdir. Ya da..." Bıçağı havaya fırlattı, sapından tutarak

Parmak eklemlerinden kan damladı, sonra bıçağın sapına uzandı. "Her biriniz bir bıçak alacak ve birbiri ardına kollarınızdaki damarları açacaksınız."

Hayatta kalma içgüdüm göğsümde zıpladı ve dudaklarımdan bir nefes çıkmasını sağladı. Demir ve tatlılık kokusu ağızıma doldu, diş etlerimi hızla idrar ve bağırsak kokusuyla lekeledi, midemin keşfetmek istemediğim nedenlerle dönmesine izin verdi.

Enosh beni toprakları kanla yıkayacağı konusunda uyarmamış mıydı? Ne kadar korkunç olursa olsun, ölümlülerin bu hesaplaşma gününü kendi başlarına getirmiş olmaları mantıklı değil miydi? Eğer bize haksızlık edenlerden intikam almak istiyorsak -Helfa'nın Güneşi'nin altındaki herkesi yok etmek ve benimle çocuğumuz için hayat kazanmak- o zaman bu adamların ölmesi gerekiyordu.

Ama beyefendi bir erkek değildi. O bir çocuktü.

Masum.

Bırakın kılıç kaldırmayı, sakal bırakacak yaşta değildi. Şeytana lanet olsun, muhtemelen bütün haftayı atları sulayarak, bira bardaklarını doldurarak ve komutanın sidik torbalarını tuvaletlere dökerek geçirmişti.

"Lütfen, Ekselansları," diye kekeledi çocuk, eldivenli parmaklarımdan kadar istemesem de elbisemin vizonuna kıvrılmasına izin vererek. "Ben... Evde küçük bir kardeşim var... O benim bebeğimi taşıyor."

Şey... belki masum değil. Ama çok suçlu da değil.

Yarin kıkırdadı. "Cık, cık, cık... Ben bile kendi kız kardeşimi kızdıracak kadar ahlaksız değilim."

Enosh omzunun üzerinden, "Sadece bir tane için," diye kııptı, sonra dikkatini tekrar adama çevirdi.

"Kargaları beslemek istediğinizi mi ima ediyorsunuz?"

"Hayır!" diye mırıldandı çocuk, tereddütle başını sallarken gözleri endişeyle Enosh'tan bıçağa kayıyordu. "Beni çöz, ben... ben yapacağım."

O anda kolları öne düştü. Nefes aldım.

Tekrar nefes aldım.

Bu çaresizliği, evim dediğim bu toprakların yakında Soltren Kapısı'nın ötesindekilere benzeyebileceğine dair bu sezgiyi bastırmak için elimden gelen tek şey buydu.

Peki ya bir meyhanede genç bir hizmetçi bulursak, bileklerini kesmek zorunda kalacak mıyız? Peki ya ahır çocukları? Tapınakların içinde çığlık atan annesiz bebekler ne olacaktı? Enoş kan dökülmesinden , tam olarak kimin kanından bahsediyordu?

Bu çocuğun bıçağı almasını izlemek... beni anlayamayacağım kadar sarstı.

Elinin titremesiyle bıçağı karın içine düşürmesi onu sarstı. Bıçağı beyaz tozdan kaldırdığında bulantısı boğazımı ısırdı. Kolunu kaplayan deriyi geriye itti, bıçağı soluk deriye yaklaştırdı ve-

"Dur" dedi biri. Bana.
demiştim.

Ada

M Göğsüm .
Neden müdahale etmiştim?
Enoş döndü ve çocuğa durmasını işaret ettikten sonra bana doğru yürüdü. Dizlerini çöktü cesetlerin arasına daldı ve endişeli bakışlarının yüz hatlarımda çürük olup olmadığını kontrol edercesine gezinmesine izin verdi. "Kaslarınızdaki gerginliğin arttığını hissettim." Göz hizamda diz çökerek çenemi kavradı, sonra
Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce şakağımı okşamak için eğildi. "Soğuktan mı? Sana bir battaniye yapmamı ister misin?"
Çok üşümüştüm, hem kışın hem de acımanın beyaz merhameti karşısında titriyordum. "Sorun o değil." "Katliam mı?"
Yarin, "Karınızın ahlak ve merhamet duyguları kabarmış," dedi ve ardından bir iç çekti. "Bazen bana da oluyor. Yüzyılda bir ya da daha fazla. En azından her yüzyılda bir."
"Sadece... Hiç bu kadar çok ölü insan görmemişim." Çürümedikleri bir dünyada bunun bir anlamı vardı. "Bu en az yüz olmalı, belki de daha fazla."
Enoş kaşlarını çatı. "Bunlar kuvvetlerimize katılan üç yüz iki asker."
Üç yüz iki. Beş nefeste.
Bağırsaklarım hem sayamayacağım hem de hayal edemeyeceğim kadar yüksek bir sayıya ulaştı. "Enosh bu... bu yaver, o... o masum bir çocuk. Muhtemelen neden burada olduğunu bile bilmiyordur."
Enoş'un bakışları Yarin'e kaydı. Kardeşler sessiz bir bakış alışverişinde bulundular, ancak Enoş cevap verircesine başını salladığı için bu bakış pek çok şey anlatıyor gibiydi.
Kocam omzunun üzerinden çocuğa baktı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bunlar bize saldıranbaş rahibi destekleyen evlerin sancakları altında duran ölümlüler değil mi? Bana işkence edip senin ölümüne sebep olanlar?"
Boğazım susuzluktan kavruldu; neredeyse iki aydır hissetmediğim bir duyguydu bu. "Evet, ama
_"
Yutkundum.

Ama ne? Bunu konuşmamış mıydık? Ne de olsa kılıçları ve kötü niyetleriyle bizi burada bekliyorlardı. Buraya adımımı atmış olsaydım, bu adamların önünde sinen ben olurum.

Belki bir yaverden bile önce.

Üç yüz iki. Beş nefeste.

Enosh'un bana kaşlarını kaldırıp merhametli olup olmadığını sormasını bekliyordum. İnsanın damarlarını kesmek hızlı bir ölümden daha kötüydü elbette, ama yine de kargaların ziyafeti olarak dev bir ağaca baş aşağı asılmaktan daha tercih edilebilirdi.

Onun yerine ayağa kalktı, divanda yanıma ve beni kucağına çekti. Yanağımı avuçladı, kulak mememi okşadı ve sıraya dizilmiş adamlar korkuyla sinerken benimle ilgilenmek için zaman ayırdı. Çocuk hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Üç yüz iki. Beş nefeste.

Enosh elini karnımın üzerine koydu. "Bunlar çocuğumuzun kaybindan sorumlu olan ölümlüler değil mi?"

koruyucu bir refleksle karnıma doğru kıvrılırken, Enosh da benim defalarca yaptığım gibi karnımın etrafında dönüyordu. "Evet."

"Evet," diye yineledi, burnunun ucunu alnıma sürüp beni içine çekerken gözlerini yumdu. "Kar bir karış daha büyümeden önce tahtımda baş rahibin başı olacak, buna yemin ettim." Gözlerini tekrar açtığında benimkilerle kilitlenmelerine izin verdi. "Bunu bana karşı kullanmayacaksın Ada."

"Yapmayacağım." İntikam dürtüsünü, cesetlere olan ihtiyacımızı ve bize zarar vermek isteyenleri yok etme aciliyetini anlıyorum ama. "Bu konudaki görüşümün artık sizinkiyle uyuştüğundan emin değilim. Burası ve Elderfalls arasındaki insanlar ne ? Burası ve yüksek tapınak? *Masum* insanlar mı? Yol boyunca uzanan çiftçiler, çıra bulan kadınlar,... karda oynayan çocuklar? Onları bağışlayacaksınız, değil mi?"

"Masum insanlar..." Bir an tereddüt etti. "bana , seni kim kovaladı?" "Rahipler."

"Emri kim verdi?"

Yutkundum. "Başrahip Dekalon?"

"Evet," dedi. "Söyle bana, seni kim öldürdü? Bıçağı kim sapladı? Bir rahip mi? Bir asker mi?"

Başımı iki yana salladım, sorduğu soruların ne anlama geldiğini anladığımda midemin boşaldığını hissettim. "İnsanlar."

"İnsanlar..." diye yineledi bir kez daha, sonunda öğrendiğim korkunç bir ders için beni ödüllendirircesine yanağımı okşayarak. "Bir an masum, bir an kötü. Erkekler, kadınlar... hatta hastalar, yaşlılar, zayıflar ve kız kardeşlerinin üzerine binen oğlanlar. Ölümlüler yoldan çıkmış yaratıklardır."

Bu yüzden kimseyi esirgemezdi.

Zihnim dönerken kulaklarıma garip bir çınlama geldi, masumiyet ve suçluluğun belirsiz bir karmaşada bulanıklaşmasına izin verdim. "Ama buna kalırsam, cesetlerin sokakta yarı kör topallayan yaşlı bir adamın yüzünü nasıl ısırıldığını boş boş izlersem, ben de kötü değil miyim?"

"Nasıl olabilirsin?" Düşüncelerimin kontrolden çıkmasını engellemek istercesine yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kötüleri dinlendirmem için bir ay boyunca benimle mücadele etmedin mi? Ada, hepsini kurtarmaya *çalışmadın* mı?"

"Evet."

Ve bunu hayatımla ödedim.

Benim bebeğim.

Korumaya söz verdiğim kişi. Çok kötü bir şekilde başarısız olduğum kişiyi.

"Senin de yapman gereken bir seçim var küçüğüm. Söyle bana aşkım, kim yaşayacak? Ölümlüler mi, sen mi? Ölümlüler mi, yoksa bebeğimiz mi?" Bir saniye durakladıktan sonra, "Çünkü ikisine birden sahip olamazsın."

Ciğerlerim çöktü.

İkisine birden sahip olamam.

Tüm bunlar tüm dehşet verici gerçekliğiyle yeniden çok anlamlıydı, çünkü karnımda canlı olarak hapsolmuş bu bebeği kurtarmak için Eilam'a ihtiyacımız vardı. "Kardeşinin bu şekilde geleceğinden emin misin? Beş nefeste üç yüz ölü. Onu hiçbir yerde göremiyorum."

", o zaten burada, verdiği her son nefeste sürükleniyor. Kardeşimi ve onu neyin kızdırdığını biliyorum. Ölümlülerin kendi hayatlarına son vermeleri...? Oh, bu Eilam'ı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kışkırtıyor, *ilham kaynağı* ne olursa olsun."

"Ah, genelevde ne yaygara kopardı, hepsi de Airensty'de boğazını kesmesi için *ilham verdiğim* biri yüzünden," diye ekledi Yarin. "Ve ne kadar sıkıcı biri olduğu ortaya çıktı. Sürekli ağlıyordu. Boo-hoo, benim zavallı ölü oğlum. Boo-hoo."

Beklenti dolu sessizliğin ortasında zaman daha yavaş ilerliyordu; soğuk avucumun karnımın etrafındaki her okşayıcı çemberi için bir saniye.

İnsanlar yüzünden soğuk.

"O zaman neden durdun?" Enosh'a sordum. "Benim iznime ihtiyacın yok."

Enosh derin bir nefes vererek alnının benimkine değmesine izin verdi. "Nedenini biliyorsun." Çünkü aşkımı istiyordu.

Birinin eksikliği diğerini tehdit edebilir.

Dehşet omurgamdan aşağı , başka bir seçeneğimin bile olmadığı bilgisiyle kıvrılmak . Hiçbir şey bana istediğimi vermezken, parçalanan vicdanımdan geriye kalanlar üzerinde korkunç ölümlere -masum ölümlere- dönüşebilecek şeylerin ağırlığından beni kurtaramazdı.

Pek sayılmaz.

Çünkü Enosh'un benim içten sevgime hava gibi ihtiyacı varken, aynı şey benim kutsamam için geçerli değildi. Tek gereken Yarin'in fısıltısıydı ve bir kemik gördüğümde neşeyle kıkırdayabilirdim

Bıçak bileği kesiyordu. Yoksa neden birbirlerine öyle bakmışlardı?

Zihnimi boşaltmak için derin bir nefes.

Enoş beni pek çok şeye zorlamıştı ve ne kutsayarak ne de izin vererek iki katını benden çalmıştı. Şimdi beni göğsümde isyan eden bu engelleyici merhametten sıyırmak yerine anlamam için uğraşması...?

Benim için çok önemliydi.

Ve eğer arkama yaslanıp tüm bu olanları izleseydim, bu beni gerçekten suçlu yapar mıydı? Kötü mü? Hangi anne çocuğunun geri döndüğünü görmek için elinden gelen *her şeyi* yapmaz ki? Neden onu kaçıranlar pahasına olmasın?

Ayrıca, ya Eilam'ı ikna etmek için ihtiyacımız olan tek şey bu yedi adamsa? İki, belki de üç gün içinde yüksek tapınakta olur, baş rahibi savunanları öldürür, sonra onu öldürür, sonra da eve dönerdik.

Yaşıyorum. Hamile.

Her şey bitmiş olacaktı.

Derin bir nefes aldım, göğsümün acımaya yer kalmayacak kadar genişlemesine izin verdim. "Pekâlâ."

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı Enoş. "Mmm, Ada, pek çok şey biliyorum ama bir çocuğun nasıl yetiştirileceğini bilmiyorum. Bana öğreteceksin, değil mi?"

"Evet," dedim zayıf bir gülümsemeyle, bir tanrının kirli paçaları değiştirdiği düşüncesi beni eğlendirmişti. Enoş neredeyse hiç yemek yemezdi; bokla ilgili çok az deneyimi olduğuna şüphe . "Eilam'ın böyle görüneceğinden emin misin?"

Şakağıma bir öpücük daha kondurdu, sonra gümüş gözleri benimkileri buldu. "Oh, o kendini gösterecek. Ve sonra, yaşam nefesini geri isteyeceğiz, hmm?"

Bu, kaburgalarımın arkasında başka bir çarpıntıyı uyandırdı. "Evet."

Enoş beni kucağından kaydırıp ve karda diz çökmüş, soğuktan ve korkudan titreyen adamların yanına döndü, yavere ulaştığında yeni bir kemik bıçağın şekillenmesine izin verdi.

Çocuk yutkunarak onu aldı ve bileğine götürdü.

"*Tsk, tsk, tsk.*" Enosh elini kavradı ve bıçağı biraz daha yana yönlendirdi. "Tam burada, ölümlü, tam bu damar boyunca, mavi ve şişmiş. Kes."

On adım öteden bakıldığında bir çentikten fazlası gibi görünmüyordu ama bir kemik bıçağın ne kadar keskin olduğunu biliyordum. Damara kolayca battı ve adamın avucunda kan damlaları toplanmadan önce hemen kırmızıya boyandı. Oradan kıpkırmızı *damlalar* beyaz karın üzerine *damladı*.

"Karımdan çaldıklarını geri ver," diye mırıldandı Enoş, çocuğun başı yavaşça sarkıp çenesi göğsüne doğru inerken. "Yoksa bu dünyanın dengesini alt üst edene kadar bozarım. Göster kendini!"

Enoş'un haykırışı sessiz tarlada yankılandı ve yakındaki bir ağaçtan bir kuş sürüsünün havalanmasına neden oldu. Bu sırada genç adamın kolları öne doğru eğilip tanrıya yığılana kadar omuzlarını ağır bir şekilde çekerek sarktı.

Hiçbir şey
yok. Eilam
yok.

Kuzeyden gelen soğuk dalgaları ve umutsuzluğun eşit oranda neden olduğu bir sarsıntı beni sarstı. O piç ortaya çıkmadan önce daha kaç kişinin kanının akması gerekiyordu? Ben sadece bebeğimi istiyordum.

Enoş ayağa kalkıp yaverin yüzünün kara gömülmesine izin verdiğinde bakışlarımı kaçırdım. "Bu çok üzücü..."

"Katılıyorum," dedi Yarin iç çekerek. "Üzücü *derecede sıkıcı*."

Enoş kılıcı sıradaki adama, bir rahibe uzattı. "Ruhu hâlâ hayatta kaç rahip var?"

"Beş," dedi Yarin. "Bu sıradaki iki kişiyle birlikte yedi."

"Ölü olanları bağlayın. Seni bire bir takas edeceğim."

Saç dalları, dağınık feryatların ve duaların ani yankılarına doğru sürünerek ölüm tarlasına yayıldı. Gövdeye doğru geri çekildiklerinde, rahiplerin cesetlerini de beraberlerinde götürdüler.

Soulbound.

Birbiri ardına dallara doğru yükseldiler. Cüppeleri başlarının üzerinden kayana ve bazılarının boklu donları dışarı çıkana kadar savruldu ve kıvrandı. Çığlık atıp ağladılar, kendilerine yardım etmeyecek bir tanrıya dua .

"Harika," dedi Yarin sırtarak ve heyecanlı bir alkışla. "Ah, Enosh, her birkaç yüzyılda bir aklını kaçırmaya bayılıyorum. Ne büyük beceri. Böyle bir yaratıcılık."

Kocamın önünde diz çöken asker elini öne doğru uzatarak Enoş'un avucundaki kemik bıçağı aldı. Yavaş bir kesikle damarlarını kışın ve ölümün soğuşuna açtı.

"Aferin sana," diye fısıldadı Enoş, asker ölüme doğru sürünürken yavaşça kendi içine . "Bunu hayatımın sonuna kadar yapabilirim. Söyle bana kardeşim, bu ne kadar ?"

Enosh bıçağı karda düştüğü yerden aldığı anda, ani bir umutsuzluk duygusu ruhumun üzerine dökülen kalın bir katran gibi üzerime çöktü. Göğsümün içine süzüldü, havamı çaldı, öldüğüm gün yaptığı gibi kalan azıcık sıcaklığı emdi.

"Eilam," diye mırıldandım, Yarin'in benden uzaklaşmasını ve Enosh'un boyunun uzamasını sağladım.

"*Ada.* Adım solumdaki bir auradan fısıldanıyordu, sabahları güneş pencereden içeri girdiğinde hissedilen ışık okşaması gibi. Bir görüntü değil; bir his. '*İçinde hala çok fazla hayat var, emrimi reddediyorsun. Bir vahşet.*'"

Eilam yavaşça yanımda kendine geldi, rüzgârda savrulan saçları kar gibi beyazdı, siyah gözleri bana sabitlenmiş gibiydi ama bunu söylemek zordu. Oh, ve çıplaktı.

Yarin gözlerini devirdi. "O beyaz örtecek bir bez bulabilseydin bir dakika daha bekleyebilirdim."

"Helfa adına..." diye diğer rahip, dizlerinin üzerinde sallanıyor ve Eilam'a bakarken ileri geri sallanıyordu. "Bıçağı bana ver ki kara büyü'nün bu lanetli yerinden ayrılabilirim."

Enosh adamın kollarının öne düşmesine izin verdi ve ona yeni bir kılıç uzattı ama gözleri Eilam'a kilitli kaldı. "Nasıl istersen."

Daybed sallandı.

Bakışlarım, rahibin bileklerini kesmesini izlerken yanımda titreyen Eilam'a kaydı. Bu onu gerçekten üzmüştü, değil mi?

Bir umut çırpınışı.

edecek miydi?

Dört tane daha .

"Onun benim çocuğumu taşıdığını biliyordun." Enoş yanımıza geldi ve elinin bir hareketiyle Eilam'ın kasıklarına deri bir şekil verdi. "Ona nefesini ver."

"Öldüğünde ne olduğunu bilmiyordum, gerçi bunun bir önemi de yoktu." Eilam bana eğildi, ürkütücü gözlerini benimkilere o kadar yaklaştırdı ki, artık havaya ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatmak için bile olsa nefes almayı bıraktım. Ben ölmüştüm. Benden daha fazlasını alamazdı. "Onun hayatı iki kez kaybedildi. Bir kez çalındı."

Ne kadar titrese de çenemi kaldırdım. "Ben sadece bebeğimi istiyorum."

Belki de hayal ama gözleri bir zamanlar öptüğü dudaklara kayar gibi oldu ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Enoş, kardeşimizin karını öptüğünü biliyor muydun?" Yarin ağzından kaçırıldı ve kocamın çenesini öyle bir sıktı ki kulakları seğirdi. "Ada, ne kadar kötüydü?"

Doğruca Eilam'ın simsiyah gözlerinin içine baktım. "O kadar korkunç ki, yüzden öldüm."

Yarin güldü.

Enosh yapmadı.

"Tuhaf yaratıklar," dedi Eilam, görünüşe göre her şeyden etkilenmemişti. "Kadınlar. Bizden çok farklılar." Yarin sırtını dayadığı divana yaslandı. "Sonunda fark ettiniz."

"Ona... nefesini... ver." Enosh'un homurtusuyla, hayatlarını kaybeden tüm askerler ayağa kalkıp bize doğru döndüler, bakışlarını kaçırdılar ve soğuk tenime bir ürperti gönderdiler. "Yoksa söz veriyorum, onu geri getirene kadar karşıma her ruhu öldüreceğim."

"Yapacağını sanmıyorum, Enosh."

"Beni durduracak kadar güçlü değilsin."

"Günün ilk ölümünü üstlendiğin andan beri izliyor, dinliyorum." Eilam'ın saçlarından bir tutam öne düştü ve aramızdaki havayı keskin bir esinti ve lavanta kokusuyla kokladı. "Hayır, ben yeterince güçlü ... ama karın öyle. Ve seni durduracak. Şimdiden şüpheleri var."

"O kadar emin misin kardeşim?" Yarin sordu. "Tek gereken bir fısıltı."

"Hatırladığım kadarıyla, kardeşimiz sizin illüzyonlarınıza ihtiyaç duymuyor. Hayır, o... onun renksiz eğilimlerinden doğan katıksız sevgiyi arzuluyor. Söyle bana Enosh, ilk ev cesetlerin ağırlığı altında bir çocuğun üzerine çöktüğünde seni ne kadar sevecek? Onu köreltmek için kaç fısıltı gerekecek?

Bir kemik tozu dalgasının saklanan bir kızı boğmasından nefret mi ediyorsun? Düşünüyorum da, Soltren topraklarında kaç çocuğun öldüğünü ona hiç söyledin mi?"

Bakışlarım Enosh'a kaydığında kocam başını öne eğdi - pişmanlıktan mı yoksa benim yargılamamdan kaçmak için mi, bilemiyorum.

"Çocuklar. Çok masumlar. Bir süreliğine." Eilam yargılayıcı bakışlarını üzerimde gezdirdi ve kendini beğenmiş bir kaş kaldırdı. "Tüm bu çile ölümlü bir kadın için, hafızamızdaki önemsiz bir lekeden biraz daha fazlası. Bir gün burada, ertesi gün yok."

Önemsiz.

Derimin altındaki sıcak kan akışı beni öfke ve umutsuzluğun ısıricı sancılarına sürükledi. Bunu yapmayacaktı. Beni arkada soğuk bir şekilde bırakacaktı. Tüm bunlar... benden masumları korumamı beklediği için miydi?

Peki ya benim kapana kısılmış

bebeğim? Masum değil miydi?

Öyleydi ve bir başarısız olmayı reddettim.

"Sana bir iyilik yapıp Enosh'u durduracağımı mı düşünüyorsun?" Eilama doğru eğildim, sonra yakınlığımdan tedirgin olmuş gibi geri çekilince biraz daha eğildim. "Tekrar düşün Eilam, çünkü şu anda yardım etmek için çok istekliyim."

Yarin neden yüzünü avucunun içine gömdü? Enosh neden tısladı? Ben ne ? Benden istediği bu değil ? Bunun arkasında durmamı?

"Gerçekten yardım edecek misin?" Eilam avucunu açtı ve orada tahta bir kazık oluşmasına izin verdi.

"Varsayımında ne kadar yanıldığımı göster bana ölümlü. Elbette, kardeşlerim ne ellerini ne de zihinlerini yönlendirerek müdahale etmeyecekler."

"Ne?" Şok içinde ağzım açık, gözleri endişeyle kısılan Enosh'a baktım, sonra tekrar kazığa . "Eğer ben... eğer bunu yaparsam, bana hayatımı geri verecek misin?"

"Bir ölümlünün nefesine karşılık sizinki bana adil geliyor."

Bir an bile tereddüt etmeden kazığa uzandım ve parmak uçlarımdan Eilam'ın avucunun üzerinde gezinmesine izin verdikten sonra parmaklarımı pürüzsüz tahtaya geçirdim. Çocuğumdan vazgeçeceğimi mi düşünmüştü? Önemsiz bir askeri umursayacağımı mı?

Ayağa kalktım ve aceleyle adamların sırasına doğru ilerledim. Gri sakallı bir askerin arkasına geçerek kazığı adamın boğazına dayadım ve tüm kolum zorlanmanın etkisiyle savrulurken kazığı kanlı şekilde çizdim.

Yarin sıırıttı.

Eilam gözlerini kısıtı.

Enosh ise... ah, sanki adamın boğazını bıçaklamamı bekliyormuş gibi görünüyordu, böylece beni kan gölünün içinde becerebilecekti. Belki bunu yaptıktan sonra ona izin verirdim. Ve yapardım; . Bebeğim için yapabilirdim.

Adamın saçını tuttum.

Geri çektim.

Kazığı boğazına dayadım. Adam ığlık

attı.

Thud.

Boş elim kontrolsüzce titrerken, kazık aniden karda, temiz, masum ve kullanılmamış bir şekilde uzandı. Titremeler kolumdan yukarıya doğru dolaşarak işgal etti ve beni öyle sert bir şekilde seğirtti ki etrafımdaki dünya bozuldu.

Eilam oturduğu yerde kayboldu, geride kalan tek şey sözlerinin sesiydi. "Nokta kanıtlandı."

Ada

Enosh'un önündeki atın üzerinde oturduğum yerde cansız ve ağır imbler savruluyor, lanet olası zayıflığım için kendimi azarlıyordum.

Keşke o adamın boğazını bıçaklasaydım.

Saatler süren kendi kendime dayattığım sessizlikten sonra, bir nefes üfledim ve ölümün kendisinden daha soğuk bir geceye dalgalanmasını izledim. "Benden hoşlanıp hoşlanmadığını ."

Enosh üçüncü kürkümüz olması gereken kürkü bana daha sıkı sardı ama Et ve Kemik Kralı bile artık dişlerimin takırdamasını engelleyemiyordu. "Beni en başta sana aşık eden bir şey nasıl üzülebilirim ki?"

Tatlı sözleri, bende az olduğunu iddia ettiği kötülüklerden bir kısmını hedefime yardımcı olmuyordu. "Adamı öldürmüş , şu anda kığım yerine hayatta olabilirdim. Yüksek tapınağa gider, tüm rahipleri öldürür, sonra da nihayet eve dönerdik. Ben sadece lanet balıkları öldürdüm ve onlar çılgılık atmazlar."

"Çocukken yanlışlıkla üzerine bastığın yaralı kuştan bahsetmiyorum bile," diye . "Bir keresinde bana anlattığın... ve iki gün boyunca gözyaşı dökmene neden olan."

"Korkunç bir patlama sesi çıkardı." Burnumun soğuk ucunu pelerine sürterek soğuk havayı cesaretle ciğerlerime çektim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Soltren Kapısı'nın ötesindeki çocuklar hakkında bilgi edinmek istediğimin açıkça farkında olarak arkamda sertleşirken, "Cevap *çok*," dedi. "Öfke ve kederimin ulaşamadığı yerlerde yakalandılar. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok."

Ama Elderfalls'a giderken her başıboş asker ya da gece muhafızında bir fikir ediniyordum, çünkü Enosh hepsini geçerken öldürüyordu. "Hiç pişmanlık musun?"

"İstediğin sebeplerden dolayı değil Ada. Benim için ölümlüler et ve kemikten, ter ve yara izlerinden başka bir şey değildir. Sadece ölmek için doğdum, böylece boş, bomboş evim olan sessiz mezarlığın köprülerini güçlendirebilirim." Ağır bir iç çekişin ardından başımın tam üstüne yolculuğumuzun yüzüncü öpücüğü kondu. "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum."

Hayır, ama netlik kazanmak için tam da duymam gereken şeydi. "Hâlâ bu çürüme için çürüme mi yayıyorsun?"

çocuklar?"

"Soluk Saray'dan ayrıldığımızdan beri."

Atın sırtında döndüm ve içinden çıktığımız karanlığa baktım. bir kasabadan, yedi köyden ve tesadüfen rastladığımız bir meyhaneden toplanmış yüzlerce ceset yürüyordu - Yarin geceyi burada geçirmeyi seçmişti.

Yüzden fazla kendini öldürme.

Eilam'dan tek bir iz bile yok.

Enosh gittiğimiz her yerde kadınları ve çocukları esirgiyor, askerlere, rahiplere ve ara sıra dirgen ya da kürekle üzerimize gelen salaklara odaklanıyordu. Belki de bu, ondan istediğim adam olmayı gerçekten istediğini bana gösterme yoluydu - elinden uzun süre.

Sorun şu , bunun artık iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim. Muhtemelen kötüydü, çünkü Enoş'un kardeşine kanıtlamak istediği kararlılığı azaltıyor ve karşılığında Eilam'ın Enoş'un durmaya zorlanacağına dair inancını güçlendiriyordu.

Benim yüzümden.

Elimi, beni belimden tutan Enoş'un elinin üzerine . "Kardeşinden düşüncelerimi çarpıtmasını istedin mi hiç?"

"Tam tersine. Ondan birçok kez onları rahat bırakmasını istedim."

Çünkü Enoş, tıpkı Eilam'ın söylediği gibi, *gerçekten* sevmeyi arzuluyordu. "Bunu hiç yapar mıydın?" "Senin sevgini kazanmak için değil."

Orman, ölüm ve boğulma arasında bir yerde, prensiplere, tuhaflığa ve ihtiyata karşı bu adama aşık olmuştum. Artık şehveti nefretle, zevki acıyla, hatta aşkı delilikle gizleyemiyordum.

Enosh karmaşık ve acımasızdı, evet, ama iyi yönleri de yok değildi. Çarpık ahlakı ne olursa olsun, o mezardan çıktığımdan beri bana hayatım başkalarının gösterdiğinden daha fazla sevgi, ilgi ve özen gösterdi. Öldürmek bir yana, uslu durmak için çok çabaladı.

"Beni merhametten yoksun bırakmak için mi?" diye sordum. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

"Bir kez daha bana düşmemesi için Yarin'in... bu ölümlülere olan nefretini alevlendirmesi gerektiğini düşündüm." Birkaç toynak sesi uzun süren sessizliği bozdu ve sonunda ekledi, "Elbette bu Eilam senin kararlılığını test etmeden önceydi. Seni bir süreliğine hoşnut bir seyirci haline getirmek yeterince kolay olurdu."

baktım, bakışlarını alışılmadık derecede donuk buldum. "Bir süre mi?" "Fısıltı Tanrısı'nın bile sınırları vardır."

"Enosh, Airensty'deki kadın kendi boğazını kesti."

"Ölen kocasının yasını tutuyordu ve anladığım kadarıyla yakın zamanda bir oğlunu da kaybetmişti. Hâlâ o güzel kolyeyi taktığın zamanlarda, bana karşı şefkatli duygularını uyandırmak için aklına bir şeyler fısıldamadı mı?"

"O bir tasmaydı."

"Çok *güzel*. Kaybolması ne yazık. Sana yeni bir kolye yapabilirim ama güzel boynunu daha az şekilde." Sesinde bir parça şaka vardı ve karanlıkta bile sırtışını duymama izin veriyordu. "Fısıltıları geçince beni sevdin mi?"

"Senden önce nefret ettim, sonra da tiksindim."

"Kesinlikle ve çok acı verici bir şekilde dürüst." Hafif bir kahkaha attı. "Eilam artık senin tereddütlerinden emin, Yarin'in ben bu işi bitirmek için gereken yıkıma ulaşmadan önce sınırlarına ulaşacağını düşünüyor."

"Yarin ortaya anda bunu yapmalıydın. Beni o lanet merhametten mahrum bırakmalıydın. Belki o zaman adamı öldürebilirdim."

"İki yüz yıllık yalanlar, aldatmacalar ve yanılsamalar. Gerekli olmadıkça bunu sokmak istemedim. Belki de öyleydi ama artık bir önemi yok. Bu noktada elimizde kalan tek , benim kararlılığımın, sizin nefretinizin yenilenmesine yol önce onun teslim olmasını sağlayacağı umudu."

Boğazım daraldı.

Daha iyi bir plana ihtiyacımız vardı.

Çünkü bu atın üzerinde sessiz bir gözlemci olarak oturduğum sürece daha çok insan ölecekti. Aynı zamanda, Enosh'un bir başka kapının ötesindeki toprakları nasıl bir mezarlığa dönüştürdüğünü izlemek yeni bir kama sokacaktı. En kötüsü de...?

Çocuğumuzu geri getirmeyebilir.

Enoş bu kadarını açıkça belirtmişti.

Bebeğimi ve bu cinayeti durdurmak, Enoş'la yakınlaştığımız için nihayet biraz huzura kavuşmak istiyorsam, Eilam'ı kocamın intikamını durdurmayacağıma ikna etmeliydim. Bunu yapmanın en hızlı, en güvenilir yolu...?

İntikama dönüşmek.

"Bir çözüm bulacağız," dedi Enoş, çünkü muhtemelen tedirginliğimi hissetmişti, ancak ikimiz de Eilam'ı yardım edebileceğim konusunda tehdit ettiğimde bunu imkânsız bir duruma dönüştürdüğümü biliyorduk. "O zamana kadar, senin için öldürme işini memnuniyetle yaparım."

Daha önce hiç bu kadar rüya gibi sözler söylenmemiş gibi göğsüne daha da gömüldüm. "Bu gece çok romantiksin."

Ama bir yabancının bile bakmadan ona bir kemik çivisi gönderme konusundaki rahatlığı hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, buna gerek yoktu. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Çürüme ve Acı Kraliçesi olmak zorundaydım.

Güzel ve korkutucu.

Nazik ve zalim.

Beni öldürenlerden başlayarak.

KOCAM bineğimizi, yeni ayın altında sessizce uyuyan eğri büğrü balıkçı kulübelerine doğru yönlendirdi. Ayın ışığı, her bir vuruşunun altında çıtırdayan kar yansıyor, bu kristallerin üzerinde ince bir buz tabakası donuyordu.

Enosh'un burnunun soğuk ucu şakağımı dürttü. "Karıma bunu yapan adamın nerede yaşadığını göster bana."

"İki adam. Biri Rose'un kardeşi, Henry. Evini biliyorum ama diğerinin nerede yaşadığını ya da kim olduğunu bilmiyorum." Sağımızda eski evim duruyordu, kapısı ardına kadar açıktı ve alt menteşesine zar zor tutunuyordu, kulübenin içine toz halinde kar serpilmişti. "Terk edilmiş ve babam görünürde yok."

Beklendiği gibi.

Hiçbir zaman bolca olumlu düşünen biri olmamıştım ama birazcık akıllı olan herkes babamın muhtemelen ölmüş olduğunu bilirdi. Eğer köylüler ya da rahipler tarafından öldürülmediyse, o zaman ciğerlerini içten içe yiyen şey tarafından öldürülmüştü.

Tuğladan yapılmış kuyunun solundaki ikinci evi işaret ettim, bacasından çıkan duman Henry piçinin içeride olduğunu yeterince kanıtlıyordu. "Babamın dolaşmasını istemiyorum."

"Onu hâlâ bulabiliriz," dedi Enosh ve cesetler Elderfalls'u çevreleyen gölgelere doğru kaçışırken atını yavaşlattı. "Son ölü sayısı Ada."

Enosh'un yardımıyla her birini tek tek saydığım için garip bir gurur dalgası oluştu. "Altı yüz yirmi sekiz."

Attan indi ve inmemeye yardım etti, bacaklarım soğuktan ve at sırtında geçirdiğim saatlerden dolayı kaskatı kesilmişti. "Sana dokundu mu, bu... *Henry*?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Arkasından meşe kapıya kadar takip ettim, Elderfall'ların birçok evi terk edilmiş ya da sessizce uyuyordu, bir yerlerde havlayan bir tazı dışında. "Diğeri bıçağı süren kişiydi. Ama Henry de aynı şekilde peşimden geldi ve onu takip etmezsem beni rahiplere ölü olarak teslim etmekle tehdit etti."

"Titremenden nefret ediyorum..."

Enoş kapıyı tekmeledi ve *sürgüsünün* gürültüyle kırılmasına izin verdi. Tazı daha yüksek sesle havladı ve şarkıya ulumalar ekledi.

Evin içinden gelen inilti ve tutarsız mırıldanmalara tuzlanmış balığın tanıdık kokusu da eşlik ediyordu. Ocaktaki ateşin zayıf bahanesinden gelen ışıktaki, bir figür samandan bir şilteden debeleniyordu.

Azı dişlerimi birbirine bastırdım. "Merhaba, Henry."

"Bu da ne oluyor?" İçkiden ya da uykudan ya da her ikisinden dolayı sallanırken, yukarıda duran bir tür saman biçme makinesini destekleyen kaba yontulmuş kirişi kavradı"Kim-" Gözleri bana kilitlendi ve sallanan bir sandalyenin arkasına geçmeden önce ayaklarının üzerinde tökezleyerek yan adım attı, tahta iğleri onunla soktu. "Sen! Ölmüş olmalıydın. Ben gördüm. Karnından kan aktığını gördüm. Hayır, hayır, hayır... Sen öldün!"

"Öyleyim." Aynı kader onu da bekleyecekti. *Benim* elimde. Çabucak barıştığım bir seçim

yolumuz buraya. "Senin yüzünden memelerim dondu."

Elmacık kemiklerinin altındaki çukurların nasıl gölgelerle dolduğunu, onu hasta ve zayıf gösterdiğini izledim - beni köşeye sıkıştıran fötr şapkalı adama hiç .

Şimdi onu köşeye sıkıştırdım, yan çizdim, ölümcül kocam olan hesaplaşmasına doğru sürükledim. Henry'nin bakışları ot biçme makinesine kayana kadar. Ve tekrar.

"Yukarıda biri var," dedim.

"Biliyorum aşkım," dedi Enosh. "Kalbi *bum-bum-bum* diye atıyor, damarlarına sıvı dehşet pompalıyor."

"Bırakın bunu öldüreyim." Ses tonumdaki inanç, dişlerimin bir başka ısırıcı gıcırtısında kayboldu ve bir titreme olarak kollarıma uzandı.

Enoş'un gözleri titreyen ellerimde , sonra benimkilerle buluştu ve *"Başarısız olacaksın, Eilam'ın kararlılığını daha da güçlendireceksin"* dercesine başını salladı.

Hayır, başarısız olmazdım.

Bir can alma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu ama aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Eğer ölümüne sebep olanları bile öldüremezsem, bu işin sonu iyi bitmeyecekti. Bana bebeğimi asla vermeyeceklerdi.

Şimdi tam zamanıydı.

"Bana bir bıçak ver," dedim Enoş'a. Kaşları çatıldı. "Karın ne isterse onu alacaksın, unuttun mu? Karın bir kemik bıçak istiyor."

Bir kez daha, bıçağın şekillendiği avucunu açarken gözlerinde o aç pırıltı parladı, sapı karnımdaki aynı sarmaşıklarla oyulmuştu ve parmaklarım için sağlam bir tutuş sunuyordu.

"Hayır! Ben... Ben... Ben değildim-" Henry'nin boğazından bir hıçkırık çıktı, gözleri çılgınca Enosh ile kapı arasında gidip geliyordu. "Arne yaptı! Bıçağı sana kuzenim sapladı; annemin mezarı üzerine yemin ederim. O yaptı! Aradığınız kişi o. O yukarıda!"

Kalbim göğsümde bir sarsıntı geçirdi. Başım geriye eğildi, daha iyi bir açı yakalamak için ondan uzaklaştım, midem bulanıyordu.

Sonra onu gördüm.

Pas lekeli bir bıçağın kenarından yansıyan korların kırmızı parıltısından başka bir şey yoktu. Sivri ucu ahşap bir çıtanın üzerinde duruyordu ve Arne'nin geri kalanı gölgeler içinde saklı kalırken bir parmak sapa vuruyordu.

Şeytana lanet olsun, onu öldürmememin imkanı yoktu. "Bu bıçağı süren adam içeri."

Bir adım öne çıktı ve Enosh Henry'nin yüzünü kavradı. Adamın omurgasını Biçme makinesi sarsılıncaya kadar ışınlandı, Arne gölgelere geri çekilirken deri ipliklerinin Henry'yi tahtaya izin verdi.

"Babam nerede?" Henry'ye doğru yürüdüm ve bıçağı ona doğrulttum. "Ne oldu ona?" "Yemin ederim, ona zarar vermedim! Aman Tanrım. Oh, Helfa, yardım et bana!" Henry yalvardı. "Rose! O getirdi para için ona dua etti, sonra kalktı ve gitti."

Yani o sürtük artık Elderfalls'da bile değildi. "Nereye?" "Hogsbottom.

Akıntıya karşı üç günlük yürüyüş mesafesinde."

"Peki rahipler babama ne yaptı?" "Rose biliyor olabilir, ama yemin ederim daha fazlasını bilmiyorum!" Artık işime yaramıyor o zaman.

Boğazımdan kalın bir yudum geçti. Tanrım, kocamın cinayetine daha fazla dikkat etmeliydim. Biri diğerini nasıl öldürürdü? Bıçağın sivri ucunu tam göbeğinin altına getirdim.

Bunun gibi mi?

"Hatırlayacağın gibi çok acı vericiydi." Enosh arkamdan yaklaşarak kolunu karnıma doladı ve kulağıma fısıldadı. "Yaralanan organlarına bağlı olarak kan kaybından ölmesi bir ya da iki gün sürebilir ve kendi dışkısıyla içeriden zehirlenebilir."

"Acı kulağa hoş geliyor." Yine de bıçak elimde doğal olmayan bir şekilde ağırlaştığında omzumun üzerinden Enosh'a baktım. "Nasıl öldürüleceğini bilmiyorum."

"Sus... Başka bir şey söyleme." Parmakları bıçağı tutan elime uzanırken beni için . "İşte böyle, aşkım."

Parmaklarını bileğime dolayarak elimi Henry'nin boğazına götürdü, sivri ucu doğrudan orada sallanan yumruya yöneldi. Ancak Enosh kulak mememi yalayıp kendini bana doğru bastırınca dikkatim dağıldı.

Çok sertti.

Kulağımın arkasındaki hassas deriyi öperken siki belime yaslandı. Hızlanan nefesler ince bebek çekiştiriyor, çakıllı tenimde harika bir ürperti yaratıyordu.

Sanki birini bıçaklamak üzere değilmişim gibi uygunsuz bir inilti çıktı içimden. "Sen ahlaksızsın."

"Bunu bana tahtımda tecavüz eden kadın söylüyor."

Şimdi biraz sırtıtmak zorundaydım. "Üşümüştüm..."

"Diğer elini sapın ucuna koy, tam buraya." Kolunu belimden kurtardı, diğer elimi tuttu ve avucumu sapın geniş, pürüzsüz ucuna yerleştirdi. "Bir elinle sabit tut; diğer elinle sapa vurarak boğazına sapla. Hızlı. Basit."

"Hızlı olmak

istemiyorum." Acı

çekmesini istedim.

"Çok sabırsız, çok lezzetli bir inatçı." Enosh bana alaycı bir hamle açlığının sertliğini ve büyüklüğünü hissettirdi. "Hızlı olmak şüpheyi az yer bırakır."

Haklı bir nokta vardı. "Sanırım bir yerden başlamak gerekiyor."

Elimi geri çektim.

Parmaklarım sertleşti.

"Bana yardım etme," diye ağzımdan kaçırdım. "Bunu kendi başıma yapmak zorundayım, yüzden bana vurduran sen olma."

"Bir santim bile
kıpırdamadım." Derin bir
nefes.

Ben Çürümenin ve Acının Kraliçesiyim.

Güzel ve nazik.

Korkutucu ve soğuk.

Avucum sapa çarptı.

Bıçak Henry'nin boğazına saplandı.

Kan, koyu kırmızı ve sıcak, yaradan hızlı aralıklarla fışkırdı, bazıları yüzümü lekeledi. Ağzından daha fazlası fışkırdı, sadece iniltisini bastırmak ve yavaşça kan kaybından ölerken çenesinden aşağı damlamak için.

Oradaydım. Ben bir katildim.

Utanç ve suçluluk için
hazırlandım. Hiçbiri
gelmedi.

Bunun yerine, bir sonraki nefesim ciğerlerimi daha önce hiç olmadığı kadar genişletti ve vücuduma garip bir heyecan gönderdi. Öldürmenin bu kadar kolay olduğunu kim düşünebilirdi ki? Beni bu kadar canlı hissettiren?

Enoş çenemi kavradı ve kapıdan içeri ani bir esinti girerken dudaklarımı ateşli bir öpücükle onunkilerle buluşturdu. "Şu haline bak, iyi kız, kötülerini işledikleri suçlar için cezalandırıyorsun."

Ağzının içine doğru inledim, vücudumda bir aşağı bir yukarı gidip gelen karıncalanmalar yüzünden zihnim dönüyordu, dillerimizin çiftleşmesi arasında Henry'nin kanının tadını alıyordum. "Çok hızlıydı. Hiç de hak ettiği gibi değildi."

"Ah, ama yine de kardeşim bu manzara karşısında oldukça tedirgin. Henüz kendi formuna girmekten rahatsız değil, ama havayı nasıl hareket ettirdiğini kontrol edemeyecek kadar öfkeli." Kalçaları arkama doğru yuvarlandı ve vizon bile ne kadar gizleyemedi. "O, ölümlülerin son nefes verışı, odaya gelen soğukluk ve atmosferi değiştiren rüzgâr. Onu hissediyor musun?"

"Sözüne ." uzandım, eldivenli parmaklarımın Enosh'un boyunun kıvrımlı hatlarını takip izin verdim. "Ne yapmalıyız?"

Enosh kulağımı yaladı. "Ölüme izleyecek bir şey ver."

Ada

Enosh omuzlarımdan tuttu, masaya doğru döndürdü ve ellerimi masanın kenarına getirip sıkarak tutunmamı emretti.

Vizon, ağırlığıyla bacaklarımın arka tarafında ilerlerken baldırlarım gerildi. kalçalarımaya yerleşiyor. "Hâlâ bir tane kaldı."

"Ölümlü sırasını bekleyecek." Göğsünün ağırlığı üzerime çökmeden tekmeleyerek ayırdı ve biçme makinesine bakma dürtüm üzerine dişlerini boynumun yan tarafına "Güven bana" diye fısıldadı.

Enosh'un vücudunun sıcak ağırlığı altında sıkışıp kaldığımda, o eline tükürürken ben sadece tırnaklarımı masanın sert tahtalarına geçirebildim. Bir an sonra aramıza soktuğu eliyle amımı kayganlaştırdı.

"Biraz kal, kardeşim. Ona yanlış yapan adamın kanında karımı nasıl becerdiğimi izle. *Öldürdüğü adamın*. Oh, bunu ne kadar iyi yaptı, bir nefes bile almadan. Katılmıyor musun?" Kalçalarını bir kez ve Enosh girdi. "Benim için kaldır, küçüğüm. Beni derinlere ve hızlıca al."

Gerilen girişime vuran sıcaklığın yakıcı acısı ve tenimde çakıllaşan tüylerin telaşı arasında kaybolmuş, sırtıma nasıl bastırıldığını fark etmemiştim bile. Göğsüm masaya çarptı ve kığım kalktı, bir sonraki hamlesinin kavurucu zevkinin rahmimin derinliklerine batmasına izin verdim.

"Enosh," diye inledim nefes verirken, onu daha derine çekmek için geri ittim.

Kalçalarının her hızlı hareketinde, kalın sikinin soğuk iç duvarlarıma sürtünmesiyle oluşan her keskin sızıda masa altımda zıplıyordu. Tanrı ya da değil, Enosh'un beni o kadar şiddetli sikmekten başka çaresi yoktu ki, sandalyeler devrildi ve gürültülü çatırtılarla yere çarptı.

Ve başka türlüünü de istemezdim. Olabildiğince sıkı tutunarak, dudaklarından yuvarlanan bir iniltisi için acıyı görmezden geldim, iki, üç. Dördüncüsünde bacaklarımın arasından karıncalanma hissi yayıldı, soğuk etin ateşe tutulduğunda yaptığı gibi zonkluyor ve karıncalanıyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim, bu muhteşem sıcaklığın altında eriyordum. "Çok üşüyorum. Daha hızlı!"

"Bir ölümlünün nefesine karşılık onun nefesi." Enosh sarsıcı bir güçle içime daha hızlı girdi ve beni vücudunun ateşli sıcaklığı ile bacakları yerde inleyen masanın titremesi arasına sıkıştırdı. "Teklif ettiğin şey bu değil miydi? Sözüne sadık değil misin?"

Klitorisimin etrafını saran bir sıcaklık dalgası, içimin kasılmasına neden olan önsezili ısı kıvılcımlarını da beraberinde getirdi. Enosh bunu hissetti, çünkü kalçaları bana karşı o şekilde yuvarlandı, horozunun okşamasına ve beni orgazmıma doğru yönlendirmesine izin verdi.

"Mmm, daha fazla," diye inledim, beni ateşe vermesine ihtiyacım vardı ve ölü bir adamın kafasını yanımızdaki lanet olası bir kirişe umurumda değildi. "Daha fazla. Daha fazla!"

"Daha fazla." Enosh'un tutuşu muhtemelen kalçamı kürkün içinden zedelerken, kelime karanlık bir hırıltıyla çıktı. "Karımın istediği şey..."

Beni daha sert sikti.

Tanrım, çok yaklaştım.

Sadece birkaç itiş daha ve- "Yardım ettin."

Eilam'ın sesiyle omurgamdaki tüm omurlar kasıldı ve Enosh durakladı, dudaklarımdan kızıışmış bir kediye utandıracak bir miyavlama çıktı. "Şimdi ortaya çıkmak zorunda mı? Şimdi mi?"

Enosh kıkırdayarak kolunu karnıma ve beni kaldırarak siki amımda sallanmama izin verdi. Bu şekilde bizi Eilam'ın duvara yaslandığı yere döndürdü ve ben hâlâ onun üzerinde otururken kendini yere indirdi.

"Karım zamanlamandan hiç memnun değil." Bacaklarıma açı verip ayaklarımı çıplak kalçalarının iki yanına kaldıran Enosh, dizlerimden sarkan bir vizon parçası siper olsa da beni en uygunsuz şekilde yaydı. "Yardım etmeye gelince... Kolu vururken ne tendonumu ne de kasımı yönlendirdim. Oh hayır." Yuvarlanarak pelvisini altımda kaydıran Enosh kalçamdan tutup beni aşağı itti. "Benim tatlı Adelaide" bunu tek yaptı, çaldıklarını geri almaya kararlıydı."

Eilam çıplak bir şekilde durduğu yerden kaşlarını çatarak bize baktı, görünüşe göre ne giysilere düşküncü ne de soğuğa aldırıyordu, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu. "Bıçağı ölümlünün boğazına doğru yönlendirdin. Avucunu sapın yerleştirdin. Başka türlü bunu yapamazdı."

"Ah, demek düşündüğümde daha uzun süredir bizi izliyorsunuz ve yine de yanıyorsunuz. Karıma bir danışayım."

Elini boğazıma götürüp başparmağıyla çene çizgime bastırarak kardeşine bakmamı sağlayan Enosh arkasına yaslandı. Doğrulduğunda diğer elini yüzüme götürdü, parmak uçlarından kıpkırmızı kan damlıyordu. Henry'nin kanı mı?

"Adelaide, onu bağışlayıp çocuğumuzdan vazgeçer miydin?" Koyu kırmızı parmaklar çene çizgimi, yanağımı ve dudaklarımın köşesini boyadı, kan hâlâ harika bir şekilde sıcaktı. "Yoksa bıçağı ölümlünün boğazına saplayıp onun da o iğrenç ruh gibi kan kaybından ölmesine izin mi verirdiniz?"

Eilam'ın siyah bakışları kardeşinin elini ve boğazımdan aşağıya, daha aşağıya, trenimin postunu toplayana kadar nasıl kaydığını takip etti, her çekiş dönen bir enerji gibiydi. Şüphesiz Enosh-

Enosh vizonu yukarı çekip beni kardeşine o kadar saçık gösterince ve parmağını zonklayan klitorisimin tepesine koyunca nefesim kesildi. "Görebiliyor."

"Şşş..." Küçük tomurcuğa bastırdı, beni kıvrandırdı ve inletti, diğer nemli parmağını alt dudağımın üzerinde kaydırды, sanki açıp tadına bakmam için beni . "Söyle bana kardeşim, dudaklarını onunkilere cüret ettiğinde de sesi böyle mi çıkıyordu? Bu iş bittiğinde, seninle karıma dokunduğunda yaptığın cüret hakkında konuşacağız."

Eilam başını eğerek Enoş'un klitorisimi nasıl ovduğuna baktı ama vücudunun diğer kısımları bu erotik gösteriyle pek ilgilenmiyor gibiydi. "Küstahlığın Yarin'in sapıklığından daha kötü. Kışkırtmaların ne olursa olsun bu iş umduğun gibi bitmeyecek."

"Sözüne sadık değilmişsin demek ki," dedi Enoş, bir yandan leğen kemiğimi daire şeklinde yönlendirirken bir yandan da beni şişmiş boyunun üzerine doğru iterek. "Küçüküm, sana bir soru sordum ve karım her zaman doğru konuşur. Ölümlünün boğazını deler miydin?"

Omurgamdan aşağıya ayıltıcı bir ürperti damladı ve bana bunun bir sikişten daha fazlası olduğunu gerçeğini hatırlattı

-Bu bir hile ve korkunç bir alaydı. Bir ölümlünün nefesine karşılık benimki. Eilam'ın teklifi buydu ve ben hakkım olanı alacaktım.

Alçakgönüllülüğün tüm kalıntılarına rağmen, Enosh'un sikini yönlendirdim ve bu müstehcen anın heyecanını şok edici bir yoğunlukla yaşadım. Kendime bebeğimiz için ne istersem olabileceğimi söylemiştim.

Sadece tek bir şey olmam
gerekiyordu. Çürüme ve Acı .

"Hayır, boğazını delmezdim." Kalçalarımı daha hızlı yuvarladım, çünkü kraliçeler ne isterlerse alırlardı ve Eilam'ın benim de kocam kadar korkunç olabileceğimi görmesini istiyordum. "Onu karnından bıçaklayabilirdim. Muhtemelen ortalığı birbirine katar, onu bir domuz gibi ciyaklamaya bırakırdım."

Eilam kendini duvardan itti ve çıplak tabanlarının üzerinde yavaşça ilerledi, kar beyazı buklelerinden sarkan etkileyici ama oldukça gevşek horozuyla ayağımdan birkaç santim çömeldi.

Gövdesi öne doğru kaydığı anda, kemik tozu her yönden hücum ederek Eilam'ın yüzünün önünde havalanan düzinelerce sivri uç oluşturdu.

"Eğer ayak parmağın bileğine batarsa, bu anlaşmazlığı ertelemek zorunda kalacağız, çünkü seni önümüzdeki on yıl boyunca tekrar tekrar milyonlarca korkunç ölümle öldüğüne inandıracağım." Enosh arkamdan kadar ağır nefes aldı ki, burun deliklerinden havanın emildiğini duydum. "Şimdi, sözünün arkasında dur. Bir nefes daha. Yap şunu!"

Eilam bakışlarını kaldırdı ve ağırlığını tek ayağının üzerine vererek Henry'ye uzun uzun baktı. Sonra siyah gözleri bana döndü, her türlü renkten yoksundu ama yüzündeki inançsızlık, bariz kayıtsızlık onun varlığında bir kez daha ürpermeme neden oldu.

Gördüğü her neyse, ne katil ne de kraliçeydi. Güzel ve nazikti belki ama canavarlar arasında hayatta kalmak için olması gerektiği kadar zalim ve korkunç değildi. Kesinlikle tanrılar arasında değil.

Ama çenemi kaldırdım ve onun ısrarlı bakışları altında ürkmeyi reddettim. Belki de kraliçe değildim. Henüz değildim.

Ama iki ay boyunca esir tutuldum, tüm ahlakım elimden alındı, şeytanla bir anlaşma yaptım, öldüm ve çocuğumu kaybetmenin yasını tutiğin ruhuma pranga vuruldu.

Artık gibi bir kadın . Ne değersiz ne de önemsizdim.

...ama kraliçe olma yolunda.

Elimi Enosh'unünün üzerine koydum, parmaklarının klitorisimin etrafında çizdiği dairelerin boyutunu, küçük tomurcuğu okşama hızını ve uyguladığı basıncı yönlendirdim.

Enosh inledi, erkeksi sesin öptüğü, emdiği ve kemirdiği omzumda gürlemesine izin verdi. Yukarı doğru itti, ben geri sallanırken beni hafifçe kaldırdı, onu içimde daha derine, sonra da esmer kesesine doğru ilerletti.

"Eşi benzeri yok," diye fısıldadı Enosh kulağıma, ritmini için büyük bir mücadele veriyordu. "Benim için yapıldı."

Hareketlerimiz üzerinde bu kadar kontrol sahibi olunca, parmaklarına karşı direndim ve karnımın alt kısmındaki kıvılcımları kükreyen alevlere dönüştürmelerine izin verdim. Bir kez daha, kardeşi izlerken korkunç bir ısı ve zevk dalgasıyla tüm bedenimi kavurdular.

Kendimi buna ya da Enosh'un kalçalarının önce duraklayıp sonra seğirmesine bırakmak yerine kocamın göğsüne yaslandım. Destek alarak arkama uzandım ve soğuk parmak uçlarımın zemine tırmanmasına izin verdim.

Ahşap.

Wood.

Kan.

Islak ve yoğun, yanımızda bir su birikintisi oluşturmuştu. Parmaklarımı içinde gezdirdim, sonra Enosh içime sıcak tohumlar fişkırtırken Eilam'a doğru öne doğru eğildim. Elimle hızlı bir vuruş yaparak tanrının yüzüne ve saçlarının beyazına kıpkırmızı benekler gönderdim.

"Bir ölümlünün nefesine karşılık benimki." Kanlı parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve ağzımın içinde gezdirdim, cinayetime yardım eden adamın kanının diş etlerime hafif tuzlu bir şekilde yayılmasına izin verdim. "Hâlâ kocamı durduracağımı mı düşünüyorsun? Sevgili kayınbiraderim, *beni* kimin durduracağı konusunda endişelenmeye başlamalısın."

Eilam ne göz kırptı ne de bir kelime söyledi. Sadece kayboldu.

Kanlı elim karnıma düştü, hem öfke hem de canlılıktan titriyordu. "Bana inanmıyor."

"Sana inanmıyor mu?" Parmakları örgülerimi çekiştirip Enosh arkamdan kıkırdadı. "Eilam bu kadar yoğun bir şekilde kendi formuna girmekten nefret eder; bu durumlar arasında on yıllar geçer. Bugün iki kez kendi formuna girdi. çok nefret eder biliyor musun? Son sözü söyleyememekten. Ufaklık, onu *öfkелendirdin*."

"Öyle mi?" Göğsüm yenilenmiş bir kararlılıkla kalktı. Enosh kardeşini çok iyi tanıyordu.

yüzden onun sözüne güvenmek zorundaydım. "Bir dahaki sefere bana yardım edemezsin." Henry'nin kanını yudumlarken Enosh'a dönüp baktığımda, bir sonraki cinayetimden bahsetmenin parmaklarımda bir titreme bile yaratmaması garipti. "Bir dahaki sefere kraliçe gibi görünmek istiyorum."

Enosh ayağa kalktı ve beni üzerinden kaydırarak elbisemin vizonunu nazikçe aşağıya indirdi. "Hayır Ada, başında daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir bir tanrıça gibi görüneceksin."

Hayır, taç değil.

Bu iş bitene kadar olmaz.

"Taç yap." Etrafımda döndüm ve biçme makinesini işaret ettim. "Onun çene kemiğini kullanarak."

"Bunu ayarlayabiliriz." Enosh etrafındaki pantolonları şekillendirirken, örgülü deri kıvrılarak ve sürünerek bağlı Arne'yi aşağıya indirdiği biçme makinesine baktı. "Aramızda kalsın ölümlü, birçok cezanın hayalini . Karıma yaptıklarının bedelini sana nasıl ödeteceğime dair tüm olasılıklar arasında o kadar çok ki."

Grimsi kahverengi deri Arne'yi nasıl ayağa kaldırdığını izledim, gözlerinin beyazındaki damarlar parlak kırmızı ve loş ışıktaki bile görülebiliyordu. "Bırak ben yapayım."

"Hayır, Ada." Kemik bıçağı çoktan elinde şekillenmiş olan Enosh, Arne'nin geceliğini keserek titreyen adamın gövdesini soğuğa açık bıraktı. Enosh bıçağın sivri ucunu Henry'karnına, göbeğinin bir santim yukarısına dayadı. "Senin intikamını almaya yemin ettim. Ve , *bu* ölümlüyü ben cezalandıracağım."

Enosh bıçağı piçin karnına hak ettiği gibi bir dönüşle saplamak yerine, bir duvar ustası hassasiyetiyle derisini nazikçe kesti. Göbek deliğinden pamuklu pantolonun paçasına kadar uzun bir çizgi.

Kanamadı. Zar zor.

Arne titreyerek kendini ileri attı, ancak onu yerinde bağlamak için duvarlardaki sazlara bağlanmış saç merhametiyle geri sıçradı. "Lütfen... ben değildim. Onu Rose öldürdü!"

"Yalancı," diye alay ettim. "Ama etme. Sıradaki o olacak." Ve eğer her şey yolunda giderse, sonuncusu.

"Şşş... kıpırdama ölümlü, yoksa zarar verebilirim." Enosh bir parmağını kesiğe soktu, sonra diğerini, Arne kendine bakarken sızan bir boşluğa açılmasına izin verdi, çığlık bile atamayacak kadar şok olmuştu. "Ölüm senin dostun olacak, ölümlü. Ama sadece kardeşim ruhunu zincire vurana kadar, çünkü sen daha yüce bir amaca hizmet edeceksin. Gerçekten bir onur."

Enosh geri çekildi, parmakları bir şeye dolandı. Bağırsaklar mı? Bağırsaklar mı? Evet. Bu bıçaklamaktan bile daha iyiydi.

Soluk pembe ve kanla kaplı Arne'nin bağırsakları midesindeki delikten dışarı çıktı. Dalgalanan organ hiç bitmeyen bir uzunlukta yere indi - bir ayak, iki, üç... oh, tanrım. Sonunda şekil değiştirerek grimsi kahverengiye dönüştü ve bir mukus tabakasıyla kaplandı.

Enosh küçük bir çekiştirme yaptı.

İşte o zaman Arne çığlık attı.

"Gördün mü ölümlü, bir süre böyle hayatta kalacaksın, rızkının boka dönüşmesini izleyeceksin."

Enoş yerdeki bağırsak yığınının uzaklaştı ve kanlı ellerini yakındaki bir bez parçasına gelişigüzel sildi. "Karnından aldığı bir yarayla ölmek çok acı verici. Bir şey organlara baskı yaparsa daha da çok acı verir."

"Karındeşme. Ne kadar hoş." Yarin kapının pervazına yaslandı ve cesetlerin insanları evlerinden kovalayıp geceyi çığlıklarıyla doldurduğu dışarıdaki ancak şimdi fark edebildim. "Karınızın düşünceleri bana ihtiyacınız olduğunu mu söyledi?"

"Sadece birkaç saat acı çektikten sonra, karıma dokunmaya cüret edenlerin başına neler geldiğini düşünebilir."

Bu şiddetli sahiplenme karşısında neredeyse inliyordum. "Ona ne yapacaksın?"

Enosh'un dudaklarında bir gülümseme belirdi, eskisi kadar nadir değildi ama kocamın mükemmel yüzüne yerleşen bu gülümseme daha da etkileyiciydi. "Hogsbottom'a giderken karımı ısıtacak. Ama önce..."

Tüylü, uyuz hastalığına yakalanmış bir köpek eve adım attı, vücudu iltihaplı yaralarla kaplıydı, gözleri süt beyazı gibiydi. Ölü hayvan hemen Arne'nin bağırsaklarını ısırdı, koparmadan çekiştirdi ve adamın şok halinden sıyrılıp çığlık atmasına neden oldu.

Ah, nasıl da çığlık attı, ciyakladı ve feryat etti, ama kulak tırmalayan sesi kısa süre sonra yüzünü saran deriden bir tıkaçın ardında boğuldu; bu manzara, tam da unvanımın emrettiği gibi yüzüme bir başka çürük gülümseme getirdi.

"Güneş doğmak üzere. Günü burada geçireceğiz, böylece ateşin başında ısınabilirsin." Enoş avuçlarını kolumda bir aşağı bir yukarı ovuşturdu. "Gündüz yolculuk etmek sadece görülmemize ve çevre köylerin kaçmasına neden olur. Babanı tanıyan bu kadın kaçabilir, bu yüzden yarın gece oraya gider ve sabah onu buluruz."

Evet, onu bulacaktık.

Sonra da onu

öldüreceğim.

Ada

("Kapısının yanında balık kafesleri yığılı olan.") Bir tepenin üzerinde atımıza binmiş otururken, önümüzde uzanan vadide, demirhanenin yakınında bulunan, badanası yeni yapılmış evi gösterdim, çatı düzgünce sazdan yapılmış. Güzelmiş. "olmalı."

İstediğim gibi, Enosh beni bir kez daha bu olay için giydirmişti. Bu kez kocam tüylerden oluşan bir elbiseyle kendini ; elbisenin bedeni kuğu beyazıydı, sonra tren boyunca griye dönüyordu, sadece siyah ve isle kaplı parmaklardan oluşan saçakla son buluyordu.

Henry ve Arne'nin izniyle.

Kaldığımız evde odun kalmamıştı ve kocam ormanda daha fazla odun bulmaktan aciz olduğunu kanıtladı. Bulduğu çözüm neydi? Kavrulmuş bedenlerini ocağın içine sokmak, bedenlerini sürekli alevleri beslemek.

Enoş gri gözlerini toz beyazı köyün üzerinde gezdirdi, karga tüyünden pelerini elbisemin kuyruğuna . "Çiftçi yalan söylemediyse tabii."

"İnsanların yabancılara karşı ne kadar neşeli görseniz şaşırırsınız." Rose'un bana yaptığı gibi, benim de ona yapacağım gibi. "Ya onu da diğerleri gibi senin tahtına oturtmak istersem? Bunu benim için yapar mısın?"

". "

Bakışlarım omzumun üzerinden ona yöneldi ve daha önce hiç tanık olmadığım bir şekilde, ağzının kenarını çekiştiren orantısız bir sırıtışla karşılaştım. Kendini mizah yapmaya mı çalışıyordu?

Kolumu , siyah eldivenli parmaklarımı, ruhu bağlanmış ve ağzı tıkanmış Arne'nin kalan vücut parçalarıyla yanımızda nazikçe sağladığı yedi metrelik alevin üzerinde ısıtarak kocamı deşifre etmeye çalıştım. Enosh böyle daha genç görünüyordu, kaygısızdı, bu da ona ölümlülük havası veriyordu.

ve gördüğünden emin olmak için eyerde daha fazla döndüm. "Nasıl oldu bu? Kalbimi kazanma hedefin değişmedi mi?"

Boğazından tek, soluk soluğa bir kahkaha patladı. "Ne sabrı ne de bir parça itaati şu ölümlü kadın, bir kez daha bir tanrıyla pazarlık mı yapıyor?"

"Beni bu şekilde tercih ediyorsun." şakacılık, birbirimize olan aşinalığımız yanaklarımı şişirdi. "Bir parça aşk tahtında gül."

"Sanki göğsün zaten onunla dolu değilmiş gibi, kalbinin arasında öyle güzel çırpınıyor ki, hissedip zevk alıyorum." Bir an çenesini her zamanki gibi kibirli bir şekilde kaldırdı ama yanağındaki seğirmeyi, gözlerindeki alaycı pırıltıyı gördüm. "Tahtım şu anda oldukça kalabalık, ama sen benim Çürüme ve Acı Kraliçem değil misin?" Saçımın bir tutamını geriye doğru okşadı, çene kemiğinden tacımın bir eklemine etrafında döndürdü ve arkasındaki deri ipliklere dizilmiş dişlerden oluşan bu hareketle *şingirdamasına* izin verdi. "Eve döndüğümüzde, sana benimkinin yanında bir taht yapacağım... bir beşik yaptıktan hemen sonra. İstedğin gibi süsle."

"Başı tahtımda, bacakları ise çocuğumun için bagetler."

Eğildi, dudaklarının nazik bir öpücükle ısıtmasına izin verdi ve ardından burnumu hızlıca ısırdı. "ne isterse, onu alırım."

Atımızı telaşsız bir yürüyüşe zorlayarak, Hogsbottom'a giden dar bir patikayı takip etti. Sessiz evlerin arasında sabahın erken saatlerinin ıslak sisine karışan dumanlar yükseliyordu. Tüm bunlar ne kadar garip bir şekilde dar görünüyordu, duvarlar sanki artık böyle bir yere uymuyormuşum gibi bana doğru sürünüyordu.

Bir yerlerde, ince bir buz tabakasının altında bir dere , kardan arındırılmış parke taşına çarpan toynakların çıkardığı seslerle bir araya geliyordu. Ta ki balık kafeslerinin yanında durana kadar.

Yaşlı bir adam ağzından sarkan bir ahıra yaslanmış, gözlerini kısarak bize bakarken havaya üflüyordu. Eğer akıllı olsaydı, kalırdı.

Enosh attan indi, bana yardım ederken etrafımıza bakıp çevremizi değerlendirdi. "Hâlâ kararlı mısın?"

Bakışlarım çatıdan hafifçe yuvarlanan kardan, bir çalının çıplak dallarını çekiştiren esintiye, elbisemdeki tüylerin hafifçe çırpınışına gitti. Eilam izliyor muydu?

"Her daha fazla."

Arne bıçağı karnıma olabilirdi ama kim bana ihanet etmek için yardımımı almıştı? Kardeşini ve kuzenini tazı gibi peşime takan kimdi? Babamı kim sattı? Tüm bu karmaşayı kim başlatmıştı?

Rose.

titreyen nefretin ve bu işi sonsuza dek bitirme kararlılığının altında ne şüphe ne de acıma vardı. Onun ölmesini istiyordum ve Henry'ye yaptığım gibi onu da öldürebilirdim.

Hızlı. Basit.

Hayatıma devam

edeyim. Gerçekten.

Benim bu hareketim üzerine Enosh kapıyı tekmeleyerek içeri girdi ve beni alevlerin çıtırtısına ve sandalye ayaklarının tahta üzerinde çıkardığı gıcırtya doğru çeken bir ısı dalgası yaydı.

Bükülmez bir kararlılıkla evin içine adım attım, ancak şok vücudumdaki her bir kası felç etti. Eklemlerim kilitlendi. Ağzım bir karış açık kaldı. Şakaklarım zonklamaya başladı.

aptallık.

Orada durdu, şeftali yanaklı Rose, sırtı duvara o kadar sert çarptı ki bebek uyarı çığlığı kadar bir sıçan gibi geri .

Kollarında olan.

Yutkundum, gözlerim kundaktaki bebeğe o kadar sabitlenmişti ki kocasının bir sandalyeyi sanki koruma sağlayacakmış gibi göğsünün önüne nasıl kaldırdığını fark etmedim bile. Lanet olsun bana, Elderfalls'da hamile olduğu gerçeğini unutmuştum.

Hayır, tam olarak unutmadım.

Kendi çocuğum için o kadar endişelenmiştim ki, onu kucağında bir bebekle, ocağın cömert sıcağından kızarmış gamzeli yanaklarıyla bulabileceğim bir kez bile aklıma gelmemişti.

Bu beni caydırmalı mı?

Enoş da endişelenmiş olmalı kapıyı tekmeleyerek kapattı, sonra da ağır elini omzuma koyarak ayıltıcı bir şekilde sıktı. "Ölümünden sorumlu olan ölümlü kadın bu mu?"

Dudakları titreyen Rose'un gözleri dualar mırıldanan, işe yaramaz, sinmiş kocasına, oradan da Enosh'a kayarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ben... Bu kardeşimin fikriydi, bıçağı tutan . Yemin ederim, ben-"

"Ölümlüler pek çok şey üzerine yemin eder ama pek azı doğru çıkar." Enoş parmaklarımdaki titreme belirtilerine endişeyle yan gözle baktı, sonra doğruldu ve çenesini Rose'un kocasına doğru uzattı. "Çocuğu ona ver, çünkü yeminime sadık kalacağım ve karıma acı çektirenleri cezalandıracağım."

"Hayır, lütfen!" Rose bebeği göğsüne , bebeğin ürkmesine ve tombul kollarını yün battaniyeden sıyrarak bir uyarı çığlığı daha atmasına izin verdi. "Lütfen, ben... benden ne isterseniz isteyin ama... lütfen, bebeğimin bana ihtiyacı var."

Enoş dudaklarını şapırdattı. "Yine muamma, çünkü benim bebeğimin de annesine ihtiyacı var. Seninkini benimkinden üstün tutmayacağım."

Enoş çocuğu almak için kollarını uzatıp öne doğru kaydığında, onun önüne geçtim. "Hayır, benim tek olmam gerekiyor."

Bunu yapmak

zorundaydım.

Tek başıma.

". Enosh, Henry'yi öldürmek için kullandığım bıçağın açık avucunda şekillenmesine izin , kocamın alnı bir düzine haklı şüpheyle kırıştı. "Biz geldiğimizde rüzgâr şiddetlendi."

"Biliyorum," dedim bıçağı aldığımda, Rose'a bakarken sapı bir şekilde kayganlaştı ve nemlendi. "Bebeğini kocana ver."

"Hayır..." Rose inledi, burnunu çekip üst dudağından sümükler akana kadar ağlarken onu daha sıkı tuttu. "Aman Tanrım, Helfa, ben sadece kendim ve bebeğim için her gün balık yahnisi yerine daha iyi bir hayat istedim."

Aptal midem, herhangi bir balıkçı karısının ya da bir balıkçının açlık sancılarını tanır gibi sıkıştı.

Kızım, lanet canavarların ısırmadığı zamanları tecrübe etti. Ama sadece evin etrafına bakana kadar.

Yatağın üzerindeki ketenden sarkan mis kokulu, altın rengi saman, odaya neredeyse hiç duman atmadan yanan bir ateş ve kırıştan sarkan yağlı, kurutulmuş bir jambon. Gerçekten de kendine küçük, güzel bir ev yapmıştı.

Rahiplerden gelen parayla.

Bıçağın sapını daha sıkı kavrayarak ona doğru güçlü bir adım attım. "Babamı sattın.

Nerede o? Ona ne oldu?"

Benim sorularım üzerine Rose'un ayakları yavaşça altından ve yerde bir ağlama birikintisine dönüşene kadar duvarın dibine çöktü. "Onu aldılar. Baş rahip için yararlı olacağını söylediler, bana bir avuç sikke ödediler, sonra da onu bir katıra bindirdiler. Elisa... Adelaide, lütfen... bebeğime ." Bakışlarımı başka bir yere odaklamayı başaramadan, küçük şeyi çevirdi, bana güdük burnunu ve süt tükürdüğü için çenesindeki beyaz pulları gösterdi. "Benim... benim bebeğime bak."

Baktım.

Tanrı yardımcım olsun, gözleri ela-kahverengi olan bebeğe baktım. Tombul yanakları, meme ucunu andıran dolgun dudakları ve başının üzerine örtülmüş battaniyenin altından çıkan bir tutam kahverengi saçıyla yakışıklı bir şeydi.

Göğsüme ağır bir yük çöktü, o kadar bunaltıcıydı ki önlerinde çömeldim. Eğer Rose'u şimdi öldürürsem, bu çocuk annesini asla tanıyamayacaktı - tıpkı benim kendi annemi hiç tanıyamadığım gibi.

Bu içimi acıttı.

Bir an için onu bağışlamayı düşünmüş . Eilam'a söylediklerimde ciddi olduğumu göstermek için öldürebileceğim bir sürü başka kötü ruh vardı. Belki de.

Ta ki tanrı Rose'un hemen yanında şekillenip ondan irkilmiş bir çığlık koparana ama ona kaçacak hiçbir yön bırakmayana kadar. İki duvarlar arasında sıkışıp kalmıştı, solunda çıplak tanrı ve önünde ben, kollarını bebeğinin üzerinde kavuşturdu.

"Ada. Sesi, kardeşleri gibi kafamın içine değil, tam da özüme süzüldü. Bir bebeği gerçekten annesinden mahrum bırakır mısınız? Bir dizini tırmaladığında onu kucaklayışını ya da uyurken şarkı söylerken sesini hiç duymadan büyümeye mahkûm eder misiniz?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, muhtemelen sesim deli bir kadın gibi çıkıyordu, kendi kendime böyle saçmalıyordum ve belki de öyleydim çünkü bıçağın ağırlığı üç katına çıkmıştı, sanki o kaltağı gerçekten bağışlamak istiyormuşum gibi. "Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?"

.

Eilam'ın, tüm kardeşlerin onları doğuran cehennem çukurundan miras kalmış gibi görünen o kendini beğenmiş gülümsemesiyle orada oturmasıyla değil. Şimdi şüpheyeye yenik düşersem tüm bu ölümler devam edecekti. Dışarıdaki tüm o cesetler...? Bir hiç uğruna ölmüş olacaktı.

Bu daha iyi değil miydi?

Birini öldürmek, evet, ama diğerlerini bağışlamak? Bu beni kahraman yapmaz mı?

Ayrıca, ya şimdi başarısız olursam ve Eilam teklifini geri alırsa? Ya ? Cezayı bu kadından daha az hak eden birini öldürmeye kendimi ikna edemezdim. Ya Enosh daha önce yaptığı gibi bu toprakları da silip süpürürse? Ya-

"Ada. Eilam'ın sesi burun deliklerimin açılmasına ve azı dişlerimin birbirine sürtünmesine neden oldu.

"Bebeği düşün. Masum çocuğu-"

"Sessiz olun!"

Rose bağırmamla o kadar irkildi ki bebek kollarında sallandı. Bir uyarı feryadı, sonra bir tane daha, sonra çocuk şiddetle ağlamaya başladı. Buruşuk yüzünün her yerinde minik kırmızı damarlar belirdi, tıknaz parmaklarını açıyordu.

"Şşş..." İçgüdüsel olarak elimi ileri uzatıp onu susturdum, bu çocuğu kucağıma alıp kendime doğru çekmek istedim.

Rose onu benden uzaklaştırdı.

Onun yerine yapmak istediğim şeyi yaptım.

Çocuğun kaldırıp boynuna yasladı, salladı, salladı, rahatlattı, susturdu. Bebeğimle yapmak istediğim her şeyi gözlerimin önünde yapıyordu... Bana bunu yapma fırsatını kaybettiren kadın.

Sonsuzluk için.

Sıcak ve ısırıcı öfke, atan ama ölü kalbime kazındı ve parmaklarımın bıçağın etrafında sıkılaşmasına izin verdi. Neden o bebeğini kucağına almayı hak ediyordu da ben hak etmiyordum? Çocuğumu kucağıma almaktan mahrum bırakılacak kadar kime ne yapmıştım? Tüm bunlar tek bir bıçak darbesiyle sona erebilecekken neden kendimi inkar edeyim ki?

Daha önce yapmıştım. Tekrar yapabilirdim.

Sadece bir kez daha.

Bebeğim için.

Dünya için.

Eilam başını eğdi, kaşları çatıldı. '*Senin hiç kalbin yok mu, katil-*'

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim." Elim bir hamlede ona doğru savurdum. Bıçak boynunu yırtmadan önce köprücük kemiğini kesti ve elini yaraya bastırıp bana şok içinde bakmasına rağmen çıplak göğsünden aşağıya kan akmasına neden oldu. "Bebeği al!"

Ben sadece bağırarak odaya girmiştim ama Enosh hemen yanıma geldi. Susturucu sesler çıkararak eğildi ve çığlık atan çocuğu Rose'un kollarından aldı.

Belki de Enoshun peşinden giderdi, eğer etrafını saran deri ipler , tüm mücadeleyi devre dışı bırakırdı. Yine de, üzerine savruldu ve çılgınca çığlık attı, yüzü gözyaşları ve nemli yanaklara yapışan kumral doluydu.

Bıçağı yeniden kavrarken Eilam'a doğru eğildim. "Çocuğu annesinden ayırabilirim,

Ama aynı zamanda başka pek çok çocuğun da babalarına kavuşmasını sağlayacağım."

Ya da en azından, bıçağı bir elimle Rose'un boğazına götürürken ve diğer elimin avuç içini kabzanın ucuna değdirirken kendime söylediğim buydu.

Hızlı. Basit.

Gözlerim karnına kaydı.

Boğazına. Göbeğine.

Yine boğaz.

Bakışlarım bir sonraki sefer karnının üst kısmına düştüğünde, ciğerlerine yakın bir kemik bir bıçak çıkmıştı ve sapı elimin avuç içinde duruyordu. Nasıl bu kadar aşağıya kaymıştı, . Belki ağırlıktan, belki de değil.

Islak bir öksürük dikkatimi tekrar Rose'a çekene kadar elimin dönüşünü, daha derine girişini izledim. Dudakları sudan çıkmış balık gibi aralanan kırmızı yanaklı Rose, ağzından fışkıran kanın altında nefes alamıyordu

"Ben Çürümenin ve Acının Kraliçesiyim, güzel ve nazik, korkunç ve zalim," diye mırıldandım kendime ve Rose'a, sonra elini çoktan kapanmış bir yaraya bastırmış olan Eilam'a baktım. "Şimdi bana bebeğimi ver."

Enosh

I mahvolmuştu.
Sonsuzluk için.
Orada duruyordu -benim kadını, karım, kraliçem- yanında kanlar içinde yatan kötü bir ölümlüyle.

sol ayağı ve sağ yanında oturan şaşkın bir tanrı. Evet, küçüğüm beni mahvetmişti, çünkü bir daha asla Ada'mdan başka bir kadın yanımda olamayacaktı.

Bu da yeniden dirileceği önermesini, yeniden ölümlü olacağı düşüncesi kadar korkutucu kılıyordu.

"Onun nefesine karşılık benimki." Eğilerek bıçağı bir kez daha Eilam'a yaklaştırdı, sonra kemik yere düşer. "Yoksa yemin ederim hafızanda sadece bir leke değil, kadın denen o tuhaf yaratıkların kaybedecek bir şeyleri kalmadığında neler yapabileceklerine dair bir ders ."

Ölümlülerin yaptığına tanık olduğum gibi ağlayan çocuğu kollarımda salladım, hareketin hoşuma gitti ama yanlış yapıyor olmalıydım ki çılgılık atmaya devam etti. "Eğer onun ruhunun bağlanmasını istiyorsan, Fısıltı Tanrısı'nı çağırmalıyız."

"Fikrimi değiştirdim." Ada kollarıyla bir beşik oluştururken bana döndü, bebeğe kırparken yüz hatları sıcaktı, ancak çene çizgisine stoik, neredeyse teslim olmuş bir gerginlik geldi. "Bakalım onu sakinleştirebilecek miyim. Şşş..."

Yün battaniyeyi çekiştirerek çocuğun üzerini örttüm ve onu nasıl susturduğunu izleyerek kollarına indirdim. Alnından burnunun köprüsüne doğru nasıl nazikçe okşadığını, tekrar tekrar, ta ki... evet, onu sakinleştirene kadar.

Gördüklerimi hafızama kaydettim.

Bebekler hakkında öğrenecek çok şey var...

Ağlamaları dindikten sonra Ada onu yakındaki bir beşiğe , tıpkı yakında bizim çocuğumuza yapacağı gibi... eğer kardeşim sözünde durursa.

Titreyerek konuşan ve olayla ilgisi olmadığına yemin eden ölümlü tehdit oluşturmuyordu, ben de kardeşime doğru yürüdüm. Kesinlikle sarsılmış görünüyordu, etin acısına değildi ve bunu kimin yaptığına şaşırmıştı.

Eilam ayağa kalktı, hâlâ çıplaktı, kanlı eline bakarak hırladı. "Karın beni kesmeye cüret etti."

"Ve eğer onu bir kez daha reddedersen, seni çok daha acı verici yerlerinden tekrar kesecek." Sade bir deri ceketle birlikte pantolonun etrafında izin verdim. "Her bitti. Ya sözünde durur ve ona nefesini verirsin ya da yeminim üzerine bu toprakları bir mezarlığa çevirir ve karımla kafataslarından bir halının üzerinde dans ederim."

Dudakları her zamanki kayıtsızlığına hiç benzemeyen yeni bir öfkeyle seğirdi. "Ne ?"

Midem daraldı.

Ada'baktım, beşiğin yanında durmuş, kanlı elini elbisesine sürterken diziyle beşiği . *Umutsuzca silmeye çalışıyordu.* Ama dikkatimi çeken ani hareketleriydi. Kararlı mıydı? Sarsılmış mıydı? Kasları dizginlenemez bir enerjiyle seğiriyor muydu? Birini ya da diğerini belirleyemedim.

Eğer ikincisi olsaydı ve kardeşim yine de reddetseydi, nasıl devam edecekti? Ya küçüğüm çaresizlikten kardeşimin isteğini yerine getirmişse? Ada benden bir kez daha uzaklaşmadan önce daha ne kadar ölüme tanıklık edebilirdi?

Beni biraz boyun eğmeye zorladığı için Eilam'ı duvara çarpmamak için yanağımın içini ısırđım. "Başka ne istiyorsun?"

Dudaklarında bir somurtma belirdi. "Tahmin etmeyecek misin?"

Lanet dengesi. "Çok iyi. Köyler, kasabalar, köylüler... Baş Rahip Dekalon ölene, tapınaklar yok edilene ve rahipler Ada'nın ağacına kadar hepsini bağışlayacağım. Ondan sonra evimize döneceğiz ve huzur içinde olacağız."

" sanmıyorum, Enosh." Eilam doğruldu ve yarım el kadar da olsa benden daha uzun durmaya başladı. "Kapılarını ve çürümeyi yayma, yeryüzünü bir zamanlar yaşamış olan her şeyden arındırma görevine geri dönmeni talep ediyorum."

Karıma bu sözü zaten verdiğimi ve anlaştığımız gibi yerine getireceğimi düşünürsek küçük bir taviz. "Sana söz veriyorum."

"Sadece bu da değil, tapınaklara ve rahiplere karşı yürüttüğünüz haçlı seferine artık son vereceksiniz ve onlarla olan kavgalarınız başka bir ölümlünün hayatına mal olmayacak."

"İmkânsız!" Duvarlardan çamur yükseliyor ve botlarımın altındaki tahta kalaslar, yerdeki eski kemiklerin öfkemle nasıl kıvrandığıyla gıcırdıyordu. "Sahte bir tanrıya dua ederek bu topraklara her adım attığımda avlanacak, yakalanacak ve ; sonunda evime, karıma ve çocuğuma döneceğim, evet, ama kıkırdak ve kemikten başka bir şey kalmayacak şekilde ."

"Görevini yapmış olsaydın, işler bu noktaya gelmezdi," dedi tüm görkemli cehaletiyle, formuna bağlı *tek* tanrı olmanın zorluklarından o kadar habersizdi ki. "Zaman onların inançlarını geri getirecek ve-"

"Tahtımda baş rahibin kellesini taşıyacağıma yemin ettim ve bunu benden alamayacaksınız. Kardeşim, . Hayal bile edemeyeceğin acılar çektim ve bu ölümlüden intikamımı alacağım."

Hiç acele etmeden, bir taburenin üzerinde duran hasır sepete doğru adım attı ve bir soğan çıkardı,

büyük bir hayranlıkla inceledi. "Seç, Enosh. Ya intikamını ya da karını. Şimdi, sözümün değerini bir kez daha sorgulamadan önce şunu dinle." Soğanı sepete geri atıp bana döndü. "Seçimin ne olursa olsun nefesini alacak... ama bu sefer ne kadar süre tutabilir? Ölümlülük bir hastalıktan başka bir şey değil. Tüm türleri gibi o da bu hastalıktan muzdarip, bu da kardeşler arasındaki bir kavgadan başka bir şey değil... daha niceleri gelecek."

Kemik toprakta titriyor, aletini yana doğru itmek için çivili bir çubuk haline gelmeye hazırlanıyordu. Hiçbir şey beni onun cinsel organından kan aktığını görmekten daha fazla memnun edemezken, her şeyin bir kez daha toprağa yerleşmesini diledim.

Ondan çok nefret ediyordum.

Dürüst, donuk, bekar Eilam. Ne yazık

ki sözleri anlamlıydı.

On yıllar, yüzyıllar, ... Zaman kadar eski, pek çok yol ayrımına tanıklık etmişim ama hiçbirini bunun kadar önemli gelmemişti. Bir an için bunun üzerinde düşünmeliyim.

Ada'm bana huysuz diyordu ve haklıydı, çünkü geri dönüp karımı alıp öldürmeye devam etmek istiyordum. Eilam eninde sonunda onun nefesini geri vermek zorunda kalacaktı. Evet, karımın hayatını geri verecekti... ben onun bana karşı olan duygularını öldürdükten ya da çok sevdiğim bir parçasını yok ettikten sonra.

Peki ya ben onun taleplerine boyun eğmeyi reddederken onun nefesini şimdi talep etseydik...? Sonsuza kadar onun nefesinin peşinden koşacaktı ve sonra ben de ona karşılık vermek için peşinden koşacaktım. Ceset orduları, kafa kesmeler, kan dökmeler, birbirini boğazlayan tanrılar...

Barış olmazdı.

Sadece nefret ve intikam, ki her ikisi de daha önce karıma ve çocuğuma mal olduğu için yemin etmişim. Bunun ailemi ikinci kez etkilemesine izin veremezdim.

"Ona yaşam nefesini ver ve söz veriyorum, istediğini yapacağım. Başkâhine ettiğim intikam yeminini geri alacağım." Karım ve çocuğum için bunu yapacaktım, böylece evimizde hayatta ve iyi olacaktı. "Ancak... ona bir şey olursa bir daha nefesini kesmeyeceğine söz vereceksin."

Eilam omuz silkti. "Ruhunu aynı şekilde kırılğan bırakıyor."

"Nefesini bıraktığın sürece onun ruhu seni ilgilendirmeyecek," dedim. "Bana bunun için söz veriyor musun?"

Ürkütücü siyah gözleri beni bir an daha süzdükten sonra başını salladı. "Anlaştık."

Arkamı döndüm ve küçüğüme doğru yürüdüm, yaklaşıp omzuna bir öpücük kondurdum. "Aşkım, yaşam nefesini almaya hazır mısın?"

Bir daha uyuyan çocuğa, sonra dudaklarında tuhaf bir cevapla birlikte zayıf bir gülümseme belirirken döndü. "Onunla ilgilenildiğinden emin olmalıyız."

"Altın paralar ölümlülere iyi gelir, bunu öğrendim." Çenesini kavradım ve o parlak mavi gözlerini benimkilerle buluşturdum. "İyi misin?"

"Hayır," dedi tüm acı dürüstlüğüyle, ama ardından başını salladı. "Ama olacağım. Bu nihayet bittiğinde. Bunun bitmesine ihtiyacım var, Enosh."

"O zaman gel."

Elimi sırtına koyarak onu kardeşime doğru yönlendirdim. Aynı zamanda zihnimi genişleterek ölümlere dağılmalarını ve Soluk Saray'a giden yolu güvence altına almalarını emrettim. Şu andan itibaren onu daha iyi korumalıyım.

"Ada..." Eilam bize doğru yürüdü, küçüğümü bir süre daha değerlendirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Onu her türlü çürüme ve bozulmadan , yoksa hastalıklarla dolu olarak hayata geri dönecek ve ben bunun suçunu üstlenmeyi reddediyorum."

Üzerindeki en ufak korozyon zerreciklerini bile temizleyerek yanağını okşadım, kaslarının gevşemesini ve omuzlarının sertleşmek istediği yerlerde gevşemesini diledim. "Şşş... neredeyse bitti. İki derin nefes al. Biri senin için. Biri bebeğimiz için."

"Bebeğimiz," dedi, sonra nefes aldı.

Tekrar nefes aldı.

Başını salladı.

"Bekle," dedim Eilam yaklaştığında, yüzünü kavrarken kolumu Ada'nın beline doladım. "Her ölüm çıkabilirsin. Ben ne gardiyan ne de efendi, ne ceza ne de af olacağım. Sadece seni çok seven kocan olacağım. soru, sen ne ? Bunu duymam gerek."

Beni sevdiğini söyle.

Ada birkaç nefes boyunca sadece bana baktı, ama kısa süre sonra jestimi yansıtip yüzümü kavradığında anladı. "Ve eğer cevap vermezsem, beni ölüme hapsedecek misin?"

Zorla gülümsedim. "Tam şu anda seni kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalırsam, bunu yapabilirim."

Ada da gülümseyerek yanağımı okşadı, sık sık yaptığı ve hoşuna gittiği gibi çenemde yeni çıkan kirli sakalları okşadı. "Eğer bu doğruysa, o zaman cevabı sonrasına kadar hak etmiyorsun."

Bu acı gerçek beni sırtıttırdı. Hayır, ilişkimizi eski güvensizlikle yıpratarak bir kez berbat etmişim ve bunu tekrar riske atmayacaktım. Bana karşı bir sevgi bulduğuna inanacaktım. Küçük kızımın bana döneceğine. Her zaman ve sonsuza dek bana döneceğine.

Eğer değilse... şey...

...onu her zaman tekrar yakalayabilirim.

Ona başımı salladım. "İnatçı, inatçı, güzel kadın." "Kibirli, zalim, sinir bozucu derecede yakışıklı tanrı."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, verdiği yeminlerin kalıntılarını, bir zamanlar onları söylediği bağlılığı tatmaya çalıştım. "Kalbin kendi kendine atmaya sana tekrar soracağım."

Eilam hafifçe öne eğildi ve dudaklarını o kadar yaklaştırdı ki çenelerim sıkıştı, aralarında sadece bir parça hava kaldı. Buz gibi olan hava, küçüğümün nefesinin bile dalgalanmasına neden oldu. Eilam'ın gözleri daha da karardı, görünüşe göre sıvı katrana dönüştü.

Kardeşimin hayat verme ve alma gücüne daha önce hiç tanık olmadığım için şaşkınlıkla izledim.

Ama sadece Ada'nın tüm gücü emilene kadar, sanki ipleri beklenmedik bir şekilde kesilmiş bir kukladan başka bir şey değilmiş gibi ve onu dik tutamazdım.

Kalbim göğsümde küt küt atarken onu kollarımın arasına aldım ve kendime doğru çektim. "Ada! Ada, ne oldu?" Hiç tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadı. "Ona ne yaptın?"

"Bu daha önce hiç denenmedi, Enoş." Eilam kaşlarını çatarak karıma baktı, onu inceliyordu ama duygularını saklamaya alışık olmayan yüzünde kötü niyet göremiyordum. "Sanırım normalde verdiğimden daha fazla cana ihtiyacı var, gücü o kadar kuvvetli ki girdiğinde formu dayanamıyor. Bunu onun için bir şekilde yapmalısın."

"Eğer formunu tehdit edecek kadar güçlüyse, aynı şey ruhu için de geçerli ve Fısıltı Tanrısı'nı çağırmalıyız," dedim ve Ada ile diğer ölümlünün duyması için odanın içine doğru konuştum. "Yarin, kardeşim, sana ihtiyaç var."

Hiçbir şey

yok. Yarin

yok.

Daha güçlü bir şekilde tekrar denemeden önce bir düzine küfür mırıldandım. "Yarin Amca, sana ihtiyaç var." "Küçük yeğenlerim için her şeyi yaparım. Ada, siz ölümlüler için değil mi-"

Üzerinde sadece bir pantolon ve bir çizme ile yanımıza geldi. "Vay, vay, vay... Sanki tüm eğlenceyi kaçırmışım gibi görünüyor. Karının ruhu neden dönüyor?"

"Eilam nefesini hediye ederken zincirlerinin sağlam kalmasını sağlamalısınız. O kadar güçlüydü ki ben bile onu ayakta tutmayı başaramadım." Küçüküm kollarımda kıpırdandığında yanağını okşadım. "Bir tür bayılma büyüünden başka bir şey değil. Şimdi tekrar deneyeceğiz, tamam mı?"

Boğazında ağır bir yudum düğümlendi ama başını salladı. "Ben hazırım."

Yarin bir adım daha yaklaştı ve gözleri odaklanarak kısılrken avucunu göğüs kafesine götürdü. "Hadi şu bitirelim. Bitirmem gereken bir şey var."

Hava buz gibi olduğunda ve Eilam'ın gözleri bir kez daha karardığında, nefesinin şiddetli gücüne karşı koydum. Etrafımızda dönüyordu, soğuk ve ısırıcıydı, kaslarımdaki tüm gücü emiyor, saçlarımı karıştırırken odaklanmama zarar veriyordu. Ta ki, sanki zaman bir nefesliğine durmuş gibi, tümüyle durgun bir vuruşla hepimiz donana kadar

Ada derin bir nefes alıp yüzüne renk gelirken bize baktı, gözleri çılgınca Eilam'dan Yarin'e, oradan da bana kaydı. "mı?"

Yutkundum, şok elimi kolumu felç ederken zihnimi ona doğru uzattım. "Söyleyemem." Kesinlikle *bir* şey yapmıştık.

Çünkü artık onun kemiklerini

hissetmiyordum. Artık etini

hissetmiyordum.

Ada

T Üç tanrı sanki ilk kez şimşek çakmasına şahit olmuş gibi bana bakarken, bir enerji dalgası kemiklerimdeki soğukluğu alıp götürdü. Parmak uçlarımda, saç diplerimde, ayak tırnaklarımda altında karıncalanıyordu. Ne oluyordu?

"Hanımefendi.

Sesi hiç tanıdık gelmeyen bir kadının fısıltısıyla içimde bir sarsıntı oldu. "Kim söyledi bunu?" Enosh kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Kim ne dedi?"

'Hanımım, hanımım,' diye sanki yüzlerce insan hep bir ağızdan fısıldıyormuş gibi etrafımdan farklı sesler kakofoni halinde geldi. 'Hanımım. Size gelmeme izin verin, hanımım.

"Hanımefendi. Bir adam.

"Hanımefendi. Bir kız.

'Hanımefendi. Hanımefendi. Hanımefendi.'

"Aman Tanrım." Dilimin altında biriken bir yudum tükürüğü yuttum ve alnımda ter incilerken Enosh'un kollarından sıyrıldım. "Bir şey... bir şey doğru değil-"

Aklımdan milyarlarca düşünce geçiyordu. Yabancı diyarların resimleri, daha önce hiç duymadığım ama yine de anladığım kelimelerin yankısı, güneş ve ayın gece ve gündüz boyunca nasıl bir düzen içinde dans ettiği... Hepsi aklıma geldi, şakaklarım zonklayana kadar kafamın içine aktı.

Daha da kötüsü panik içindeydim.

Bana ait olmayan.

En azından... Ben öyle düşünmüyordum, çünkü ses içimden değil, tam oradan geliyordu. Ölümlü adamdan. Damarlarındaki kan akışı boşluğu titretiyordu, vücudundaki her değişiklik anladığım bir dil gibiydi.

Atardamarlarından pompalanan sıcak kan, sol bacağımda kılcal çatlaklarla yırtılan tıkalı bir damar, ensesindeki tüylerin nasıl kalktığı, büyüdüğü, gerildiği, değiştiği. Hepsini hissettim ve beynim bu çığgınlığın olası açıklamasıyla kafatasımın içinde yuvarlandı.

Bir tanrıdan diğerine baktım.

Onlar da bana baktı.

Eilam yavaşça başını eğdi. "Ne... o... o mu?" Aynen öyle! *Neydim* ben?

Hayatta, evet, her geçen saniye hızlanan bir kalp atışı ve Elderfalls'da olduğu gibi aniden ağrıyan göğüslerle. Bu fark ediş içimde bir sevinç kıvılcımı yarattı ama bunun yarattığı kafa karışıklığı da devam ediyordu.

Kaçamayacağım kadar hızlı bir hareketle Enosh belimi kavradı, dizlerinin çöktü ve kulağını göğsüme dayadı. Orada, muhtemelen kalbimin atışını dinledi, sadece iki atım sonra geniş gözlerle bana baktı.

"Mükemmel bir kalp, akortsuz tek bir vuruş bile yok." "Sanırım o da... bizim gibi." diye eklemekten önce alt dudağında bir titreme belirdi.

Onlar gibi.

Sanki bunu düzenli olarak yapmayı ölümde unutmuşum gibi daha fazla tükürük yuttum. Ve bu, çocuğun kalbinin güçlü atışını nasıl hissettiğimi, nefes alışlarının burun deliklerindeki sümüğü nasıl sıyırdığını ve gözlerinin ağlamaktan hâlâ şiş olduğunu açıklamıyor muydu?

"Hanımefendi.

İrkildim. Evet,
ve bu.

Eilam tıslayan bir hırıltı çıkardı. "Bir vahşet daha."

"Gerçekten bir ölümsüz yarattığımıza inanıyor musunuz? Kendi bir tanrıça?" Yarın beni tepeden tırnağa süzdü, yeşil gözlerini yavaşça gezdirdi. "Sanırım öğrenmenin tek bir yolu var."

Sol eli başımın arkasındaki saçlarımı kafa derim yanana kadar kavradı. Sağ eli ise aniden yüzüme doğru gelirken ocağın alevinin ışığında parlayan altın işlemeli bir bıçak tuttu.

"Hayır!" Enosh bıçağa uzanarak bağırdı. Buna gerek yoktu.

Refleks olarak Yarın'ın göğsünü ittim.

Fısıltı Tanrısı odanın öbür ucuna uçtu, bir iniltiyle duvara çarptı ve sonra yere yığıldı. Duvardan kopan çamur parçaları, Yarın elini yüzüne götürüp... kıkırdayana kadar beyaz bir toz bulutuna dönüştü.

"Sanırım haklısın kardeşim," dedi ve kendini zorlayarak ayağa , pantolonundaki tozu fırçaladı ama .
"Şimdiden seninle dertleşiyorum. Bunu zincire vurmakta iyi şanslar."

Enosh kaşlarını çatı.

Ona cevabımı vermeyi reddettiğimde bir an için bunu düşünmüş olabileceğine şüphe yoktu, ama şimdi bunları aşip elimi açabilirdim.

"Bir bıçağa ihtiyacım var." Avucumun içinde, düz ve biraz eğri bir şekilde duruyordu.

"Teşekkür eder misin?" "Aşkım," Enosh, "onu oraya ben koymadım."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Karnımda temkinli bir heyecan birikti. Sakin bir nefes alarak bıçağı kavradım ve diğer elime götürdüm. Biri avucumu kesti, bıçak o kadar keskindi ki yakmaktan çok acıtıyordu. Dar yarada kan süzülüyordu ama tek bir damla bile yüzeye çıkmadı.

Çünkü çok çabuk kapandı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ben de onlar

gibiydim. Korkunç

ve zalim. Güzel ve

nazik. *Mükemmel.*

Heyecan, korku ve şaşkınlık içime doldu. Ta ki yer sarsılana ve bir su testisi tahta bir sehpadan fırlayıp yere çarparak paramparça kadar. Geriye sadece korku kaldı ve koşarak Enosh'un kollarına atıldım.

Bunu ben mi yaptım?

Yanımda, Yarın sallanan zeminde deniz ayakları üzerindeymiş gibi sendeliyor, başını her kirişe ya da dolaba çarptığında daha içten gülüyordu. "Enosh, histerilerini kontrol altına al."

"Ben değil, o," diye hırladı kocam, sonra beni kollarının sakinleştirici kucağına aldı. ", kazara bizi kemik tozu dalgasının altına gömmeden önce sinirlerini ."

Her şey daha sert sallandı.

İrkildim.

Hayır, ben değilim.

Çocuk yaptı. Bir çılgılla.

Bu sinirlerimi zerre kadar yatıştırmadı, nabzımı odun bir yerlerde inleyene kadar hızlandırdı. "Beni buradan götürün!"

Enosh beni kollarına aldı ve aceleyle kapıdan çıktı, evin önünde kemiklerine kadar yanmış bir Arne'nin geçti, sonra beni ata bindirdi, arkamdan ata bindi ve beni kucakladı. "Şşş... sakın ol küçüğüm, yoksa kemik yeri yaracak ve dünyayı karanlığa sürükleyecek."

"İLGİNÇ." Yarın önümüzde, köyün yakınında, bize divanlar yaptığı uykudaki akçaağaçların altında, karda atıyordu. "Peki ya yakınımızdaki ölümlülerin düşünceleri? *O tembel piçin odunlarla ortaya çıkmasına daha ne kadar var? İyi bir kız olacak ve onunla ne yaptığımı kimseye söylemeyecek. Ya kendime bu şekilde dokunan tek kişi bensem? Onları duyuyor musun?*"

"Tanrı'nın kemikleri, hayır!" Ve eğer Yarin biliyorsa, içlerinde en deli olanın o olmasına şaşmamalı. "Sadece ölüler bana hanımefendi der, ama bu hiç bitmez."

"O halde sadece Enosh'un güçlerini teslim edebilirsin. Güzel. Üçünün gücünü teslim bir tanrıça gerçekten rahatsız edici olurdu."

"Zamanla sesleri senin için çatıdaki yağmurun sürekli şıptısından başka şey olmayacak," dedi Enosh, yüzünde bir gülümsemeyle yanına çökmüş, bir bacağını bacaklarımın üzerine atmış ve bir kolunu destek için başının arkasına koymuştu. "Yine de, bu... Hâlâ oldukça şaşkınım, gerçekten."

"Gerçekten de. Sonsuza dek sahip olmamız için ölmeyen bir kadın." Yarin avucunu açarak, okyanustaki dalgalar gibi hareket eden kumun oluşmasına izin verdi küçük bir ahşap tekne onu sakinleştirircesine yuvarlanma hareketinde sürüklendi. "Öldürmek ve diriltmek için bir gelin güçlü bir eğilimim var. Pek çok sorun aynı çözüldü. Keşke bunun için... Eilam gerekmeseydi." Bir kez daha ortadan kaybolan Eilam, arkasında bir hırıltının yankısından başka bir şey bırakmamıştı. "Oh, bu onu daha önce hiç olmadığı kadar kızdırmış olmalı. Şimdi kardeşim? Tapınağa mı?"

Enoş içini çekti. "Eilam'a intikam yeminimden vazgeçmesi ve başka bir can almasına izin vermemesi için söz verdim. Karşılığında, bir daha asla onun nefesini almamayı kabul etti."

"Aptalca bir anlaşma."

"Kesinlikle öyle, ama karımın ölümsüz olacağını tahmin etmemiştim." Enoş kendini yukarı fırlattı, beni oturduğum yerden kaldırdı ve ben onun üzerine örtülmüşken kendini tekrar aşağı indirdi. "Hiçbirimizin yok. Kardeşimiz beni istiyor... huzurlu olmamı."

Yarin kumun elinden kayıp gitmesine izin verdi ama kum asla kara ulaşamadı ve tekneyle birlikte yok olup . "Yazık oldu. Baş rahip için planladığınız şeye tanık olmayı çok isterdim."

Omuzlarım çöktü. Neden?

Bu iyiydi, değil mi?

Enosh'un elini tuttum ve karnımın üzerine koydum. Çocuğumuzu büyütebilecek bir tanrıçaya dönüşmüşken, başka ne isteyebilirdim ki? Ve Enosh intikam amacından vazgeçmeye zorlanmışken...? Hiçbir şey.

Ama...

Başımı arkaya yatırdım ve ona baktım. "Peki ya babam?"

"Bir kez daha diyar diyar onu bulmaya çalışacağım." Yine de uzun nefes veriş, babamı bir daha görme umudumla birlikte başımın daha da aşağıya inmesine neden oldu. "Eilam ayrıca Soluk Saray'ı tekrar tüm ölümlülere açmamı ve çürümeyi yaymak için diyar diyar dolaşmamı istedi."

Bu benden bir homurtu kopardı. "Sanki bunu o talep edebilirmiş gibi. Bana bunun sözünü uzun zaman önce vermiştin. Ve hala o beşiğe ihtiyacımız var!"

"Öyle mi?" Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtiş belirdi, parmaklarıyla çenemi kavrayarak bakışlarımı onunkinde tuttu. "Sanırım karıcığım, verdiğim söz bazı şartlara bağlıydı. Bir düşünsene, bana borçlu değil misin?"

Cevap?"

""

Başımı kaldırdım ve dudaklarımın onunkileri aramasına izin verdim. Dünyanın nihayet bizi yalnız bıraktığı bu tam huzur anında birbirimize bastırırken telaşsız bir öpücükle bir araya geldiler. Yer bir kez daha sarsılana kadar, ilk başta sadece bir titreme oldu ama öpüşmemiz ihtiyaçla hararetlendikçe dallar daha yüksek sesle inledi.

"Bu iğrenç!"

Enosh ve ben öpüşmeyi kestik, kardeşine baktık ve tanrıyı parmaklarının ucuyla karda kendini çeken neredeyse iskelet bir kola burnunu kırıştırırken bulduk.

"Ölüler seni büyük bir risk altında görüyor olmalı, küçüğüm," diye alay etti Enosh, ama umut dolu bakışları içindeki gerginliği, bir zamanlar reddettiğim kelimeleri bekleyişini ele veriyordu. "Söyle bana küçük tanrıça, az önce seni yeri titreten neydi, hmm?"

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, bir öpücük gibi değil ama parmaklarımı onun ağır siyah saç tellerinde gezdirirken nefeslerimiz birbirine karıştı. "Peki ya hâlâ sana söylemezsem? Artık beni zorlayamazsın."

"Bir kez daha dinlemiyorsun Ada, çünkü seni *hiçbir zaman* yapmak istemedim."

Sessiz anlayış anı geçti aramızda, sessiz ve görünmez bir çırpınıştan başka bir şey yoktu, iki insan arasında.

Başımı salladım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek titremesini hissettim. "Seni seviyorum."

Ağaç köklerine kadar titrerken akçaağacın dallarından kar ve tüm dünyayı bir saniyeliğine sarsmış gereken bir çıkardı.

"Ve ben seni seviyorum," dedi Enosh. "Zaman yok olana dek seni seveceğim. Diyar diyar gezerken babanı arayacağım ve onu eve getirmenin bir yolunu bulacağım."

Nasıl?

Genç bir kızken yüksek tapınağa sadece bir kez gitmiştim ama yüksek duvarları bende kalıcı bir etki bırakmıştı. Enosh'un tapınağa *barışçıl* bir *şekilde* girmesi zor, Pa'yı canlı olarak çıkarması ise imkânsız olacaktı.

Ve tek sorun bu değildi.

"Seni avlayacaklar, Enosh." İnancı korumaya yemin etmiş evleri çağırıp, sayıları hızla kocamı alt edecek. "Kendini kurtarmayı başarana kadar kim bilir ne kadar süre seni tuzağa düşürüp işkence edecekler. Tapınaklar ayakta kaldığı ve rahipler yaşadığı sürece güvende olmayacaksın."

Güvende olmazdık.

Beni öperken dudakları ince bir çizgi halinde, sert ve affetmez bir şekilde dudaklarıma yapıştı. "Her zaman bana yardım edecek Fısıltıların Tanrısı vardır."

"Dinlemedin mi kardeşim?" Yarın sordu. "Evlenmek ve öldürmek için bir kadın . Aşkımız güneşi bile bırakacak. Bu yüzden sana yardım ederek Eilam'ın öfkesini kışkırtmamalıyım, çünkü kadınının dirilişi için ona ihtiyacım olacak."

"Senin de bana ihtiyacın olacak."

"Gerçekten de bir muamma." Yarin yüzünü avucunun içine gömdü. "Kız kardeşleri tercih ederdim. Hakimiyet için kavga etmeye daha az hevesli. Daha güzel de kesin."

Bu da Enosh'un iki yüz yıllık nefrete karşı tek başına kalacağı anlamına geliyordu. "Peki ya seninle birlikte bu topraklara gelsem? Ben..." *öldürme işini* yapabilirim, "...sana yardım edebilirim."

"Buna asla izin vermem," dedi sanki bunu yapmamı gibi. "Bu topraklar tehlikeli ve ölümsüzlük acıya karşı hiçbir koruma sağlamaz. Tam tersine."

Topraklara dağılmış asırlık kemiğe odaklanarak, birlikte sürüklenmelerine izin verdim. Sonra, ani bir patlamayla, akçaağaca çarpmasına izin verdim, ağacı yeterince ustalıkla kestim, gövde yarıldı, yere çarpana kadar inledi ve gündüz yataklarını salladı.

"Artık kendimi koruyabilirim." Tıpkı Enosh bana görevini ve güçlerini nasıl kullanacağını bilerek yaratıldığını söylediği gibi, ben bunu . İçimin derinliklerinde hissettim. "Az önce karda zıplayan tavşan...? Onu ben yaptım."

Onu ben *yaptım*.

Bu kelime yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Çok güzel." Başıma bir öpücük kondurdu. "Ama cevabım hâlâ hayır. Yüksek rahipler benimle yüzleşmeye hazırlanmak için çok zahmet çektiler. Toprakları güvence altına , böylece tadını çıkarabileceksiniz... eninde sonunda. Güvenliğinizi garanti edene kadar Saray'da kalacak ya da daha güvenli topraklarda dolaşacaksınız, eğer sorun buysa."

Asıl mesele, bunun hâlâ sona ermemiş olmasıydı. Devam edecekti, devam edecekti ve devam edecekti.

Ve tüm bu acılardan bıkmıştım. Onun.

Benimkinden. Herkesin.

Çok yorgunum.

Kocamın sakın gri gözlerine bakabilmek için yan döndüm ve çene çizgisi boyunca uzanan sert bıyıklarını okşadım. "Sence gerçekten büyüyor ? Bebeğimiz mi?"

"Hiç şüphem yok ama bunu sadece zaman gösterecek," dedi ve ağzımın kenarlarının sarktığını hissettiğimde gülümseyerek alınının benimkine doğru kaymasına izin verdi, bir sonraki kelimesi tanıdık bir fısıltıydı. "Sabır."

Sonsuzluğun bana bir noktada mutlaka öğreteceği bir şey. "İnsanlar Helfa'ya dua ettiği sürece, seni bir yere hapsettikleri her seferinde çocuğumuz birkaç santim büyüyebilir. Sana zarar vermelerini istemiyorum, Enosh."

Alnıma bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha kondurdu ve acele etmeden şöyle dedi: "Sana döneceğime olan inancını asla kaybetme. Her zaman ve sonsuza dek, Hemdale'li ebe Ada'ma döneceğim."

Onun Ada'sı.

Kalbim çırpındı.

"Daha önce benim için kendini bir kez feda ettin. İkinci kez buna izin vermeyeceğim." Bu dünyanın bizi bir daha ayırmasına izin vermeyeceğim. "Yüksek tapınağa gidelim. *Birlikte*. Çürümeyi yayacaksın ve açacaksın

Eilam'ın istediği gibi Soluk Saray'a. Ve eğer bu kardeşin için yeterli değilse, şimdi bana ne yapabilir? İntikamından vazgeçeceğine dair ona söz vermiş olabilirsiniz ama ben böyle bir söz vermedim."

"Ada'nın haçlı seferi," diye düşündü ve beğenmiş bir sırıtış, başını sallamadan önce ağızının kenarını bir anlığına çekiştirdi. "Sanırım kardeşimin sözlerine daha fazla özen göstermesi gerekirdi ama cevabım hayır. Sana izin vermeyeceğim."

"Ne soru sordum ne de izin istedim."

"Dik başlı, inatçı küçük tanrıça." Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkardı ve sanki hiçbir kemik zincirin benim emrimle çözölmeyeceğini yeni fark etmiş gibi burnunun köprüsünü sıktı. "Ah, Adelaide, sana olan aşkım beni bir yalancı yapabilir."

"Sana olan aşkım beni bir canavara dönüştürebilir."

"Hepimiz birilerinin hikâyesindeki canavarlarız küçüğüm," dedi ve sonunda başıyla onayladı, "kendi hikâyemiz hariç."

Ada

I Ölü atımı ormanda bulduğumuz küçük tapınağın taş kemerine doğru sürdüm, hayvanımın derisi kestane ve kahverengi arasında yamalı bir karışımdı ve kışının bir kuyruğa ihtiyacı vardı. Ne yazık ki kocamın yaratıcılığı bana miras kalmamıştı.

"Hayır! Helfa, lütfen!" Genç rahip yerde sürüyerek, yırtık pırtık siyah cübbesini yırtarak çılgınca Helfa işareti yaptı. "Lütfen, sana yalvarıyorum, lütfen bağışla-"

Elimin bir hareketiyle kemik hançeri karnına sapladım. Önce soluk soluğa kaldı ama kısa bir süre sonra hançere ciğerlerine doğru kesmesini emrettiğimde çığlık attı. Çıığı, bir atardamarın kesilmesiyle aynı zamana denk geldi. Sıcak ve yoğun kanı elimin arkasını benekledi.

Enosh yanıma gelirken elimi kendi elinin içine aldı. Dudaklarını elime indirdi, kaşlarını çattı, sonra kuzguni ceketinin koluyla kanı .

"Hançerin ne kadar ince ." Dudakları elimin arkasına ateşli bir öpücük kondurdu, sonra Enosh doğruldu ve parmaklarımızın iç içe geçmesine izin verdi. "Yine de boynuna bir çivi saplamak daha az karışıklık yaratır."

"Enosh, ben bir ebeyim." Üzerimde daha kötü bedensel vardı. "Boyundan bir çivi çok hızlı, çok acısız. Tek kelime ettim mi? Hayır. Sen kendi yoluna, ben de yoluma."

"Aynen öyle." Tam o sırada, çalışan diğer üç rahibin boyunlarına kemik çivilerden oluşan bir yaylım ateşi göndererek tapınak alanını bir sessizliğe bürüdü. "Hafızam yanıltmıyorsa, yüksek tapınak bu ormanın sonunda görünmeli."

İki gün boyunca hiç durmadan toprakları gördüğümüz her askeri ve rahibi öldürdük. Tapınakları birlikte yıktık, yapılara aynı anda iki taraftan kemik tozu patlamaları gönderdik.

Yükselen güneş çamların arasında titreşirken ve ayın son ışıkları ilerideki tepeler zincirinin ardında kaybolurken, atlarımızı ormanın kenarına doğru yönlendirdik. Ve işte oradaydı, yüksek tapınak. Yıllar içinde büyümüş, birkaç taş binayı içine alarak bir kaleden başka bir şey haline gelmemişti.

Enoş atını durdurdu ve demir bloklar üzerine monte edilmiş devasa yaylara benzeyen şeylerle donatılmış bailey'i işaret etti. Oluklarda bir ayıyı öldürecek kadar büyük cıvatalar vardı. Birkaç ateş

Okçuların aşağıdaki vadiye baktığı siperler boyunca meşaleler çtırdıyordu. Sağlı sollu birkaç sıra halinde dizilmiş tahta çivilerden oluşan duvarlar, devasa kapıya giden patika yolu kaplıyordu.

"Cesetleri yakalamak için," dedi Enoş, arkasından sessiz ölümler ordumuza , sonra dilini şapırdattı. "Bunu kırmak ve tapınağın içine erişmek zaman alacaktır."

"Bunu kesinlikle bir tanrıyı dışarıda tutmak için inşa etmişler." Yine de planlamadıkları bir şey vardı. "Ama sadece bir kadını değil."

Görevli ve itaatkâr. Değersiz
ve önemsiz.

Enosh, bir bitki cadısından kemikten yapılmış bir havan tokmağı karşılığında takas ettiğim sade elbiseme kaşlarını çatarak baktı. Yün elbisemdeki tek bir süs bile beni bir kadından fazlası olarak ele vermiyordu, Enosh'un ölümlü karısından hiç.

Gücüm burada yatıyor.

İşin esprisi kaçmadı.

"Bunu tahmin etmiştiniz, değil mi?"

"Tapınağı çocukken görmüştüm ve oraya girmenin senin için kolay biliyordum. Daha kapıya varmadan vurulacak ve yakılacaksın." Bir elimi karnıma bastırdım, kemik kaburgalarla güçlendirilmiş bir etrafında döndüm, kalçalara uzanan trenin içi kemik parçalarıyla kaplıydı. "Bu ormandan dışarı adımını attığın anda babamı riske atıyorsun."

Enosh'un eli benimkinin etrafında daha sıkı kıvrıldı ve çene çizgisi sertleşti. Oraya girmemi istemiyordu ama beni durdurmak için ne yapabilirdi ki?

Hiçbir şey.

Bir anlık kırılgan bir sessizlikten sonra, "Bu, birimizin içeri girmesi için en hızlı, en kolay yol," dedim. "Belki babamın serbest bırakılması için pazarlık yapabilirim. Ya da en azından onu nerede tuttuklarını öğrenebilirim. Eğer bir şey olursa, bu onların dikkatini kapıdan başka yöne çekecektir. Ben onlarla içeriden savaşırım, sen de dışarıdan savaşırsın."

Elimi başka bir öpücük için ağzına götürene kadar ağır iç çekişi soğuk havaya karıştı. "Bir çığlık. Bir duman dalgası. Eğer içeride tek bir ölümlünün bile silah çektiğini hissedersen, onlar beni ateşe ben de ölümün burayı istila etmesine izin vereceğim."

"Kulağa adil geliyor," dedim atımı tekrar yürümeye teşvik ederek. "sana öldürmen için bir şey bırakırsam."

Enosh'un eli, büyüyen mesafe parmaklarımızı birbirinden ayırana kadar benimkini tuttu. Kapıya doğru tek başıma at sürdüm, değeri sadece yaptığı evlilik ve karnında taşıdığı çocukla belirlenen bir kadındım.

Nöbet tutan iki asker birbirlerine baktı, sonra içlerinden biri yavaş adımlarla temkinli bir yaklaştı. "Arkamı dön, sefil. Et ve Kemik Kralı yeniden ele geçirilene kadar yüksek tapınak hacılara kapalıdır. Baş Rahip Dekalon'un emri."

Diğer asker başını bir o yana bir bu yana eğip ölü atıma fazla ilgi gösterdiğinde,

Attan indim ve ona dönüp tırıs gitmesini emrettim. "Duyduğuma göre Baş Rahip Dekalon beni istemiş. Burada, tapınakta mı?"

"Evet, öyle," dedi ilk asker, heyecandan nabzım hızlandı. "Senden ne istiyor olabilir?"

"Beni ona götürün." Tabii ki sözlerime, bir kadının böyle talepte bulunma cüretine kıkırdadılar. Ama sadece ben "Ben Adelaide, Et ve Kemik Kralının karısıyım" diyene kadar.

İkisi de eğlenirken boğazları düğümlendi, gözlerini dikip bana baktılar, sonra kısa kargılarını indirdiler. Askerlerden biri baktı, muhtemelen ufukta Enosh'un izlerini arıyordu, sonra da kargaşanın içine düşmüş olan baktı.

"Yukarıda bir şey görüyor musun?" diye bağırdı.

Metal bir , kapının solundaki dışarı çıktığı yerden güneşin ilk ışıklarını yansıtıyordu. "Boş ve sessiz. Ondan bir iz yok."

"Yalnız geldim." Geriye doğru alaycı bir adım attım. "Elbette, eğer beni kabul etmek istemiyorsan, ben de arkamı dönüp-"

"Kapıyı aç!" diye bağırdı ilk asker, hızla etrafımda dolanırken ve kargısının metal omurgama yaklaştırken. "Yaygara koparmadan şu koridora doğru yürüyeceksin."

Nemli menteşeler üzerindeki ağır meşe kapıların gıcirtısıyla açılan bir koridor, boğazımı tırmalayacak kadar yoğun, beklenmedik bir çam kokusu yayıyordu. İçeride çepeçevre beyaz mermer kaplıydı, gri lekelerle örülmüş ve parlatılmıştı.

Çok derin nefes aldım, mızrağın ucu elbisemi sıyrana kadar göğüs kafesimin genişlediğini hissettim ve ilk adımında öne doğru kaymama izin verdim. Loşluk beni bütünüyle yuttu, koridor kötü aydınlatılmış düz çizgiden başka bir şey değildi, sadece aralarında büyük mesafeler olan bir avuç altın ateş leğeni sıralanıyordu.

Garip.

kapı gıcırdayarak kapandı ve tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. Sadece sinirlerim. Beş dakika içinde, Enosh'un saatlerini alabilecek bir işi yapmışım: Helfa'nın kalbine ölüm getirebilmek için tapınağa ulaşmışım.

Askerin kin dolu sözlerini duymazdan gelerek koridor boyunca yürüdüm, yerdeki ve hatta duvarlardaki mermerlerdeki olukları saydım. Kehribar rengi, bana balı hatırlatıyordu ama yine de etrafındaki taş kadar sağlam ve cilalı görünüyordu. Belki de değerli bir camdı.

Zihnimi uzattım, yakındaki ölümlülerin etine ve kemiğine sürtünmesine izin verdim. Ağrıyan hatırı sayılır bir ağırlık yüklenmiş ve elleri nasır tutmuş en az yüz kişi. Askerler.

Ancak, babamı hissedemedim.

En azından onu ayıracak bir şey yoktu.

Neredeydi?

"Bu taraftan. Dön!" Koridor ikiye ayrıldığında asker beni sağa doğru itti ve koridor yavaşça yuvarlak bir odaya doğru açıldı. "Helfa'nın Güneşi'nin üzerinde durup

baş rahip, seni kaltak, ve tek bir hareket yapmaya cesaret etme."

Kendimi bu yüksek tonozlu odanın ortasındaki taşa altın amblemin üzerine, üzerinde altın bir sandalye bulunan geniş kürsünün tam karşısına yerleştirdim. Aynı kehribar rengi çizgiler duvar boyunca uzanıyor ve Helfa Güneşi'nin yaldızlı kenarında bir araya geldikleri yere doğru akıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış diğer askerin beni takip etmediğini doğruladı. Elbisemin altındaki kemiğin sırf bir hançere dönüşme isteğiyle nasıl titrediğini düşünürsek talihsizlik-

Biri geliyordu.

Ayak seslerini duymaktan çok adamın dizlerindeki hareketi, yaklaşırken omurgasının sağ ve solundaki kasların hissettim.

Kürsüyü taçlandıran bir tür yaldızlı metal paravanın arkasından çıktı, altın sandalyeyi yuvarladı, sonra ilk basamağın kenarında durdu. burnunun üzerinden bana bakışı, yanındaki leğendeki ateşin kel kafasından yansımaya izin veriyordu, adam baş rahibin beyaz cübbesini .

"Ne tuhaf bir senaryo..." Bir daha beni süzdükten sonra kırmızı kadife koltuğuna gömüldü. "Hemdale'den Adelaide adında bir ebeyi haftalarca sonra kapımı mı? Açık renk saçlar, mavi gözler..." Bakışları bacaklarımı takip etti, sonra tekrar benimkileri buldu. "Gerçekten sen olduğunu nereden bileceğim? Enoş'un karısını ne kadar koruduğunu düşünürsek, onun benden önce adım atmasına izin vermeyeceği kesin."

"İtaat hiçbir zaman benim erdemim olmadı," dedim. "Babam nerede?"

Dudakları büzüştü, boğazı bir çim halm genişliğine kadar daralırken gürültülü bir şekilde küçük hava yudumları emdi, şüphesiz şimdi bana inanıyordu. "Neden geldin?"

Yere vuran birçok tabanın titreşimi duyularımı harekete geçirdi. Askerleri çağırıyordu. İyi olmuş. Bu odada yaşlı bir adam ve arkamdaki askerden başka öldürecek bir şey olmasaydı yazık olurdu.

Elbisemin altındaki kemik parçalarının nasıl küçük hançerlere daha iyi gizlemek için duruşumu genişlettim. "Dediğim gibi, babam için geldim."

"Peki kocanız nerede olabilir? Diyarın lordları, askerlerine çadırlarında güvercin dolu kafeslerle yüksek tapınağa giden her yolu gözlemletiyor. Hiçbirinin bir mesajla buraya ulaşmaması, kocanı ve ceset ordusunu geride bırakarak gerçekten yalnız geldiğin anlamına gelir."

Bu aynı zamanda bunu çabuk yapmam ve babamı bulmak için acele etmem gerektiği anlamına geliyordu. Bizi ormanda fark etmemişlerdi ama tapınak muhtemelen şu anda güvercinler göndererek söz konusu askerlere buraya gelmelerini emrediyordu. Karşı koyabileceğimiz bir güç, ama sadece birlikte.

"Ya da çoktan öldükleri anlamına gelebilir." Onun için bir hançer hazırlarken sırttım, sapı belki sarmaşıklarla işlenmişti belki de işlenmemişti ama elimden geleni yaptığımdan emindim. "Müzakere etmeye geldim - kocamın pek ilgi duymadığı bir şey. Bu yüzden yalnız geldim ama buradan kocamla birlikte ayrılacağım.

Baba."

Mermere vuran postalların yankıları koridorda yankılandı. Elbette, bir dalga asker geniş odaya doğru ilerliyordu. Yaklaşık altmış kişi saydım. Posta zırhları ve Helfa'nın Güneşi işlemeli beyaz flamaları içinde, elleri kılıçlarının kabzalarında etrafımı .

Başrahip Dekalon sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini göğsünün önünde birleştirdi. "Ya da belki de hiç gitmeyeceksin."

Birbiri ardına, hançerleri yerden havalandıkları yerde nazikçe kaydırdım ve altmış bir boyun ve bir mideye doğru yukarı doğru nişan aldım. "Bana babamı getirin. Buradan onunla birlikte zarar ayrılmama izin verin, ben de kocamı ruhunuzu bağışlaması için ikna edeyim."

"Bu kadını dinler misin?" Kıkırdamasında Enoş'unkinden daha fazla kibir vardı. "Çok fazla talebiniz var."

"Kocam da aynı şeyi söyledi."

bir anlık sert bir sessizlik geçti, sonra dudak büküşü bir gülümsemenin iç gıcıklayıcı salınımına büründü. "Korkarım bunu kabul edemem. Bak sevgili Adelaide, baban bu tapınağa hiç adım atmadı ve bunun yerine buraya gelirken kendi kanında boğuldu. Anladığım rahipler onu yol kenarında bırakmışlar. Talihsizlik."

Kendi kanında boğuldu. Onu

yol kenarında bıraktı.

Kalbim paramparça oldu.

Boğazımın arkasında hiçkırık birikti, onu tutmaya çalıştıkça yemek boruma acı verici bir şekilde baskı yapıyordu. Kimseye yanlış yapmamış yaşlı bir adam ve onlar... onu bir cenaze töreni bile yapmadan öylece bırakmışlardı, kötü kalpli ölümlüler.

Elbisemin altındaki altmış iki kemik hançer, öfkeyle, bu canavarlara karşı duyduğum tiksintiyle hedefini şaşırmış bir şekilde titriyor ve sarsılıyordu.

Hayır. Yer titreyip ne olduğumu ele vermeden önce sakın kalmalıydım.

Bunun dışında... üzerimde taşıdığım kemik dışında her şey hareketsizdi ve bu farkındalık omurgam boyunca soğuk terler dökmeme neden oldu. Bakışlarım odanın içinde gezindi, buradaki her şey cilalı mermerle kaplanmıştı.

Tek bir kemik zerresi bile yok.

Çamın keskin ısırığı nefes yolumu ne kadar tahriş etse de derin bir nefes aldım. Yönümü bulmak ve bu işi sonsuza dek bitirmek için bir neden daha. Kemiği ne kadar titizlikle dışarıda tutmuş olurlarsa olsunlar, daha fazlasını ortaya çıkarmak üzereydim.

"Kocam haklıydı." Altmış bir hançer sabırla emrimi bekledi. Sonuncusunu kapalı avucumun içinde yavaşça yeniden şekillendirdim. "Sen bir türsün, kötülük ve ahlaksızlıkla dolusun."

Baş rahip sırttı. "Onu yakalayın ve zincirleyin-"

Kemik hançerler elbisemin yününü kesti, havada ısıklık çaldı, sonra askerlerin boğazlarına saplandı. Mermerin üzerine yığıldıklarında bir kakofoni, *gümbürtüler* ve *çınlamalar* odayı *çınlattı*.

Kürsüye tırmandım, baş rahibi cübbesinden kavradım ve onu sandalyesinden çektim. "Bir daha asla zincir takmayacağım, ister kemikten, ister demirden, isterse ölümlülerin incelemesinden yapılmış olsun."

Dudakları birkaç kez aralandı ve başka bir sözcük bulana kadar sıkıldı. "Adelaide, izin ver-"

"Bana böyle hitap edemezsin ölümlü, çünkü ben Çürüme ve Acı Kraliçesiyim." Bir bıçak darbesiyle hançerimi iki kaburgasının arasından ciğerlerine sapladım, böylece babam gibi o da kendi kanında boğulabilirdi. "Lanet tapınağını yıkıp kemiklerini diğer hainlerle birlikte enkazın altına gömmeden hemen önce sana hızlı bir ölüm kadar nazıksın."

Titreyerek kana bulanmış cübbesine baktı, sonra kekeleyen elini yanındaki ateş leğeninin metal halkasına doğru kaldırdı, ta ki eti cızırdayana kadar. "H-Helfa kurtarsın... ruhunu kurtarsın."

Metali çekti. Leğen

devrildi.

Clank.

Kömürler ondan yuvarlandı ve aşağıya sıçradı. Odanın her tarafına, kehribar rengi camın üzerine dağıldılar.

Whoosh!

Büyük bir alev tavana doğru fırladı, o kadar güçlüydü ki Baş Rahip Dekalon'u bıraktım. Kürsüden aşağı yuvarlandı, vücudu amblemin yanında dururken etrafını ateş sardı. Kehribar rengi çizgileri takip etti, oradan her yöne yayıldı, duvarlara tırmandı-

Hayır, , hayır.

Panik kalbimi kavrayıp vurma organımı sıkarken tökezleyerek geri çekildim. cam değildi; çam ziftiydi ve tüm tapınağı ateşe vermek için mermerin oluklarında kurutulmuştu.

Ve ben de onunla.

Ada

MAlevler bir araya gelerek bir cehennemden farksız hale gelirken, odayı hızla dolduran duman burun deliklerini yaktı. Daha da kötüsü, yerde yatan cesetlerin alev alması, derilerinin buruşmuş deri gibi yüzlerine yapışmasıydı -iki yıldır yapmadıkları bir şeydi bu-yüz yıl.

Enoş lanetini kaldırmış olmalı, ama ben yine de kalkmalarını emrettim. Kendilerini oluklar boyunca yanan üzerine atarlarsa kaçabilirdim ama nereye? Geldiğim koridor çam ziftiyle doluydu ve muhtemelen çoktan kükreteye başlamıştı.

Gözlerim yanarak metal ekrana ve gözlerimi yaşartan şiddetli ısıcağa karşı kırıştırtarak odaklanmaya çalıştım. Eğer o tarafa doğru koşarsam, kehribar reçinesini oradaki taşta da dökmemiş olma ihtimalleri neydi? Küçük.

Tek bir düşünceyle cesetlere kendilerini koridora doğru alevlerin üzerine atmalarını emrettim. En azından nereye gittiğimi .

Hanımlarının emrine itaat ederek üçer alevlerin üzerine yığıldılar. Kürsüden aşağıya koştum ve yığın yığın askerleri köprü gibi geçtim.

Köprüler yağa batırılıp ateşe verildi, çünkü alevler onları çok çabuk yuttu. Elbisemin kuyruğunu kararttılar, acı kokusu burun deliklerime girene kadar saçlarımı yaktılar, kabarana kadar kollarımı haşladılar.

Acı, etime aynı anda saplanan binlerce iğne gibi derimi sızlattı ve boğazımdan ilk çığlık çıkana kadar içimden birkaç inilti kopardı. Bir öksürük onu , göğsüme kaynayan havayı çekerken ciğerlerime hiçbir iyilik yapmadı.

Doğru yolda mıydım?

Turuncu alevler etrafımda çılgınca dans ederken havayı tüketti, beni boğdu ve zihnimi kararttı. Zemin, duvarlar, tavan... her şey yanıyordu.

Tapınak nerede?

Nereye...? Aman Tanrım, kapı ne tarafta?

Elbisem nihayet alev aldığı anda ani bir kükrete odağımı parçaladı. Birini eritmek

Cesetler kemik tozundan başka bir şeye dönüşmedi, üzerime serpilmesine izin verdim ve alevleri söndürdüm. Onun yerine trenimin diğer ucu alev aldı.

Bacaklarım çekilirken göğsüm sıkı bir şekilde . Yere yığıldım, ateş beni canlı canlı yakarken sessiz bir acı içinde çığlık attım ve odak noktamda öyle bir tahribata neden oldu ki tek bir kemik zerresi bile hissedemedim. Buraya kadarmış. Buradan kömürleşmiş olarak çıkacaktım.

yerçekimi değişti.

Hayır, biri kucağına alıp tanıdık bir göğsün bağışlamayan sertliğine bastırduğında yer değiştirdim.

Enosh!

Bir şeyler söyledi, ben kollarında savrulurken sesi alevlerin gürültüsüne karşı derin titreşimlerden başka bir şey değildi. Etrafımda bir şey oluşmasına izin verirken karanlık beni yuttu, belki deri, onu kesinlikle yutarken beni alevlerin en kötüsünden .

Sıcak vücudumu ısırmaya devam ederken göğsüne doğru çığlık atarak itilip kakıldım. Acı ıstırap vericiydi ama aniden keskin dişlerini etime geçiren kemirici soğuğun şokunun yanında *hiçbir* şeydi. Biz... dışarıda mıydık?

Enosh üzerimdeki deriyi silkeledi ve neredeyse öldüğüm günkü kadar şekilsiz bir yüze yerleşmiş, isle kararmış dudaklarıyla beni susturdu. İnsanların ona canavara benziyordu. Ama bu benimkiydi, beni kurtarmak için ateşin içinden geçen tanrı kocamdı.

"Askerler geliyor," diye dişlerini sıktı, konuşurken acı çektiği her halinden belliydi. "Vadi onlardan kolayca kaçmak için çok dar."

Zihnim allak bullak olmuştu, sadece uzandım ve ilk boğumuna kadar kömürleşmiş parmaklarımın onun su toplamış yanağını kavrayışını izledim. "Beni yangından kurtardın."

"Sana, senin ve çocuğumuz için alevlerin ortasında duracağımı söylemiştim, değil mi-" Enosh tökezledi ve bir tıslamayla dizlerinin üzerine çökmeden önce her şey bir kez daha döndü. "Beni dinle ufaklık. Aklının ulaştığı her yerden olabildiğince hızlı bir şekilde benimle birlikte kemik topla ve etrafımıza yığ, tamam mı?"

İçimde kan dondurucu bir korku uyandıran onun sözleri değil, sesindeki gerginlikti. Etrafımdaki çarpık manzaraya baktığımda aciliyeti anladım.

Soğuk bir esinti yüzümü uyuşturdu, dörtnele bize doğru gelen atlı askerlerin görüntüsüyle daha da güçlendi. Yüzlercesi, belki de binlercesi. Nal sesleri tapınağın açık kapısından gelen alevlerin uğultusu altında boğuldu ve taş binalardan kuzguni siyah dalgalar halinde duman yükseldi.

Kaos etrafımızı sarmış, bizi önümüzde hücum eden büyük bir ordunun, arkamızdaki siperdeki geniş ok yarıklarına koşan okçuların ve sağımızdaki solumuzdaki tepelerden oluşan zincirlerin arasına hapsedmişti. Bundan nasıl kaçabilirdik-

"Ada!" Enosh bağırdı ve beni uyandırdı. "Kemik. Kemiğe ihtiyacımız var!"

Kemik. Evet, kemik.

paniğe ve yanık yaralarımın acısına rağmen, ulaşabildiğim her kemiğe odaklandım. Kayaların arasına sıkışmış kemirgenlerin iskelet kalıntıları, donmuş toprağı kıracak kadar sert böcek kabukları, tapınağın içindeki cesetler... Hepsini topladım ve bir kar fırtınası gibi bize doğru sürüklenmelerine izin verdim.

Oklar ısıklık çaldı.

Bir tanesi Enosh'un üst koluna saplandı ve ondan bir homurtu kopardı. Çok sayıda atın nal sesleri diz çöktüğümüz zemini sarsarken, etrafımızdaki karlara çarparak daha fazlası takip etti.

"Enosh," diye inledim, ölümden korktuğumdan daha çok ölümsüzlükten korkuyordum. "Kapatıyorlar _."

Kendini attı ve bir tıslamayla beni yere serdi. Başka bir ok isabet etmiş olmalı.

İrkilmesiyle ve tekrar bana sarılmasıyla onu bir yere götürdüm.

"Şimdi dediğimde, kemiği aynı anda tüm yönlerle doğru olabildiğince büyük bir güçle savuracaksın!" Emri sertti çünkü öyle olması gerekiyordu, yine de beni karın içine iterken parmaklarının başımın okşayarak nasıl rahatlattığını hissettim. "Bekle."

Yere böyle bastırdığım için pek bir şey göremiyordum. Ama görmeme de gerek yoktu. Yeri delen okların keskin *gümbürtüsünü* duyuyor, biri kocama isabet ettiğinde her irkilmeyi hissediyor ve toynakların vuruşunun kalbime nasıl hissediyordum.

Etrafımızdaki kemik titreyip kardan zar zor ayırt edilebilir hale geldiğinde, Enosh başımı daha büyük bir şevkle okşadı. "Sabır, Ada. Sabır."

Bir kez daha sarsıldı.

Bir inilti daha.

"Bekle," mırıldandı, sanki biriken panik halindeki öfkeyi, bize zarar vermek isteyen herkesi öldürmek için duyduğum acımasız dürtüyü hissetmiş gibi. "Bekle. Bekle. Şimdi!"

Gri bulutlara doğru bir çığlık olarak ortaya çıktı, topladığımız kemiği ölümcül bir gelgit dalgası gibi her yöne iten enerji, öfke ve kederimin dalgalanmalarıyla dalgalandı.

Titreme tüm vücudumu sardı, omurgamı sertleştirdi ki, kemik dalgası askerlerin arasından geçerken Enosh bile beni zapt edemedi.

Güçlü bir rüzgâr gibi herkesi ve her şeyi geriye savurdu, atları yerden kaldırdı ama hayvanların birkaç metre uzağı düşmesine neden oldu. Çivili duvarlardan bazıları alanın dört bir yanına savruldu, askerleri ve atları aynı şekilde yaraladı, onları kıpırdanmaya ve ciyaklamaya bıraktı.

Göğsüm neredeyse sevinçten patlayacaktı. Ordu gitmişti.

Geriye ne kaldıysa çığlık ve feryat etti, ama kısa süre büyük bir bu sesi gölgede bıraktı ve bailey'nin parçaları sağır edici bir gümbürtüyle koptu. Ufalanın taş okçuları yere serdi, onları ve rahatsız edici oklarını altına gömdü.

Bir gülümseme yanaklarımı acıttı.

Tapınak da gitmişti.

Etrafımızda kopmuş uzuvlar, kaos ve katliam alanında şaşkın şaşkın dolaşan birkaç askerden başka bir şey . Ama fazla uzun sürmedi.

Kendimi sallanan bacaklarımın üzerine zor attım ve kollarımı kaldırdım, sesim sadece bir fısıltıydı ama ölüler onu aynı şekilde duydu. "Ayağa kalk."

Askerler ayağa kalkmak için kendilerini zorladılar, uzuvları benim irademle hareket ederken panik ve şaşkınlık içinde çılgılık atıyorlardı, ruhları çok yakında ayrılacak seyircilerden ibaretti.

"Öldürün onları," dedim. "Hepsini öldürün."

Bir fare sürüsü gibi yayılarak burayı kalan ahlaksızlıklarından temizlediler.

Sırtından çıkan en az beş okla oturduğu, vücudunun üst kısmının sallandığı yere geri diz çöktüm. "Enosh."

"Ölemem," diye mırıldandı başını kaldırmak için zorlanırken, yüzü hâlâ fena halde yanmıştı, dudakları isle kararmış ve öksürdüğü kan yüzünden kıpkırmızı .

"Çok özür dilerim." Birbiri ardına okları etinden nasıl çektiğim, ona nasıl sarsıntılar ve acı homurtuları gönderdiğim için. "Böyle daha hızlı iyileşirsin."

"Çok iyi iş çıkardınız..." Enosh kabarmış kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Burada sadece bir süre dinleneceğiz küçüğüm. Sadece... sadece bir an. Sonra eve gideceğiz."

Home.

Pale Mahkememize.

Başımı sallayarak ona karşı gevşememe izin verdim, ancak şimdi fena halde yanmış bacaklarımı fark ettim, etraflarında bir parça yün bile kalmamıştı. Hayır, o haklıydı. Eve dönmeden önce iyileşmemiz gerekiyordu.

Böylece orada bir ya da iki saat ya da sonsuza kadar oturduk, bir tanrı ve bir tanrıça birbirlerini kucaklayarak onardılar. Belki de yalancı olan oydu. Belki de canavar bendim. Umurumda değildi.

Aşk da öyle.

Enosh

Bir kaç ay sonra.

("Sayıyorsun, değil mi?") Öpücük üstüne öpücük, dudaklarımı bahçesinin çimenlerinde çırılçıplak Ada' şışmış karnına bastırdım.

Ta ki bir şey geri çekilene kadar.

Sarsılarak doğruldum, daha fazla hareket olup izlerken damarlarımdaki gergin heyecanı zar zor kontrol edebildim. Ada bana karnında nasıl gerilmeye başladığını anlatmıştı, bazen bir el, bazen bir topuk gösteriyordu. Her zaman ben çürümeyi yaymak için dışarıdayken.

Ada dirseklerinin üzerine kalktı ve sırtıttı. "Gördün mü? Çünkü ben hissettim."

"Dudaklarımda hissettim," dedim, gözlerim dikkatle karnına sabitlenmişti. "Merak başlıyorum, acaba hiç-"

İşte!

Çok küçük olması gereken bir ayak karnına içeriden bastırdı ve tekrar aşağıya inmeden önce deriyi kaldırdı. Çocuğum bunun yerine bir uzvunu diğer taraftan yukarı itti, Ada'nın karnının hareketle dalgalanmasına ve kaymasına izin verdi, beni merakla doldurdu.

Burada oturuyordum, tüm ölüleri ve tüm yaşayanları hisseden ölümsüz bir tanrıyım. Uygarlıkların yükselişine ve çöküşüne tanıklık etmiş bir ölümsüz. Dünyanın buza dönüştüğünü ve ateşin okyanuslara karıştığını görmüştüm.

On yıllar. Yüzyıllar. Çağlar.

Ama hiç bu kadar değerli bir şey görmemiştim.

İşte , benim tanrısal çocuğum, babasının nutkunu tutmuş, onu şaşkınlıktan dilsiz hale getirmişti. Ne kadar küçük bir uzuvdu, bana onun hayatta ve iyi olduğunu, Ada'nın kalbinin altında büyüdüğünü gösteriyordu.

"Bu... kelimelerin ötesinde." Elimi yavaşça çıkıntının üzerine indirdim, bebeğimizin boyun eğmeyeişine, aksine avucuma bastırışına güldüm. "Annesi kadar inatçı olduğu kesin."

Ada bir gülümseme ve iniltiyle yan döndü ve durumunun güzelliğini ve formunu nasıl değiştirdiğini görmeme izin verdi. Göğüsleri dolgunlaşmış, kalçaları biraz daha genişlemiş ve

sırada karnının altında birkaç pembemsi yırtık doku çizgisi belirliyordu.

Kendimi onun arkasına doğru alçalttım ve çıplak bedenimi onun arka tarafına bastırdım. "Acı nerede?"

"Her yerde." Eliyle sırtının alt kısmını işaret ederken bir iç çekiş eşlik etti. "Ama özellikle de çocuğunuzun attığı tekmeler yüzünden orası."

Elimi beline götürdüm, omurgasına doğru nazikçe yoğurdum ve oradan kas boyunca yukarı . Ah, bir saniyelik düşüncenin hastalıklarını iyileştirdiği zamanlar geride kalmıştı. Hayır, Et ve Kemiğin Kralı şimdi karısının gergin kaslarını başparmakları ağrıyana kadar ovuyordu.

Sıradan bir adam gibi.

Bu kadının bana bir kocanın sorumluluklarını nasıl yüklediğini düşününce göğsüm hafifledi. Yakında bunu bir babanın sorumlulukları takip edecek ve sonsuzluk gerçekten de değerli bir vaade dönüşecekti.

Çocuğumuzun bu dünyada kendini nasıl konumlandıracağı keşfedilmeyi bekliyordu. Belki de bir gün, Ada'nın yalvarışları çok rahatsız edici olduğunda zaman zaman izin verdiğim gibi, bizimle birlikte topraklara binecekti.

Ya da benden izin almadan gittiğinde.

Ölüm onu ne kadar cesaretlendirmiş olsa da, ölümsüzlük onu hesaba katılması gereken bir güce dönüştürmüştü. Onun da çürümeyi yayma gücü vardı. Ama daha çok ölümü yayıyordu ve bu da Eilam'ı çok kızdırıyordu. Birlikte, Æfen Kapısı'nın ötesindeki topraklara düzeni geri getirmiştik.

Çoğu yerde. Diğerleri

de takip edecek.

İki yüzyıl sonra ölümlülerin gerçek tanrılarına tapınmalarını beklememek gerekir. Ta ki her tapınağı yıkıp her rahibi Ada'nın ağacına asana kadar. Hayır, bu tür geçişler zaman, anlayış ve sabır ister.

Ada'nın bir öpücük kondurdum, saçları her nasılsa eskisinden daha koyuydu ama o bunu hamileliğine bağlıyordu. "Daha iyi misin?"

"Hayır," dedi parmaklarını ipeksi çimenlerin üzerinde gezdirerek. "Belki de vücudumun yanlış bölgesine daha hararetle bastırдың içindir. Ağrılarım *omurgam* boyunca, bacaklarımın arasında değil."

"Dün tam tersini iddia ettiniz."

Sert uzunluğumu kalçalarına doğru ittim ve her yerimi hissetmek için nasıl hazırlandığı gözümünden kaçmadı. Küçük kızım son zamanlarda oldukça doyumsuz hale gelmiş, benden çok şey talep eder olmuştu. Ona elimden gelen tüm ilgiyi gösterdim. Dünya bekleyebilirdi. sabırsızlanmaya devam etti.

"Kendini benim için aç." Elini tutup kalçasına götürdüm ve sertçe sıktım. "Kendini iyice aç ve beni içeri davet et. Küçüğümün sikimi ne kadar istediğini göster bana."

O .

Tabii ki kadını bu yapmadı ve bunun yerine beni kavramak için arkasına uzandı, tacımı ilk düşündüğümünden daha fazla ihtiyaçla kayganlaşmış bir girişe yerleştirdi. "Bu davet yeterli mi?"

"Oldukça yeterli."

Küçük kızımın muhtaç amcığını ittim, beni sıkıca kavradığı için inledim ve ne kadar ıslak olduğuyula beni daha derine çağırdı. "Şehvetle damlıyor, her şeyimi çok hevesle alıyor, benim iyi küçük tanrıçam."

Nasıl da tatlı tatlı inliyordu, elim karnını avuçlarken sırtı derin itişlere izin verecek şekilde eğilmişti. Ben karımın içine girerken çocuğumun avucuma doğru hareketini hissetmek ne kadar da garip bir şekilde tahrik ediciydi.

Yine de Ada kısa süre sonra elini alnına bastırdı, kalçaları hareketsizleşti. "Bir daha olmaz."

Yine bir baş dönmesi nöbeti. Son zamanlarda bir tarafa çok fazla yaslandığında sık sık oluyordu, muhtemelen çocuğun ağırlığı bir kan akışını daralttığı içindi, ama kim bilebilirdi ki? Eti ve kemiği güçlerimden kaçırıyordu, ama iyi bir koca bunun üstesinden gelmeliydi.

Kolumu doladım ve üstümüzdeki söğüdün yaprakları hışırdarken kalkmasına yardım ettim. "Seninle yukarı."

Deri, ağacın kemikli beyaz dallarından aşağıya doğru örülerek kalçalarının altında bir koşum haline geldi. Tutunabilmesi için kollarının yanında iki kalın ip daha oluştu ve onu yerden kaldıran bir tür salıncak yarattı.

Kalçalarını okşayarak ayırdım ve aralarına girdim. Ada'nın ellerini iplere getirdim, sonra bir kez daha içine ittim. Bu şekilde asılı kaldığında, her itişte nazikçe geri kayıyor, ancak daha fazla enerjiyle uzunluğumun üzerine düşüyordu

"Daha fazla," dedi parmak eklemleri ellerimin altında sertleşirken.

Ellerimin kalçalarına düşmesine izin verdim, onu daha sert becerirken salıncakta sabit tuttum. Pelvisini kaydırdığı açığı gözlemledim, inlemelerinin sesini dinledim ve meme uçlarının yükselişine çok dikkat .

Her kadar bir tanrı olsam da, ilahi karım beni bir erkeğin becerilerine kadar çıplak bıraktı. Ve birlikte zevke ulaştığımızda, sonrasında birbirimizin kollarına düştüğümüzde, ikimiz de yaşadığımız şeyi aşktan başka bir şey olarak gizleyemezdik

Acı veren gerçek
aşk. Sonsuzluk için.

Ada

Bir yıl sonra...

I Meyhaneye adım attığımda hava sosis, ot ve cızırdayan domuz yağı kokusuyla doluydu. Etrafta duran, çoğu köpük kapaklı fiçılar ve ekmek dilimleri hasır sepetlerle süslenmiş kaba yontulmuş masalara birçok müşteri getirmişti.

Erkekler ve kadınlar başlarını çevirdiler, sonra da gerektiği gibi eğilerek "Kraliçem" diye mırıldandılar. Ara sıra tahta kalasların üzerinden geçen bank ayaklarının çıkardığı gıcırtiların arasında kimse ayrılmaya cesaret edemedi. Bu onlara benim şüphelerimi kazandırabilirdi - kaçınılması gereken bir şey.

Çünkü aşık bir tanrıdan daha kötüsü.

...intikam peşinde bir tanrıçaydı.

Başörtüsü sırtı kadar eğri duran yaşlı bir kadın olan bekçiye doğru yürüdüm ve ona bir iyi niyet parası uzattım. "Kaç para?"

"Majesteleri," dedi benimkinden daha yoksun bir selamla ve çenesini merdivenlere doğru uzattı. "Sağdaki ilk oda. Üç rahip ve kılıçlı iki adam."

Bir iç . Beş adam mı?

Ne kadar sıkıcı.

Ama ne yazık ki, Helfa'nın son takipçilerini küçük tavernalardan, küflü mahzenlerden ve nemli mağaralardaki gizli sığınaklardan kovaladığımız bu günlerde durumumuz böyleydi.

Elbisemin kuyruğunu kaldırdım, kumaşı en saf deriydi, siyah böcek kabuklarından oluşan yapraklar binlerce bahar gülü gibi şekillenmişti. Her birinin etrafında, her adımında yapraklar yerine beyaz tüyler yer değiştiriyordu. Bir zamanlar beni işaret eden parmaklardan oluşan bir taç, merdivenlerden çıkarken alçak tavanı sıyrarak başımın üzerinde bir taç haline geldi.

Çok geçmeden haince mırıltılar koridorda yankılandı, kapının arkasından boğuk boğuk fısıltılar ve yalanlar. Tekmeleyerek açtığım kapı an sonra bir rahibin banktan yuvarlanmasına neden olurken, diğerlerinin köşelere kaçışmasına yol açtı.

"Çürüme ve Acı Kraliçesi. Kraliçem!" Pamuklütüniğinin arkasında güneş şeklinde metal bir kolye saklayan rahiplerden biri kollarını . "Bu sadece küçük bir dostlar toplantısı, yemin ederim."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yeminler. Sözler. Yeminler.

Yalandan başka bir şey değil.

Onlara doğru attığım ilk adımda, adamlardan biri tüm aptal cesaretiyle kılıcını açtığında kanıtlanmıştı. "Kimseye zarar vermek istemedik."

Ben ve kocam hariç, geçen ay kızımızla çayırlarda huzurlu bir yürüyüş yapmaktan başka bir şey bizi nasıl avlamışlardı.

Gözlerim adamın kılıcının kabzasına takıldı, üzerinde bir şahinin açılmış kanatları vardı. "Ah, Tertiel Hanesi'nin arması. Hatırlat bana ölümlü, efendin diz çöküp bize sadakat yemini edeli ne kadar oldu? Üç ay mı? Dört ay mı?"

Elini kabzadan kaydırды ve sanki görünmez kılınabilirmiş gibi sembolün üzerini örttü. "Kendi hesabıma geldim."

"Lordunuzun hasta karısının kemikleri için geldiğimde ifadenizi test edeceğim." Bu beş muhalifle birlikte Æfen Kapısı'nda ne güzel yeni bir kemer açacaktı. "Şimdilik sizi tanrılarınıza karşı bir ayaklanma planladığınız için mahkûm ediyorum. Yukarı, yukarı, dallara doğru gidin."

"Hayır! Lütfen, Majesteleri!" diye bağırdı içlerinden biri, bileklerine kemik zincirler geçirilirken. "Lütfen, merhamet edin!"

"Oh, ama ben biliyorum." Ne de olsa, cömertliği sayesinde ruhlarının Düşünceler Arası Mahkeme'ye gitmesine izin verilecekti. "Şanslısın kocam-"

Silahlı adamlardan biri bana saldırdı, kılıcını başının üzerine kaldırmış ve saldırmaya hazırды. "Beni böyle katletmene izin vermeyeceğim-"

Ona bir kemik hançer gönderdim, kılıcına çarpmasına ve bıçağı avucundan koparmasına izin verdim. Metal tahtaya çarptı. Boğazını kavradım. Aptalca bir hataydı çünkü karnımdan bir şey ısırdı.

Belime yakın bir yerde, diğer eliyle sapladığı bıçak çıkıntısına baktım. Çok ciddi bir şey değildi. Kanama, evet, ama ben daha çok elbisemdeki lanet olası delik için üzülüyordum. Kendime böyle bir kıyafet dikmek kolay bir iş değildi.

"Aptal." Bıçağı vücudumdan çıkardım, ters çevirdim ve karnına sapladım. " hiç uğruna bu kadar kirlettin. Bana acı mı çektirmek istiyorsun? Bana acı çektirmek mi? Peki ölümlü, o zaman saplamalısın." Bir kez çektim geri çekilip yere yığılmasına izin vermeden önce göğüs kafesini yukarı doğru kestim. "Zamanımı ne kadar boşa harcadım."

Orada durmuş, adam kan kaybından ölürken sonsuzluğa doğru dakikaları sayıyordum. Diğerleri düzgünce bağlanmış ve kemik bir zincire vurulmuş halde bekliyorlardı, inliyor, yalvarıyor ve pişmanlık duyuyor-

Ah, sonunda öldü.

"Şimdi ayağa kalk." Adamın nasıl ayağa kalktığını, her zaman yaptıkları gibi şok içinde kendine nasıl baktığını izledim. Sonra çığlık atacaktı, ben de ağzını bir deriyle tıkadım. "Zinciri al ve

arkadaşların dışarıda. Şimdi acele edin. aksine, aslında dünya kadar zamanım yok."

Arkamı döndüm ve aşağı indim, beş adamın arkamda ayaklarını sürüyerek kemik zincirlerini yerde şingirdatması dışında meyhane mezar kadar sessizdi.

"Beni takip edin," dedim boş pazarı geçip küçük köyü turuncu lalelerle bezenmiş bir bahar çayırına açılan ince ağaçların arasından terk ederken. "Bu küçük şirin yeri bağırsaklarınızla kirletmenize gerek yok. Bu kadar mesafe yeterli. Şimdi kraliçenizin önünde diz çökün."

Ölü adamın itiraz homurtularına rağmen dört arkadaşının dizlerinin arkasına tekme attı. Benim sessiz komutumla bıçağını kınından çıkardı ve örülmüş deri dalları baldır yüksekliğindeki otların kayarken bıçağı rahibin boğazına dayadı. Saman mevsimi. En sevdiğim.

"Sizin gibilerden bıkmaya başladım." En çok da rahiplerin Helfa'ya dua etmelerinden bıkmıştım. Yine de. "Biliyor musun, onun yerine bana dua etseydin, iyi kalpli yanım yine de . Kocama sor. Çok şefkatli, arıyor-"

"Ada! Gel ve gör!" Enosh'un sesi aşağıdan geliyordu, dizginlenemez bir heyecanla gerilmişti. "Ada!"

"Şimdi ne olacak?" Arkamı dönüp giderken mırıldandım, adamları biraz daha işemeleri için geride bıraktım.

Avuçlarımı açarak tepenin yamacından aşağı doğru yürüdüm, böylece kedi otlarının parmak eklemlerime hafifçe sürtündüğünü hissedebiliyordum. Çok uzak olmayan bir yerde, Enosh örgülü saçlarından bir battaniyenin üzerinde oturuyordu, saçları bahar esintisiyle savrulmuştu ve o gün güneşin ne kadar cömertçe parladığını gösteren mavimsi bir renk taşıyordu.

Ve orada, önünde Amelia duruyordu.

Babasının birbirine bağlamış olması gereken kırmızı yonca çiçeklerinden oluşan bir zincir, siyah saçlarının arasında duruyordu ve gözlerinin zengin mavisini ortaya çıkarıyordu. Elleri ve dizleri üzerinde nazikçe ileri geri sallanıyordu. Bu sefer başarabilecek miydi?

Göğsümde heyecanlı bir karıncalanmayla onlardan birkaç metre uzakta durdum ve tatlı kızımızı dikkatle izledim. Bir elini dikkatlice kaldırıp ileri uzanırken, tıknaz bacakları sallanmaya başladı. Tiz bir ciyaklamayla dengesini ileri doğru kaydırdı. Çok yaklaşmıştı.

Ta ki diğer kolu çıkana kadar. Kendini hızla oturur pozisyona geri , uyarı çığlıklarını atlayıp doğrudan çığlıklara ve hayal kırıklığı gözyaşlarına . Dramatik, tıpkı babası gibi...

"Şşş..." Enosh kucağına alıp göğsüne bastırırken ve şefkatle sallarken, çayırda en tatlı sesler yankılandı. "Sabırlı ol, aşkım. Çok uzun sürmeyecek ve sarayda sürüneceksin. Ah, Orlaigh senin peşinden koşarken nasıl da inleyecek."

Yaşlı kadının seve seve yapacağı bir şeydi bu, onu Enosh'un tahtından uzak tutacağı düşünülürse. Kocamı bir hizmetçiye ihtiyacımız olduğuna ikna etmek için kirlenmiş bezler, bir kolik nöbeti ve diş çıkarma sancılarının başka bir şey gerekmemiştir.

Bir çocuk büyötmek tahmin ettiğimden daha yorucu, diye sık sık söylenirdi Enosh, genellikle yatmadan hemen önce. Orada Amelia'yı göğsüne yatırdı, bir kolunu Amelia'ya doladı ve ikisi birlikte

bir ya da üç gün uyudular.

Bu anıyı hatırlayınca kalbim ama Enosh Amelia'nın alnına bir öpücük kondurduktan sonra burnunun ucunu saçlarının arasına sokup onu içine çektiğinde kalbim yerinden fırladı. İyi bir babaydı, onu ilgi ve sevgi yağmuruna tutuyor, sık sık yürüyüşlere çıkarıyordu.

Enosh omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. "Kaçırdın."

Yanlarına gidip battaniyenin üzerine oturdum ve küçük Amelia'ya bir öpücük verdim. "Başından beri seni izliyordum."

"Küçük prensesimin biraz ihtiyacı var," dedi başparmağını alnından burnunun köprüsüne nazikçe okşarken. "Ölümlüler mi?"

"Tepede ölümü bekliyorum."

"Bitir de eve gidelim." Sevgi bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama diğer kolunun ortama dolanması acı içinde tıslamama neden oldu. "Bu da ne?"

Parmak uçlarındaki kandan gözlerindeki yaklaşan fırtınaya baktım. "Bu sadece bir çizik, bir ölümlünün aptallığından ve benim bu işi bir an önce bitirmek istememden kaynaklanıyor."

Enoş'un buna tahammülü yoktu ve ayağa kalkarak Amelia'yı sıkıca kendine tepeye doğru fırladı. "Kimdi o?"

"Şimdi olmaz, Enosh. O yorgun." Ayağa kalktım ve aceleyle arkasından gittim. "Ayrıca, o ölümlü çoktan öldü."

"Kötü ruhu hâlâ ortalıktayken," diye homurdandı, bir adım geri çekilen ağzı tıkalı cesede. "Karıma dokunmaya cüret mi ettin? Kızımız ondan sadece birkaç adım ötede emeklemeyi öğrenirken kanını mı akıttın?"

Yanlarında, Yarin dudaklarını kaplayan geniş bir sırıtışla hızla kendine geldi. "Amelia sonunda emekledi mi?"

Enoş, "Hayır, korktu ama artık fazla uzun sürmez," dedi ve ağırlaşan kızımızı Yarin'in kollarına bıraktı. "Tut onu."

"Tatlı şey, Yarin Amca geldi." Onu kucağına aldı, burnunun ucuna öyle bir vurdu ki Amelia'nın kıkırdaması hiç eksik olmadı. "Oh, ne kadar yorgun görünüyorsun, ama yapılacak yaramazlıklar var, Amelia."

Enosh cesedin elindeki zinciri aldı, başının arkasındaki saçları kavradı ve onu yakınlardaki bir kayaya doğru sallandırdı. "Senin gibiler tarafından lekelenmiş bir aile hatırası daha."

Ölümlünün yüzünü kayaya çarptı. *Çat.* Ve tekrar. *Çat.* Ve üçüncü kez. *Slosh.*

Ceset henüz yere yığılmamıştı ki Enosh arkasını döndü ve sinirli bir çıkarırken bile yan tarafımdaki kesiği değerlendirdi. "Dikkatli olacağına söz vermiştin."

"Öyleydim." Pek sayılmaz. Sıkılmışım, bunca yolu sadece beş adam için gelmenin korkunç önermesi karşısında gardımı düşürmüştüm. "Önemli değil, Enosh."

Kendini buna ikna ettikten sonra başını salladı ve yüzümü avuçlarının arasına alarak alnının değmesine izin verdi. "Artık yok Ada. Kanaman gelene kadar olmaz ve kesinlikle bunların hiçbirini"

tekrar çocuk sahibi olmalısın. Evet mi?"

"Evet," diye fısıldadım, paylaştığımız karın üzerine serpilmiş bu kül parçasında garip bir rahatlık buldum. "Şunu çabucak bitireyim."

Birbiri , avucumda şekillendirdiğim kemik hançeri üç adamın karnına sapladım. Dördüncüsü, rahiplerden biri, gözyaşlarına boğulmuş gözlerle bana baktı. "Söyleyemem, Adelaide, hanginiz daha kötüsünüz. Sen mi yoksa kocan mı?"

"Bunun cevabı basit ölümlü." Eğildim ve karnına sapladım, dudaklarımı kulağının yanına yerleştirdim. "İkimiz de eşit derecede berbatız."

Çürüme ve Acı Kraliçesi sona eriyor. Eğer vaktiniz varsa, lütfen [hikayeme bir bırakmayı](#) düşünüyorum. Ne son ama, değil mi? Bunun hakkında konuşmak ister misin? Sırada ne var öğrenmek ister misin? [Facebook Okuma Grubumda](#) bana katılın. Orası eğlenceli. Çikolata ve kahvem var. Bazen de şarap.

Sonsöz

Bir kapak müzayedesinde ani bir satın alma olarak başlayan şey, Soluk Saray Düeti'ne dönüştü ve bu hikayeyi yazmak, onu romantizm yayının ötesinde kurtarmadan sevimli niteliklere sahip bir kötü adam yaratmak ne büyük bir yolculuktu.

Jessica, Amber ve Dominique'e bölümlerimi -bazen durmadan- okudukları ve şuradaki küçük virgülü... kaldırırsam duygusal etkinin nasıl değişeceği konusunda geri bildirimde bulundukları için teşekkür istiyorum...

Tabii bir de sen varsın baba. Almanya'da ön siparişlerimi her zaman ilk satın alan kişi olduğun için teşekkürler. O satıştan elde ettiğim 3 Avro, Noel yemeğinde yazdıklarım hakkında ayaküstü konuştuğumuz zamanki garipliğe kesinlikle değer. Ayrıca, okuma grubuma katılmaya çalışmayı bırak. Seni içeri almayacağım.

Son , bu hikayeye bir şans vermeye karar veren tüm okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. KOFAB haftalardır en çok satanlar etiketini elinde tutuyor ve bana kötü adamlara aşık olan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyor. Ee... sırada ne var?

Birçok kişi bana kardeşlerin hikayelerini alıp alamayacaklarını sordu. Bu noktada buna sadece "belki" diye cevap verebilirim. Bu takma adı ofisimin duvarına yapıştırdığım bir sloganla yarattım. Şöyle diyor.

Liv Zander canı ne , ne zaman isterse onu yazıyor.

Eğer onların hikâyelerini ele almak isterse, bunu ilk öğrenecek olan [benim okuma grubum](#) olacaktır. Açıkçası, Soluk Saray Düeti dünyasını, Yarın veya Eilam'ın benden yardım kadar canımı sıkması durumunda bunu yapmama izin verecek şekilde kurdum.

Sorun şu ki, onlar tanrılar - dayanılmaz derecede kibirli ve çözmeleri gereken sorunları olduğunu tamamen inkar ediyorlar.

başlayacağım. Gecenin 2'sinde kafama bir olay örgüsüyle vurduklarında, ona ulaşacağım. Ancak.

Şu anda içimde bir karakter var. Kuzgun saçlı küçük bir çocuk. Bana henüz adını söylemedi. Muhtemelen soğuk ve nemli bir zindanın karanlık bir köşesinde sinmiş ağladığı içindir. Kötü adamlar gelip ona korkunç şeyler yapıyor. Gördüğünüz gibi, önce bana ihtiyacı var.

Çünkü bensiz asla başaramayacak.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

